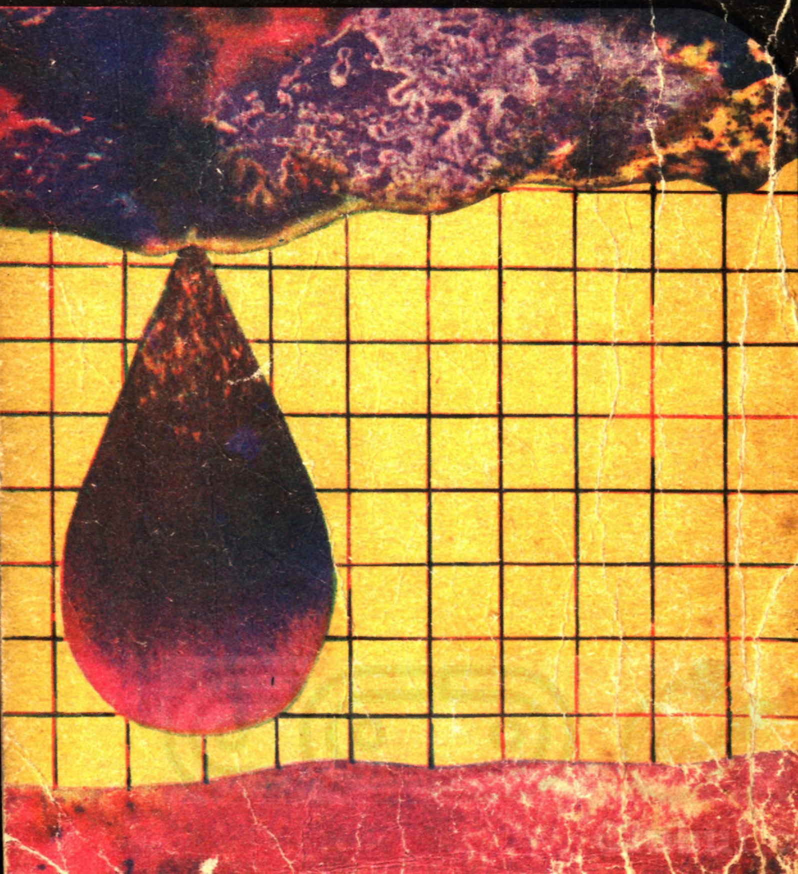

Lei 6,25

Livia Ardelean • DOCTORE, CINE A MURIT?

Editura Dacia

LIVIA ARDELEAN

Doctore, cine a murit?

Coperta de CORNEL POPOVICI

LIVIA
ARDELEAN

DOCTORE,
CINE-A
MURIT ?

ROMAN

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA, 1976

CAPITOLUL I

Părea că totul merge bine. André Dallat inspiră adînc aerul ce presimțea deja primăvara. Bineînțeles că într-o stație de benzină toate anotimpurile trebuie că au aceeași mireasmă, dar sfîrșitul iernii, sau, mai degrabă, sosirea primăverii se materializa cert în degajarea cu care bărbații își purtau descheiate scurtele de piele de antilopă, proaspăt scoase de la croitor sau din șifonier, era moda lor, și Dallat purta una, tabac, apoi mai era și părul femeilor, scăpat de teroarea căciulițelor, revărsat, moale și lucitor asemeni blănurilor scumpe, și sandalele lor încătărămate peste ciorapii fini, bine întinși pe picior, anticipînd zilele de căldură.

De fapt, nu era tocmai cald, un pic de vînt, un pic de soare, era bine. Fata de la pompă nu purta uniforma companiei, își aruncase un halat prea mare peste rochia de mătase cu decolteul răscroit adînc, marcat de o bijuterie oribilă. Își ținea pleoapele lăsate și zîmbea aiurită, tot timpul. „Fata asta nu stă aici toată după-masa, își zise Dallat, abia așteaptă s-o întindă undeva, la vreun ceai". Își propuse să verifice, la întoarcere, prezența fetei, așa, ca un mic exercițiu pentru el. Dacă totul va fi în ordine, aveau să se întoarcă în două, maximum trei ore. Ieși să plătească, dar Tiana i-o luase înainte, îi făcea semne dinăuntru, din birou.

Dallat zîmbi, Tiana ţinea la rolul ei de gazdă, rămăsese, scumpa micuţă, cu impresia că, după o oarecare codeală, *el* acceptase ieşirea asta cu maşina, pe drumul voit de ea.

Chiar în momentul acela, Romano ieșea în șosea, după ce se „alimentase". Conducea un camion greu căruia i se ghicea o încărcătură serioasă. Încărcătura nu exista, iar viteza cu care era capabil să circule uriașul vehicul ar fi putut părea oricui neverosimilă pentru un camion. Nu şi lui Dallat, el îi cunoştea bine, pe amîndoi, șofer și vehicul. Înainte de a se angaja pe şosea, Romano întredeschise și apoi trînti cu forţă portiera. Era specialist în urmăriri „din faţă" și acum se găsea în exerciţiul funcţiunii. El nu purta haină de piele fină, ci un jerseu lăbărţat, potrivit, în concepţia lui, cu personalitatea unui şofer de cursă lungă. Gestul cu portiera nu era un semnal de recunoaştere, mai degrabă o mică răbufnire gen „Ce dracu', patroane, parcă era vorba că stai liniştit în birou şi-aştepţi un telefon!" Dallat ghicea și urmarea replicii, o urmare neacademică, stil Romano, de care se „bucura" locotenentul* Brücher, „ajutorul de șofer".

— Zîmbești fiindcă-ţi ies toate la fix? zise Tiana, uşor aferată. Revenise cu restul în mînă şi-acum îl îndesa în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Ce să-mi iasă la fix, scumpa mea? încercă el să cîştige timp.

— Conduci tu sau tot eu? continuă ea pe același ton. Doar te grăbești, nu? Era aproape veselă Tiana.

* Bineînţeles, gradele sînt convenţionale (n.a.)

Se ruga de mult să fie luată şi ea într-o acţiune, dar colonelul Dallat o refuzase net de fiecare dată.

— Să ieşim, încurcăm lumea, mai încercă el o slabă diversiune, hai să mergem la bufet, să bem ceva.

— Bine, dar l-am văzut pe Nisip-între-dinţi, insistă fata, în timp ce, cu gesturi maşinale, pornea uşor. Făcea pe şoferul într-o hardughie şi bănuiesc, sînt sigură că tu-l urmăreşti să vezi cum se descurcă!

— Asta-i bună! Atîta mi-ar mai lipsi, să trebuiască să-mi supraveghez subalternii în acţiune! răspunse el.

În realitate, se întîmpla destul de des să-i verifice pe teren, dar atunci avea grijă să nu-l simtă. Reuşise întotdeauna, ei erau mai tineri, iuţi, agili, descurcăreţi, mă rog, cu toate atuurile vîrstei lor, dar colonelul îl avea pe cel al unei mari experienţe şi, deocamdată, mai ţinea.

— Trage dreapta! Şi mai mult! Frînă! zise el brusc preocupat de manevrele de parcare ale Tianei.

— Las' că ştiu eu, sînt şofer experimentat, zise vesel fata, şi-şi termină replica într-un icnet. Tocmai se loviseră cu roţile din spate de bordură.

— Pardon, reluă ea, fals spăşită, asta mi s-a întîmplat din cauza lui Nisip-între-dinţi, mă emoţionez de fiecare dată cînd îl văd. Deci, l-aţi dat afară şi-a ajuns şofer pe rablamentul ăla!

— Ce limbaj ai şi tu, Tiana, „hardughie, rablament"...

— Lasă asta! M-ai prostit destul de bine ca să cred că eu am reuşit să te scot la plimbare pe unde

vreau eu, ca apoi să constat că sîntem pe-un drum cu Nisip travestit în...

— N-am nici o vină, iubito, crede-mă, se apără el rîzînd. Căpitanul Alex Romano poate să facă ce vrea, nu? în timpul lui liber!

— Timpul lui liber! pufni ea, şi-o luă înainte, spre micul bar-bufet. Silueta ei gracilă se decupă o clipă în cadrul uşii, apoi se ghici dincolo de geamurile mari ale localului. Dallat simţi o emoţie involuntară, nu mai ieşise de mult cu Tiana.

Tocmai atunci maşina „aceea" sosi. Era un Peugeot 404 alb, nebătător la ochi, solid, frumos. Un băiat cu o cîrpă în mînă se repezi la parbriz şi începu să-l frece de zor. Cei doi ieşiră, ea, fostă mare frumuseţe, distinsă şi rece, „va fi bătrînă cînd va isprăvi cu istoria asta" se gîndi cu un oarecare regret Dallat, nemaiîndoindu-se nici o clipă de soarta ce-o aştepta, el, mai tînăr puţin, cu o mare forţă ghicindu-se sub costumul de o eleganţă veştejită. „Escroc nenorocit" îl catalogă Dallat, ştiind bine că nu era nici una nici alta, era un spion destul de abil ca să fi reuşit să scoată toate castanele din foc cu mîinile partenerei şi pe care, fără îndoială, avea s-o dea, fără menajamente, deoparte, la momentul potrivit. Dallat descurcase complet iţele şi avea de gînd să stabilească exact partea fiecăruia, avea oroare de profitorii de pe urma femeilor, chiar şi în afaceri de spionaj, şi din cauza aceasta încerca un pic de milă pentru fosta mare frumuseţe ce-şi trăia atît de prost ultimii ani de relativă tinereţe. O revăzu, preţ de o secundă, rîzînd triumfătoare, încărcată de flori scumpe, trecînd prin holul unui mare hotel

parizian, urmată de cîţiva bărbaţi în haine de seară. Asta, acum cîţiva ani...

Se îndreptă, cu mersul care era, ca toată fiinţa ei, distins şi obosit, spre micul local, şi Dallat o urmă, silindu-se să-şi desprindă privirea de pe geanta ei cafenie pe care o ţinea strîns, înălbindu-şi degetele lungi şi deja prea slabe, încărcate de inele grele. Nu, geanta nu conţinea încă decît o parte din ceea ce trebuia; cealaltă parte urma să fie depusă la un punct pe drum, şi această întîlnire între cei doi şi un al treilea era cea interesantă pentru colonelul Dallat.

Dar n-o păcălise pe Tiana decît pe jumătate, el n-avea intenţia să participe la rendez-vous, erau alţii pregătiţi pentru asta, cronometraţi la secundă, aşa cum cei trei, călătorii din Peugeot şi cel ce urma să vină cu restul materialului, îşi cronometraseră afacerile la secundă. Nu, el, André Dallat, avea să fie cel puţin cu un kilometru mai încoace, oprit la un refugiu şi inspirînd aerul primăvăratic de munte. Poate Tiana va căuta violete dincolo de şosea, poate vor fuma o ţigară pălăvrăgind, poate...

Dallat se uită la ceas. Acum ar trebui să vină Adine. Şoferul Peugeot-ului plătea, dar însoţitoarea lui nu ieşise din bar.

Oprindu-se lîngă ea, în faţa tejghelei înalte, ridicol de pretenţioasă pentru un local de pompă de benzină dintr-un orăşel de provincie, Dallat îi acordă doar atîta atenţie cît să nu dea impresia de ignorare ostentativă, peste cîteva ore avea s-o privească destul, avînd-o în faţă, la anchetă. Femeia ridică braţul pentru a-şi netezi părul. O undă de parfum ajunse lîngă Dallat. „Prea persistent, dar bun“ îşi zise el,

fără să fie capabil să-l identifice pe moment. Doamna plecă îndesîndu-și în geantă țigările și alunele cumpărate. Privirea ei înregistrase peisajul fără să reacționeze în vreun fel: o familie numeroasă de obezi mohorîți urmărind fără zîmbet lupta băiețelului cel mic cu un pateu sfărîmicios, și bînd la intervale regulate cîte o gură de bere, o fată tînără în blue-jeans și rolling, balansîndu-se pe scaun la o masă lîngă fereastră, un bărbat uscățiv și înalt, încărunțit bine, cu fața dură, care făcuse fetei un semn de paciență, un el și o ea, părînd elevi de liceu, bînd un amestec dubios, dintr-un singur pahar și rîzînd fără noimă.

— Am onoarea! Ce să fie? zise barmanul fără să-și trădeze uimirea că-l vede aici pe Dallat.

— Bună, Pierrot, văd că m-așteaptă deja un vermut, răspunse colonelul făcînd un semn spre Tiana. Dar dumneata ce cauți aici?

— Necazuri, zise neutru barmanul. Sînt în refacere. „Găinușa de aur" și-a închis porțile, nu mai ține o afacere de familie în ziua de azi... Păi da, e chiar ora vermutului. Nu știam că e pentru dumneavoastră, să vă fac altul.

— Nu, o fi bun acela, refuză moale Dallat, apoi ceru o farfurioară cu măsline pentru fiică-sa.

— Duduia bea suc de ananas, îl informă omul cam mirat, pregătind totuși ceea ce i se ceruse.

— Ei, așa-s copiii din ziua de azi, le amestecă pe toate, explică Dallat plătind și luînd farfurioara.

— Îl cunoști și p-ăla? se interesă fiică-sa aruncîndu-și în gură prima măslină. Uite, vezi, de a ta nu m-am atins!

— Apreciez tăria ta de caracter, zise Dallat, da, îl cunosc, e Peter Wolf, ce, n-am voie să cunosc un

restaurator bătrîn, de-o dată cu mine? De unde era să știu că a naufragiat aici...

— Tu nu ești bătrîn, zise convențional Tiana, atacînd altă măslină.

— Nu, sînt un crai nou și-am să te seduc îndopîndu-te cu măsline, răspunse el, cu gîndul aiurea, întristat de aceste două întîlniri, privind-o pe Tiana hlizindu-se.

Barmanul sosi cu un alt vermut, pregătit de data aceasta cum se cuvine, cu gheața ciocnindu-se plăcut de buza paharului.

— Ăla s-o fi răsuflat, zise el în chip de scuză și înșfăcă abil primul pahar. Nu face pentru un cunoscător ca dumneavoastră.

— Mersi, Pierrot, vezi să nu dureze prea mult refacerea asta.

— Încă o lună, și-apoi deschidem în trei ceva șic de tot, ceva în pas cu epoca. Să veniți cu duduia la „Bum-bum", să vă pregătesc ceva cu totul...

— O să venim, promise Tiana serios, aruncînd în sus o măslină și repezindu-se s-o prindă cu gura.

— Bunele tale maniere m-au impresionat întotdeauna, remarcă sec Dallat.

— Auzi, zise Tiana, să mergem la „Bum-bum"! Să mergem la BUM-BUM și să ne simțim — cum?! Ah, tată, uită-te și tu, schimbă ea tonul, uită-te și tu, ce cățel adorabil! Mă duc să-l văd!

— Ba să stai aici, zise el, vorbindu-i cu falsă severitate. La urma urmei, nu m-am lăsat cărat atîția kilometri de B. ca să mă văd abandonat pentru un cățel!

Localul era foarte bine situat, lateral față de stația de benzină, pe un teren ușor înălțat, oferea o vedere

foarte bună. Sosise la pompă Adine, cățelul era al ei, o vietate neagră și creață, mare cît un scul de lînă și temut în toată Direcția. Era supranumit Fufi, de la „furioasa-fiară“, și chiar asta era, un ghemotoc furios de nervi și de dinți ascuțiți, pentru oricine ar fi îndrăznit să se apropie la mai puțin de un metru de stăpîna lui.

Adine era superbă, purta o perucă ce n-avea alt rol decît să se asorteze cu Fufi, și chiar se asorta, un vîrtej negru ce o făcea să semene cu un băiețoi. Cuconița aceasta cu un cățel isteric în brațe, mișcîndu-se afectată în jurul mașinii, era Adine-cea-severă, zisă și „Lasă-mă-n pace“ pentru că, în afara chestiunilor de serviciu, asta era singura replică pe care colegii o puteau auzi de la ea. Era inteligentă și conștiincioasă, Dallat o aprecia îndeajuns de mult ca s-o ferească de misiunile ce-ar fi prezentat, din punctul lui de vedere, aspecte penibile, dar cea de azi i se potrivea Adinei-cea-severă. I se spunea așa pentru că mai era și Adine-cea-dulce, secretara colonelului M.

Înainte de-a porni, Adine aruncă o privire circulară. O zări pe doamna cu geanta cafenie, așteptînd țeapănă și indiferentă, bănui că Peugeot-ul nu poate fi departe — într-adevăr, tipul se dusese să-i verifice cauciucurile, și plecă. Lătratul înecat al fiarei furioase se auzi pînă în bar. Adine avea să mai ruleze cîțiva kilometri, apoi va trage pe dreapta și va ieși, în definitiv orice cățel are dreptul la un pom. Adine îi va acorda acest drept pînă la apariția mașinii ce-o interesează, apoi, cu fiară furioasă alături, va țîșni în urmărire. Nici ea nu va fi la locul întîlnirii, va trece mai departe, ținînd tot timpul legătura radio

cu cele două echipe, cea a căpitanului Romano și cea a locotenentului Hemma.

Tiana mai comentă puțin aspectul cățelului; ca și colonelul, ea se entuziasma ușor la vederea animalelor, amîndurora le-ar fi plăcut să aibă vreo cîteva în jur, dar doamna Dallat avea opinii categorice în acest sens, și, din nefericire, nu coincideau cu ale lor. Le făcuse o singură dată o concesie acceptînd pe terasă o javră mică și „deșteaptă", zicea Tiana, și „cretină, completamente cretină", ofta maică-sa, dar, cînd după cîteva luni colonelul fu părăsit de Trésor ce-și găsise un stăpîn mai pe placul lui, se arătă atît de încîntată și comentă copios evenimentul, atîtea zile, încît tatăl și fiica se simțiră profund jigniți. Cît despre planul, îndelung pritocit, al adoptării unei „adorabile" broaște țestoase, fusese, evident, abandonat. Doamna Dallat nu obosea însă să-și laude fiul, pe Paul, care se ocupa de flori și pești.

Din fericire, Tiana n-o cunoștea pe Adine, colonelului nu-i plăcea să-și amestece familia în probleme de slujbă, nu numai pentru că din principiu era împotriva amatorilor, ci și pentru că-i găsea pe toți trei cu desăvîrșire inapți specificului respectiv. Făcuse excepție, în privința relațiilor particulare cu subalternii, pentru Romano, la care ținea într-un fel deosebit. Căpitanul ducea o viață singuratică și mohorîtă, colonelul încerca să i-o umple și cu altceva decît cu sarcini de serviciu, fără să fie convins, după patru ani, că reușise ceva în acest sens.

Afară, perechea cu Peugeot-ul se pregătea de plecare. Colonelul ridică involuntar o sprînceană și dădu să se ridice, intervenise un element nou, doi tineri,

o pereche reuşită de tot, se apropiaseră şi parlamentau ceva cu „escrocul nenorocit". Să se fi schimbat datele întîlnirii? Dar nu, „escrocul" făcea tocmai nişte semne vagi de scuză, deci cei doi erau simpli autostopişti. Nu fusese nici un gest de apropiere, nici un schimb. Peugeot-ul plecă, cei doi tineri rămaseră cam descumpăniţi, apoi o porniră spre altă maşină.

— Mai stăm?

— Puţin. Ascultă, fata tatii, voi n-aveţi destui băieţi acolo, la Conservator, sau la club, sau la casa voastră de cultură?

— Dar de ce . . .

— Tu n-ai destui colegi cu care să flirtezi, cărora să le suceşti capul pe-o seară?! De ce nu-l laşi în pace pe Romano?!

— Ah!

Roşeaţa care urcă pe faţa fetei, pînă la rădăcina părului, era o dovadă că Dallat nimerise bine, nu misiunea trezise interesul Tianei, ci prezenţa căpitanului.

— André, dragul meu André, zise fata cu ton mîngîietor, îi zicea aşa de cînd era mică, în momentele de mare tandreţe, dragă André, reluă ea şi mai blînd, şi mai moale, de ce te amesteci tu în viaţa mea particulară? Nu m-ai învăţat tu că fiecare avem dreptul la una? De ce vrei să mi-o iei pe-a mea, de ce vrei s-o împart cu tine?

Dallat rămase descumpănit, nu intuise că ar fi vorba de ceva serios, voise doar să tachineze fata, eventual să sondeze terenul. Ei, bine, îl sondase. Nu era nici timpul şi mai ales nici locul potrivit pentru a mai insista.

— Pardon, zise el ironic, nu intenţionam să încalc teritorii străine, mă gîndeam numai că Nisip-între-dinţi e cam bătrîn, o fi avînd vreo treizeci şi doi de ani!

— Încă nu, răspunse fata fără să accepte schimbarea de ton, încă nu i-a împlinit, şi-apoi nu uita că şi eu am douăzeci, şi asta nu-i puţin!

— Sigur că nu, e o vîrstă aproape matusalemică, încheie Dallat, regretînd că începuse.

Nu, Romano nu era pentru Tiana, avea s-o facă nefericită, cu duritatea, cu mohoreala, cu crizele lui de izolare. Avusese, pînă nu demult, o viaţă aspră, răzbătuse, dar se înăsprise şi el. Nu, nu era nici destul de tînăr şi nici destul de bătrîn ca să accepte cu detaşare şi înţelegere inconştienţa veselă în care se complăcea Tiana, prin însăşi structura ei, să aprecieze candoarea şi...

— André, zise fata, n-am vrut să te supăr...

Fruntea colonelului se acoperise de broboane de sudoare. Ridică mîna să-şi descheie nasturele de la guler şi să-şi lărgească nodul de la cravată. Îşi şterse apoi palmele umede şi faţa, mototoli batista şi-o strînse în pumn.

— Nu, scumpa mea, nu e din cauza... Nu termină. O durere scurtă şi violentă îi tăie răsuflarea şi-l obligă să se încovoaie peste masă.

— Tată, şopti fata.

Colonelul îi văzu ochii măriţi de spaimă, şi se ridică.

— Scuză-mă, ies puţin să-mi treacă, zise el fără să-şi dea seama cît de chinuit îi era zîmbetul pe faţa înălbită şi crispată.

— Revin imediat, mai adăugă el, şi ieşi, silindu-se să calce drept deşi îşi simţea trupul secerat pe la mijloc.

Înconjură cu mersul ţeapăn micul local şi se rezemă de peretele din spate. Durerea încetase. Colonelul respiră adînc, aerul proaspăt îi făcea bine. De fapt se oprise lîngă bidoanele de gunoi de mult negolite, şi ridicolul situaţiei îl distră pentru o clipă. Ce putuse să aibă? Ca toţi oamenii sănătoşi, sănătoşi întotdeauna, chiar atunci cînd toţi din jur zac de gripă, colonelul nu credea cu adevărat în durere. Împotriva oricărui bun simţ îi considerase pe bolnavi niţel prefăcuţi, acceptase înţelegerea suferinţei numai la copii, şi asta numai după ce avusese el însuşi copii. Şi acum ce situaţie, doamne-dumnezeule, să se dea în spectacol în aşa hal, şi încă în faţa cui, a Tianei! Îşi pipăi cu precauţie pieptul şi abdomenul. Acesta era puţin rigid, nici nu era de mirare, adineori avusese impresia că înghiţise un cuţit care-şi căuta poziţia cea mai comodă în burta lui! Palmele îi erau din nou uscate, poate prea uscate. Ardeau. Toate obiectele din jur primiră un contur neaşteptat de clar, ca îngroşat cu creionul negru. Colonelul închise ochii pentru un moment. Efectul persista, dar nu-l deranja prea tare. Părăsi zidul, hotărît să se întoarcă, să liniştească fata. Nu-l mai durea nimic. Aprinse o ţigară, cea mai bună dovadă, în faţa Tianei, că se simte bine.

O văzu aşteptîndu-l cu tot trupul întors spre intrare. Nu era singură, cei doi autostopişti erau la masa lor, două apariţii descinse dintr-o superproducţie color ecran panoramic şi tot restul, ea, cu totul remarcabilă, el, incredibil de frumos şi de ar-

monios pentru un bărbat, amîndoi într-un halou de nefiresc, de artificialitate, de contrafăcut. Lîngă ei, ciufulită și speriată, Tiana făcea figura unei rude sărace. Colonelul îi zîmbi din ușă și percepu, aproape, suspinul ei de ușurare.

CAPITOLUL II

Își ziceau deja pe nume, Christiane, Carla și Marcello, cică se știau vag de pe la ceva activități sau spectacole studențești.

— Sînteți de la Studioul de teatru? se interesă într-o doară colonelul, convins că răspunsul nu putea fi decît afirmativ.

Nu, nu erau de acolo, Carla studia matematicile. Dallat își pironi privirile pe chipul ei generos, bine proporționat, machiat cu pricepere și gust, amintindu-și zicala care circula în mediul studențesc pe vremea lui: „are mama două fete, pe una o mărită și pe alta o dă la matematici", cu varianta aplicabilă uneori: „și pe a doua o dă la politehnică". Încă ceva se schimbase, medită colonelul, simțindu-se depășit. Marcello studia istoria și voia să se specializeze în arheologie. Spunea toate acestea cu o voce caldă, bine modulată, mîngîind absent mîna Carlei și examinînd-o fără nici o jenă, dar și fără ostentație, pe Tiana. Ceva nu i se părea colonelului în ordine.

— Ce mai face profesorul X? întrebă el. Aud că divorțează, păcat de copii.

— Se pare că e o confuzie, răspunse tînărul vag ironic. Profesorul X n-are copii şi nu ştiu să divorţeze. Dealtfel doamna l-a însoţit într-o călătorie de studii în nordul Africii, se ocupă de cutare şi cutare domeniu, alături de profesor.

Era adevărat, ştia şi colonelul că profesorul X n-are copii, că nu divorţează, că e plecat şi că se ocupă de domeniul cutare, verificarea se dovedise inutilă, frumosul Marcello trăia într-adevăr în lumea istoriei sau, mă rog, aproape de ea.

Totuşi, ceva din aspectul celor doi, din atitudinea lor, contrazicea imaginea pe care-o avea colonelul despre studenţi. Cunscuse destui, pînă nu demult casa fusese plină de băieţi gălăgioşi, ciudat îmbrăcaţi şi uneori cam grosolani, studenţi în agronomie şi zootehnie, colegii lui Paul, care se specializase în horticultură. De doi ani, colonelul întîlnea aproape zilnic altfel de tineri, fete aiurite ce băteau tot timpul tactul unor melodii auzite numai de ele, băieţi pletoşi ce purtau cu aer misterios diverse ştime sub braţ, colegii Tianei şi, unii din ei, foştii elevi ai doamnei Dallat. Colonelul trecea cu vederea, fără efort, peste ceea ce părea multora aer extravagant, nu era, sau nu era întotdeauna, de cele mai multe ori fiind vorba de o altă adaptare, de o altă reacţie decît cea comună la mediul înconjurător imediat erau copii cu alte disponibilităţi afective, cu alte structuri sentimentale decît cei obişnuiţi, o chestie cu totul de înţeles şi care se numea, în mod curent, cu un mic accent pejorativ „fire de artist". Dallat ştia însă cîtă muncă se ascundea sub atitudinea lor distrată, cîte ore de exerciţiu zilnic, ani de zile — zilnic şi serios, făceau posibile cele mai ne-

însemnate realizări, dacă îndoielile, ca în cazul Tianei, de pildă, nu subminau încă împlinirile, hărțuindu-i fără răgaz.

Își simți din nou palmele umede și, automat, ridică mîna să-și redescheie gulerul. Un val de greață îi urcă pînă sub bărbie, concomitent, durerea ascuțită din abdomen îl obligă să se încovoaie. Îi trecu mai repede ca prima dată, Tiana nici nu avusese timp să remarce ceva.

Ieșiră. Tiana promisese noilor cunoștințe că-i vor lua pînă la A. și colonelul nu știu dacă fata lui făcuse aceasta pentru a urma direcția pe care o apucase Romano, de groaza unei reluări a discuției lor, ori, pur și simplu, pentru ai scoate din impas pe cei doi. Tiana făcea deseori chestii de astea, ieșind complet din preocupările ei pentru a da, real sau iluzoriu, o mînă de ajutor altora. Uneori rezultatul era mai mult decît îndoielnic, dar Tiana nu se descurajase încă și rezista eroic ironiilor familiei, reușind să-și mascheze enervarea pînă și față de Romano care o întreba rînjind de fiecare dată: „și ce mai face mica samariteancă?"

De data aceasta intențiile ei coincideau cu ale lui, colonelul avusese în vedere același drum, locul de întîlnire fiind cu puțin dincolo de A. Se duse să-l caute pe patronul garajului, cei doi tineri veniseră cu „un petit copain" al cărui „hîrb" căzuse în pană la intrarea în localitate, îl părăsiseră promițînd că-i vor trimite un depanator, și traversaseră orășelul căutînd o ocazie, pentru că erau grăbiți să ajungă la A. și, eventual să se reîntoarcă pe seară la B. Marcello își aminti „amănuntul" cu depanatorul în ultima clipă, și colonelul se oferi să rezolve problema,

preîntîmpinînd în mod sigur rugămintea Tianei. Făcu o impresie lamentabilă mecanicului pe care-l găsi, pentru că-i era din nou rău și fu nevoit să se sprijine de un Renault lăsat într-o rînă.

— Voi trimite pe cineva, mai tîrziu, zise omul neglijent.

Colonelul se enervă și insistă, fără să obțină o prea mare schimbare de atitudine din partea celuilalt.

— O clipă, zise Dallat, scoțîndu-și portofelul. Se aștepta ca omul să refuze bancnota, dar el o luă fără grabă, zicînd moale și plictisit:

— V-am spus că se face, și plecă, lăsîndu-l pe colonel sprijinit de Renault.

Fiică-sa conducea frumos în momentele ei bune, și acum tocmai avea unul, stimulată, fie de ideea că-l „urmărește" pe Romano, habar n-avea cît la oră putea prinde „hardughia" în care-l văzuse, fie de prezența celor doi recenți prieteni. Primele zece minute fură foarte agreabile, colonelul începuse să creadă că avusese de-a face cu vreo crampă, retrăind vag o aducere aminte foarte îndepărtată, din copilărie.

Se lăsă prins de discuția celor trei tineri. Vorbea mai mult frumosul Marcello, adjectivul preceda în mod obligatoriu numele, replica lui învăluitoare era uneori punctată de a Carlei, seacă și totdeauna la obiect. Detașarea ei verbală contrasta puternic cu febrilitatea gestului de posesiune cu care se avînta mereu spre el. Marcello o desprindea cu o indiferență blîndă ce putea părea inconștientă, și ea revenea, iar și iar, ca și cînd, pierdut de multă vreme, l-ar fi regăsit de curînd și s-ar fi temut să-i mai dea drumul. Tiana arunca uneori scurte priviri zăpăcite în

oglinda retrovizoare, și colonelul simți o mică iritare gîndindu-se la subalternul și prietenul său, căpitanul Alex Romano, de parcă nu el i-ar fi spus fetei, acum cîteva clipe, că Nisip-între-dinți nu face de ea!

Era într-adevăr plăcut între tineri, rulau întins, aveau să ajungă la locul ce și-l propuse colonelul, în „timp util".

Ceea ce se întîmplă apoi fu ca un coșmar. O primă criză fu urmată rapid de alte cîteva și colonelul — a cărui suferință fizică era dublată de cea psihică, avea oroare să se dea așa în spectacol și se mai și temea de reacția fetei — nu se mai putu preface. Copleșit de jenă, stătea ghemuit, neîndrăznind să privească fața descompusă a Tianei, a cărei îngrijorare pentru el, departe de a-l încînta, îi producea tot atîta suferință ca și durerile violente ce-l sfîșiau. Cînd fata începu să plîngă, ceru prima oprire, părăsi mașina și se lăsă sprijinit de ea, nemulțumit de schimbarea aceasta de roluri, ușor dezamăgit și de lipsa de stăpînire a Tianei. Se simți mai bine și insistă să continue drumul.

După a doua oprire era destul de clar că fiică-sa își pierduse orice preocupare pentru volan și că Dallat avea nevoie urgentă de asistența unui medic. Se dusese dracului întoarcerea triumfală la B., cu cei doi din Peugeot, plus al treilea, plus materialele lor care-i obsedaseră echipa și-n somn, în ultimele trei săptămîni, se dusese dracului, cel puțin în ceea ce-l privea pe colonel. Cu o stranie luciditate, acesta-și dădu seama că acțiunea, concepută de el dar prevăzută să fie practic încheiată de Romano, se va termina cu bine, n-avea de ce să nu se

termine cu bine, căpitanul era capabil să facă față celor mai ciudate neprevăzuturi, dar în afacerea asta pînă și neprevăzuturile fuseseră „prevăzute“ ... Cînd realiză pleonasmul, colonelul, nemaiavînd putere să se amuze, hotărî că e momentul să rezolve situația al cărei lamentabil erou ajunsese el.

Acceptă propunerea Carlei de a fi condus la o clinică particulară din A. Aceasta era, dealtfel, și ținta călătoriei celor doi tineri, ea avea acolo un frate doctor căruia voia să-i facă o scurtă vizită.

— E mai bine să ajungeți între cunoscuți, spuse ea scurt, îndreptîndu-se spre mașină. Tiana, fă un efort, revino-ți ...

— Dar dacă nu-i acolo, ce să caute acum, acolo? suspină Tiana, lăsîndu-l pe colonel de mînă.

— E acolo, zise sigură Carla. Clinica e foarte izolată, e între A. și P., majoritatea personalului locuiește în incintă, și, oricum, există întotdeauna cineva de gardă, fii liniștită. Fratele meu e desigur acasă, nu pleacă niciodată, nicăieri, mai zise ea, după o mică pauză.

Pe neașteptate, frumosul Marcello se oferi să conducă el.

— Sînt șofer bun, zise el serios.

Colonelul înregistră involuntar gestul de surpriză, iute reprimat, al Carlei, și ușurarea vizibilă a fiicei lui.

— Bătrîne André, întrebă ea în șoaptă, de îndată ce se instalară pe bancheta din spate, ești sigur că Bum-bum nu ți-a pus nimic în pahar?

— Cine, Pierrot? Nuuu, doar o doză mai serioasă de vermut. Hotărît că trebuie să-ți supraveghez lectura.

— André, tu nu ești serios nici măcar acum, șopti iar Tiana.

— Ba sînt, crede-mă, o asigură el. Și chiar era. Avea și de ce. Frumosul Marcello era într-adevăr un șofer bun, dar conducea într-o manieră atît de periculoasă încît colonelul se întrebă la un moment dat dacă cei din clinică vor avea cinstea unui singur pacient sau se vor trezi dintr-o dată cu patru. Fiatul lor dădea tot ce putea, era folosit pentru prima dată la capacitățile maxime, se transformase într-un bolid urlător și periculos, un monstrișor roșu ce se rostogolea înainte, luînd, ca prin minune, corect, toate curbele, depășind tot ce era între el și punctul de destinație.

„Unde-o fi învățat ăsta să șofeze?" se întrebă la un moment dat colonelul, dar se feri să facă cea mai mică remarcă, băiatul pilota corect, reglementar, dacă excludea viteza nebună pe care-o avea, și, la urma urmei, risca pentru el, nu putea să-i facă nici un reproș.

— Să știți că nu trebuie să goniți chiar așa, mă simt mai bine, minți el, dar nimeni nu-l crezu. Cu capul rezemat de spetează și fața întoarsă spre geam, înregistra fără să-și dea seama ștergerea rapidă a peisajului. Închise ochii, străbăteau A., Marcello schimba des vitezele.

— Pentru cineva care n-a avut niciodată mașina lui te descurci destul de bine, înregistră el vocea rece a Carlei.

— Ar fi trebuit să fie o surpriză, fetițo, răspunse Marcello. Sînt puțin superstițios și n-aș fi vrut să-ți vorbesc despre asta pînă nu văd că povestea ta e si-

gură. Dacă! Ştii, tare mă tem că n-are sorţi de izbîndă.

— Asta e treaba mea, reluă ea sec, după un timp. Deşi, la urma urmei, cunoşti toate atuurile mele şi poţi...

— Sînt numai ale tale, fetiţo, numai ale tale, ţine minte, răspunse Marcello.

Dallat se scufundă într-o lume ce-i fusese pînă atunci necunoscută, o lume de negru şi durere, şi fu incapabil să mai urmărească ceva. Idioată deformaţie profesională! La ce-ar fi trebuit să-l intereseze, acum, ce spune ea, ce răspunde el, ce...

— André, îi şopti fiică-sa luîndu-l de după umeri, André, mai poţi? Uite, am ajuns, tocmai am trecut de poartă.

Colonelul încercă să se dezmeticească. Străbăteau o alee lungă, mărginită de brazi. În dreapta şi în stînga se ghicea un parc imens, suficient de neîngrijit ca să păstreze farmecul pădurilor montane. Clinica nu se vedea, şi-apoi ce fel de clinică putea fi aceasta, cocoţată pe munte, departe de oraş, în plin codru? Noţiunea se asocia, pentru Dallat, cu edificii masive, beton şi sticlă multă, scări monumentale pe care se agitau halate albe, coridoare nesfîrşite, mărginite de uşi închise, dincolo de care se petreceau lucruri misterioase, el, colonelul, într-o vizită scurtă la cineva, şi toate acestea la doi paşi de cîte o arteră plină de viaţă adevărată, de maşini şi de oameni grăbiţi sau nu, dar sănătoşi şi străini de...

Ajunseră, era vorba de cîteva corpuri de clădiri grupate în jurul uneia mai mari, cu un etaj, clinica, într-adevăr. O mulţime de bolnavi îmbrăcaţi în ha-

late groase de molton vișiniu peste pijamalele unisex de zefir albastru își întrerupseră plicticoasa ședere la aer în amurg, ca să urmărească micul eveniment ce se derula în fața ușii laterale de la „urgență“. Cei de pe terasa de sus se aplecară mult peste balustrada de piatră, dar se retraseră curînd, reluîndu-și șahul sau șueta, jos nu era nimic interesant, un bărbat, fost tip bine, nu prea tînăr, cu fața desfigurată de suferință, ieșind cu greu dintr-o mașină roșie, și o fată speriată, la fel de palidă ca și bărbatul, dînd impresia că ea e cea care se sprijină de el.

Marcello și Carla dispărură grăbiți, știind exact pe cine și unde să caute. Colonelul fu incapabil să facă vreun pas, așa că trebui să se lase luat pe sus de către o huidumă îmbrăcată în alb, care venise fugind greoi, să-l întîmpine. Senzația de greață îi reveni cu mare intensitate și colonelul fu convins că i se trage de la mirosul persistent de tutun prost, pe care-l răspîndeau mustățile îngălbenite ale infirmierului. Fu depus, cu carecare ceremonie, pe un pat de consultații, îngust și tare, dintr-o cămăruță tixită acum de prea multă lume.

— Deci n-ai văzut-o pe Sonya? tocmai întreba doctorul, un bărbat ce părea înalt pentru că era foarte slab, adresîndu-se Carlei. O rugasem să te caute și să te aducă pe cîteva zile, doar aveți vacanță, nu?!

— N-am văzut-o, trebuia să mă fi prevenit cu un telefon, zise Carla dînd ușor din cap și lăsînd fără răspuns cea de-a doua întrebare a fratelui ei. Legătura lor de rudenie era cam curioasă, doctorul arăta de parcă i-ar fi putut fi tată.

— Vorbim după ce termin. Doctorul își împinse bărbia în direcția colonelului care stătea tot cu ochii închiși. Apoi adăugă: Dar el să plece!

— Bob!

— Desigur, eu pot să plec și cred că asta am să și fac, se auzi vocea plăcută a frumosului Marcello. Mi-a făcut plăcere s-o însoțesc pe sora dumneavoastră până aici.

Marcello zîmbea afectînd nepăsarea și desprinzînd cu blîndețe ostentativă mîna Carlei agățată de mîneca lui.

— Bob, zise iar Carla. Era clar că după asta urmează primul hohot de plîns.

— Bine, se resemnă în silă doctorul, vorbim după ce termin, acuma ieșiți. Puteți să-mi spuneți singur ce-aveți? se-ntoarse el spre Dallat.

— Bineînțeles, doctore, răspunse acesta liniștit pentru că se vedea, în fine, pe mîinile cui trebuia, nu pe ale Tianei.

— Atunci ieșiți și dumneavoastră, domnișoară.

Tiana ieși după ce-și sărută tatăl și zîmbi jalnic infirmierei. Doctorul avu un gest plictisit și colonelul se simți dator să se scuze, în timp ce se chinuia să-și scoată haina.

— Bolnavii nu deranjează niciodată, răspunse doctorul pe un ton convențional, așezîndu-se pe colțul mesei și aprinzîndu-și o țigară. Sora Mona are să facă ce trebuie, nu vă agitați.

— Bineînțeles, domnule doctor, zise sora Mona prinzînd viață de lîngă fereastră și plutind pînă lîngă Dallat.

Acesta îi fu recunoscător doctorului că dăduse pe toată lumea afară, se simțea jenat de situație, de

starea lui de neputință, de întrebările de ordin foarte intim pe care i le punea doctorul, de faptul că sora Mona, o femeie în vîrstă, cu aspect scorțos, îl dezbrăca rapid și abil.

— E ceva și pentru mine, doctore Rotha? Eu cu plăcere...

Tînărul care intrase respira ca după fugă.

— Tundeam bucsușii, explică el țăcănind demonstrativ cu foarfeca mare de grădinărit pe care o adusese cu el.

Sora Mona își strînse nemulțumită buzele subțiri și veștede, rujate puternic.

— Credeam că ești plecat pe undeva, doctore Rodel, zise celălalt, fără să manifeste vreo bucurie pentru ajutorul oferit. Doar ești liber...

— Da, dar dacă-i rost de-o intervenție, eu...

— Bine, răspunse mereu distant doctorul Rotha, treci la spălat, dar să nu te aștepți la cine știe ce, după toate probabilitățile, o simplă apendicectomie. Se întoarse spre colonel: un simplu apendic ce vrea să iasă la lumină.

— O.K., zise doctorul Rodel, alerg! Nu se știe niciodată!

„Despre mine vorbesc ăștia", realiză înspăimîntat colonelul. „Cum vine asta, nu se știe niciodată?! Ce dracu o fi vrut să spună?"

— Soră Mona, operăm, zise doctorul Rotha cu gîndurile aiurea și cu privirea absentă, deși era fixată pe obrazul pacientului.

— Deci, începu prudent acesta.

— A, da. Doctorul clipi și hotărî să-i acorde dreptul de a ști ce-l așteaptă.

— Așa că, încheie el, uitîndu-se la ceas, peste o jumătate de oră, adică la șapte, vom fi trecut amîndoi peste încercarea aceasta. Cu bine, desigur, își alungi el buzele, intenționînd probabil să zîmbească, dar ochii lui nu-și pierdură placiditatea.

— Hm, zise colonelul, total neconvins.

— Ce-i aia o jumătate de oră?! O s-o depășim cu bine, fiecare pe partea lui. Sper că n-aveți emoții.

— Nu, minți colonelul, de ce să am?! Dar e chiar așa de urgent? Nu sînt necesare analize și alte chestii de astea?

Doctorul Rotha făcu un gest nelămurit cu mîna și, fără să mai deschidă gura, ieși. Sora Mona luă cu două degete foarfeca uitată de doctorul cel tînăr, ținînd-o la distanță, ca pe un șoarece mort.

— Doctorul Rotha nu se înșală niciodată, zise ea cam de sus, și plecă, țeapănă.

— Veniți cu mine, se auzi, de dincolo, glasul ei indignat. Trebuie că o dezlipea pe Tiana de ușă. „Mai bine așa", reflectă colonelul rămas întins pe patul îngust. Nu-l mai durea nimic, se simțea însă înspăimîntat, lăsat singur, și, într-un prim impuls, voi să-și ia hainele lăsate pe scaun, și să plece. Poate că n-a fost decît o alarmă falsă, ar putea să se ducă mîine, la B., la un control... doar avea treabă, îl așteptau ăia, mai erau și alte probleme... întîlnirea tocmai se consumase... sînt cu toții în drum spre B.... și Adine cu furioasa fiară... Romano are să se alarmeze neîntîlnindu-l pe șosea, îi ghicise probabil intențiile, acolo la pompa de benzină... ce demult a fost... și ce straniu de indiferente îi deveniră toate astea colonelului, în clipa cînd o nouă criză, foarte scurtă, îl ghemui tot.

— Ei, acuma ne îmbrăcăm şi ne pregătim, să fim gata, că şi doctorii se pregătesc şi ne aşteaptă, zise, în loc de bună ziua, o persoană mică şi durdulie, ce intrase cu o pijama albastră pe braţ, tărăgănînd cuvintele ca pentru a ajunge la înţelegerea subţire a unui copil cretin. Înainte de a se simţi ofensat, colonelul fu învăluit de blîndeţea şi dulceaţa glasului acestei surori ce păstra încă accentul unui canton sudic.

— Să nu vă fie frică, şuşoti ea îmbrăcîndu-l, să nu vă fie frică, n-aveţi de ce, că operaţia asta îi uşoară, şi-apoi aveţi şi noroc, că-i doctorul Rothaunu de gardă, el e foarte bun şi cît ai zice peşte, harşt, şi gata, vă coase la loc...

— De ce Rothaunu, întrebă automat colonelul, mai este şi Rothadoi?

— Sigur, zise serioasă femeia, pironindu-l cu ochii ei verzi, puţin bulbucaţi, doctorul Rothadoi, dar acum nu-i aici, e plecat la B., cu doctoriţa Rotha...

— Destul, o opri colonelul, văd că pe toţi îi cheamă Rotha.

— Ba nu, protestă femeia, netezindu-şi şorţul de olandă albastră şi cercetînd cu ochi critic ţinuta cea nouă a colonelului, dînşii îs numai trei, dar cel mai bun e ăsta de-l întîlnirăţi dumneavoastră azi, el are mîna cea mai „fină".

— Deci toţi trei sînt chirurgi!

— Ba nu, preciză răbdător femeia, doctoriţa, ea nu operează, e anestezist-reanimator şi...

Simţindu-se depăşit de logica sorei, colonelul o întrerupse:

— Atunci de ce are nevoie doctorul Rotha I de asistenţa doctorului Rodel?

— Păi, nu e așa, doctorul Marc Rodel vrea să vină și să asiste la operațiile doctorului Rothaunu. Nu se mișcă din clinică atunci cînd e maestrul de gardă, că-l mai învață, îi mai explică... știți cum e, pică vreun caz ca al dumneavoastră...

— Și pică des?

— Ca dumneavoastră nu prea, oftă femeia, aranjînd hainele colonelului pe un umăraș, cîte unul din oraș și cei ce vin de bună voie, da-s aduși de ăilalți, din accidente, ca să știți, noi sîntem profilați pe urgențe, zi și noapte sala mare e pregătită, da' pe dumneavoastră vă duce în sala mică, sînteți caz mic.

— Caz mic! repetă înciudat colonelul.

— Sigur, confirmă convinsă femeia, numai noi știm cîți accidentați grav ne vin nouă, că sîntem profilați, cîți o pățesc pe șosea, și dinsus și dinjos de noi, bașca accidentele de pe munte, pe toți îi aduc aici... o dată am avut și un ministru, așa că, să fiți liniștit...

— Ei, dacă ați avut și un ministru, sigur, sînt liniștit.

Urmară injecțiile pregătitoare, „o pișcătură de purice", îl liniștise femeia cu ochii verzi și glasul dulce, asistînd-o pe sora Mona, la vederea tresăririi pe care-o avusese colonelul în fața siringii. Comparația nu era prea liniștitoare, acțiunile puricilor se numărau printre spaimele greu de învins ale colonelului. Mai fură și alte chestii penibile, în fine, ajunse pe masa de operație.

— E al dumneavoastră îngerașul acela cu blue-jeans, care se smiorcăie la ușă? întrebă doctorul Marc Rodel ținîndu-și mîinile ridicate și depărtate, avea deja mănușile, și așteptînd să i se lege masca.

Dallat nu răspunse, toată atenția îi era absorbită de ceea ce se petrecea cu el, propriul său corp devenise ceva nemaipomenit de interesant, și înțelese acum de ce oamenilor le place atît de mult să vorbească despre ei și despre suferințele lor fizice: dincolo de învelișul epitelic exista o lume necunoscută și fascinantă! Bine, nici nu-l mai durea nimic și vedea destul de clar în luciul lămpii toată desfășurarea operației, în plus avea și darea de seamă amănunțită a doctorului Rotha care, într-adevăr făcea din fiecare mișcare o mică demonstrație, ca pentru studenți într-o clinică universitară. Dădea explicațiile firesc, interogîndu-l des pe tînărul doctor, mîna a doua, comentîndu-i uneori răspunsurile, declarîndu-se mereu de acord. Colonelul reținu cu satisfacție că nu e caz interesant, „e ca-n cartea de anatomie, tipic", zise Marc Rodel dezumflat, atunci cînd doctorul Rotha îi atrăsese atenția asupra vigorii țesuturilor și a absenței grăsimii, atît de frecventă la vîrsta pacientului.

— Vă felicit, zise placid doctorul Rotha, care-i mai adresa uneori cîte o replică pentru a-l verifica, aveți o condiție fizică excelentă. Tampon!

— Tampon, repetă sora instrumentară. Colonelului i se părea ridicolă repetarea denumirii fiecărui lucru de care operatorul avea nevoie.

— Un apendice mic și drăguț! exclamă vesel doctorul Marc Rodel.

— Mic?! repetă batjocoritor sora instrumentară, și se auzi imediat sîsîitul indignat al sorei Mona, căreia colonelul nu reușise încă să-i depisteze rolul exact.

Tampon-tampon, pensă-pensă, pensă-pensă, foarfece-foarfece, bisturiu-bisturiu, catgut-catgut, tampon-tampon, o înjurătură golită de orice conținut emo-

ţional, apoi alta, tot atît de aseptică, făcînd parte, probabil, din ritual, ambele fără repetarea surorii instrumentare, deşi fuseseră spuse pe acelaşi ton ca şi cererile de instrumente şi parcă se cereau şi ele întărite. Nu se făcu auzită nici sîsîiala indignată a sorei Mona, se simţea bine că există un singur dumnezeu care are voie să acţioneze şi să vorbească, şi acela e chirurgul.

Dallat avu o uşoară cădere, era şi obosit, perspectiva deformată în care vedea feţele mascate din jur, efortul de a distinge totul în oglinda lămpii, lumina prea puternică, efectul anestezicelor, totul îl ameţi şi trebui să închidă ochii. Simţi numaidecît mîna uscată şi osoasă a sorei Mona, pe frunte.

— Ce s-a întîmplat? întrebă fără îngrijorare, dar cam enervat, doctorul Rotha.

— Nimic, zise colonelul şi-şi trecu limba umflată peste buzele arse. Mă pişcă ceva.

— Totul e O.K., îl auzi el pe doctorul Rodel, mare noroc aţi avut că n-aţi întîrziat cîteva minute, ar fi perforat!

— Un chirurg bun n-are nevoie să-şi înspăimînte bolnavul cu imaginea pericolului din care l-a scos, murmură celălalt. Dumnealui e rezistent şi nu e sigur c-ar fi perforat imediat . . .

— Nu, pe dracu! rîse tînărul.

— Şi cu ce ziceţi că vă ocupaţi? îl întrebă doctorul Rotha pe colonel, ca şi cînd pînă acum ar fi discutat numai pe această temă. I-auzi, domnule, continuă el după ce primi răspunsul vag al colonelului, păi asta-i interesant de tot.

În orice caz, tonul lui egal nu dovedea prea mult interes, şi-apoi şi colonelul era obişnuit cu re-

plica, i se servea invariabil, e drept că în diverse forme, de către toate noile cunoştinţe. De obicei urma cîte o întrebare despre aspectele crezute spectaculoase de către profani, dar de data aceasta, avînd în vedere circumstanţele, colonelul spera că va fi scutit.

— Şi mai sînt spioni? întrebă tînărul.

— Mai sînt, suspină colonelul. Nu scăpase nici acum.

— Şi ce faceţi cu ei? vru să mai ştie celălalt.

— Îi inventariem, sosi, după un timp, răspunsul colonelului, urmat imediat de chicotelile sorei instrumentare şi de sîsîitul sorei Mona.

— Ei bine, zise doctorul Rotha, am să vă dau o problemă s-o rezolvaţi, să nu vă plictisiţi, cît veţi sta pe la noi.

— Sigur, zise Dallat, ştiind că, de fapt, doctorul îi face doar conversaţie, dar pînă atunci n-aţi putea vedea ce mă pişcă pe abdomen?

— Nu e nimic, zise plictisit chirurgul mîna întîia, e atingerea pensei pe pielea anesteziată. Înţelegeţi?! Dumneata ce cauţi aici? strigă el, dintr-o dată nervos, unei persoane ce nu intra în cîmpul vizual al colonelului. De cîte ori... Doctorul îşi termină replica în înjurătura ce făcea parte din inventarul necesarului unei operaţii. Făcu o mişcare bruscă şi se rezemă de bara de nichel a mesei de operaţie. Un zgomot slab şi înăbuşit de sticlă spartă îl alarmă pe Dallat şi-i readuse, proaspătă, senzaţia ultimei injecţii primite. Se auzi clar un „ah" şoptit al sorei instrumentare, urmat de finalul, reluat şi amplificat, al înjurăturii doctorului Rotha, folosită, de data aceasta nu convenţional, ci cu rol de descărcare nervoasă.

— Ce s-a spart? întrebă îngrijorat colonelul, simțind acut umilința de a fi legat de mîini și de picioare, la propriu, de masă, și, pe deasupra, cu burta spintecată.

Nu-i răspunse nimeni, cursul normal al operației se întrerupsese, colonelul nu înțelegea ce se petrece, o soră străină, cea care provocase furtuna, vorbea încet doctorului Rotha.

— Bine, pregătiți-l, vin în două minute.

— E pregătit.

— Și pentru mine, halatul și...

— Sînt toate pregătite.

— Taci din gură! Îmi trebuie și altă bluză, una curată!

— Da, domnule doctor. Vocea părea mirată.

— Termin eu aici, zise doctorul Rodel.

— Sigur, răspunse doctorul Rotha, și oftă adînc de tot.

— V-aș putea face un întăritor, se auzi vocea sorei Mona.

— Lasă-mă-n pace, soră, sosi răspunsul enervat al doctorului Rotha, n-am nevoie de nimic!

— Da, domnule doctor, zise uscat sora Mona.

— Ce se întîmplă? îndrăzni colonelul.

— Nimic în legătură cu dumneavoastră, zise doctorul Rotha, care reluase lucrul deasupra mesei. Vă felicit încă o dată, continuă el ceva mai calm, v-ați comportat admirabil. Restul e nimic. Termină de cusut doctorul Rodel.

— Dar... începu colonelul, care era din ce în ce mai puțin stăpîn pe limpezimea replicii sale, apoi se

opri simţind apăsarea prevenitoare a degetelor sorei Mona pe frunte.

— Vin şi eu în zece minute, zise doctorul cel tînăr.

— Iar mîine, reluă doctorul Rotha, mîine cînd vă veţi trezi, eu voi fi la patul dumneavoastră şi vă voi relata problema de care ziceam.

Cu aceste vorbe, doctorul Rotha plecă. Restul fu nimic, într-adevăr. Curînd sora instrumentară plecă şi ea, după ce zdrăngăni zgomotos nişte instrumente în tăvi de nichel. Colonelul rămase numai cu sora Mona şi cu doctorul Rodel care-l termină de cusut. Numai că acesta-l anunţă pe colonel că are de gînd să-i facă o cusătură estetică, „artistică, demnă de o balerină, doi centimetri şi gata, fără copcii, fără urme, resorbţie completă".

— Doctorul Rotha n-ar fi de acord, avînd în vedere vîrsta pacientului, zise sora Mona.

— Doctorul Rotha îl adună pe biciclistul făcut zob, răspunse nepăsător tînărul, continuînd să lucreze. Domnul Dallat merită această atenţie, are o formă excelentă, iar eu merit această mică experienţă, restul a fost vax.

— Da, domnule doctor, răspunse sora Mona, dintr-o înrădăcinată deprindere de a asculta.

— Cît e ceasul? întrebă Dallat.

— Ce contează?! sînteţi gata, răspunse chirurgul.

— E şapte şi un sfert, anunţă sora Mona aruncînd o privire cadranului mare din perete.

Deci doctorul Rotha se ţinuse de cuvînt, colonelul trecuse cu bine această jumătate de oră, sau, mă rog, aceste trei sferturi de oră. Dar el, doctorul?! El fusese chemat dincolo, în sala mare, la echipa completă,

să se ocupe de biciclistul făcut „zob“. Fără nici o motivaţie aparentă, colonelul se trezi întrebînd:

— Ţine mult operaţia cealaltă?

— Da, răspunse doctorul Rodel, se pare că acolo sînt mai multe intervenţii de făcut, poate o oră şi jumătate, poate două. De ce?! Nu sînteţi liniştit?

— Ba da, zise colonelul, mulţumesc. Tocmai era mutat de un infirmier pe un pat cu rotile. Mă simt admirabil.

— Cred şi eu, declară tînărul scoţîndu-şi mănuşile. Aţi putea merge şi pe picioare, dar de ce să forţăm? Părea mîndru de intervenţia ce tocmai o încheiase. Vin mai tîrziu să vă văd. Soră Mona, cafea, te rog, la camera de gardă, adică nu, acolo prea miroase a petroxin, cere-o direct la sala mare.

— Da, domnule doctor.

— Poate i-ar fi de folos şi doctorului Rotha, nu crezi?

— Doctorul Rotha ştie singur de ce are nevoie, spuse sec sora Mona.

Dallat fu condus pe un coridor lung. Era ora cinei, de după uşile albe se auzea zdrăngănit de tacîmuri. În salonul unde intrară, o rezervă de două paturi, Tiana netezea, cine ştie de cînd, cuvertura patului ce-l aştepta, cu capul întors spre celălalt ocupant al camerei, un bătrîn aşezat în capul oaselor, care agita o linguriţă.

— Compotul acesta e de-o dată cu mine şi cu sfîntul Lubin, sîsîi bătrînul, punînd ostentativ farfurioara pe noptieră şi urmărind cu viu interes instalarea colonelului. Cînd aceasta fu terminată, se aplecă mult în direcţia lui şi întrebă:

— Cîți ani credeți că am eu?!
— Nu știu, zise Dallat obosit.
— Am nouăzeci și trei, tinere, da, nouăzeci și trei în cap. Eu sînt domnul Mattifas.
— Îmi pare bine, răspunse automat Dallat, nemaisesizînd absurdul situației pentru că, de cîteva minute, începuse să creadă că tot ce i se întîmplase ținea de ireal.

CAPITOLUL III

Un tremur ușor scutură trupul uscățiv al colonelului, întins între cearceaful alb, de un alb cam gălbui, de spital, și pilota de lînă, pilotă stas, îmbrăcată într-o cuvertură de aceeași culoare cu cearceaful și fața de pernă. Zăcea acolo, în pat, întins, cu brațele pe lîngă trunchi, și absența oricărei cute pe așternut putea proba o odihnă perfectă. Avu o senzație stranie, de teamă parcă, și încercă să se extragă din somnul acela ce dădea impresia de reconfortant, fără alt rezultat aparent decît un nou spasm, mai puternic, mai prelung. Își simți ceafa și spatele năclăite de o sudoare rece, o spaimă nelămurită și îngrozitoare îi strînse gîtlejul și-l făcu să geamă stins.
— Hi, hi, hi! se auzi o voce mică și uscată, ca un foșnet de frunze moarte tîrșîite pe asfalt de un vînt nehotărît. Eram chiar curios să știu cînd vă veți trezi și dacă o veți face. Mi-ar fi părut destul de rău să pierd rămășagul.

Cu o sforțare de voință, colonelul deschise ochii și încercă instantaneu să se ridice. Recăzu pe pernă și-și aminti totul.

— Sînt eu, domnul Mattifas, explică vocea uscată, intuind panica pe care o produsese. Sper că nu vă simțiți rău!

— Ce rămășag? întrebă colonelul, liniștit acum, nu fără a-și simți încă inima bătîndu-i nebunește.

— Cu sora de noapte, explică bătrînul. Stătea rezemat din toate părțile de perne, dincolo de conul de lumină al lămpii mici, așezată pe noptiera dintre cele două paturi. În penumbră, ochii lui strălucitori, vii și iscoditori, păreau neverosimili, plantați în chipul stafidit, bătrîn ca lumea și încremenit în cute aproape mineralizate. Părul lung, alb și rar, era pieptănat cu pedanterie. Cărarea era pe stînga. Întinse mîna spre noptieră, colonelul care-i urmări din ochi traiectoria nu-și putu stăpîni un suspin de repulsie, și luă paharul cu proteza, ciocnind-o ușor de sticla subțire, în mișcarea tremurată. Colonelul întoarse capul, nu era deloc curios să urmărească procedura.

— Fiți fără grijă, asta vă așteaptă și pe dumneavoastră, chicoti iar bătrînul, bun înțeles dacă veți atinge o anumită vîrstă, ceea ce eu vă doresc din toată inima mea bătrînă și slabă.

— Ce rămășag? întrebă colonelul din nou, avînd senzația netă că e depășit de evenimente, și încercînd să se agațe de ceva.

De dincolo de ușă se auzea un lălăit răgușit și dezordonat, nu lipsit de un oarecare timbru particular, subliniat la intervale regulate de cîte un plescăit de rufă udă.

— E ea, sora de noapte, explică neîntrebat bătrînul, își scoate și ea un ban, spală. Spală în baia de alături, întări el.

— Ce rămășag? întrebă a treia oară colonelul exasperat.

Pe măsură ce bătrînul povestea, Dallat își amintea și el amănuntele serii. Primise, conform cutumei, după operație, un dilauden menit să-l liniștească, să-i favorizeze împlinirea primului somn după intervenție, dar, din motive necunoscute pînă acum, „probabil o reacție inversă a organismului, se mai întîmplă", chicoti domnul Mattifas găsind treaba foarte amuzantă, rezultatul fu neașteptat: colonelul fusese cuprins de o stare de agitație ce amenința să devină furie, se răstise la toată lumea, o dăduse afară pe Tiana, voise să arunce perna, și atunci i se făcuse la repezeală un alt tranchilizant, de altă natură și de-o forță sporită. În sfîrșit, colonelul adormise, sora îl învelise frumos și își exprimase părerea că va rămîne neîntors pînă dimineața. Domnul Mattifas credea altfel, pusese rămășag că-l va trezi „doar cu ochii, explică el, dar să știți că nu-s malefic", în plină noapte, și cîștigase.

„Ramolit bătrîn", se enervă interior colonelul, și căută ceva de băut, avea o senzație curioasă de căldură, concentrată toată în abdomen.

— V-a lăsat sora ceai amar, îl ajută domnul Mattifas, acum n-aveți voie altceva.

Ceaiul amar nu era amar, n-avea nici un gust, dar îi făcu bine. Alături, pe noptieră, era un pachet nedesfăcut de țigări, cîteva bancnote clădite teanc și o foaie împăturită.

— A, da, zise domnul Mattifas, v-a vizitat, pe

cînd dormeaţi, un... individ, găsi el greu cuvîntul. Un individ cu chică. V-a lăsat alea.

Colonelul aprinse veioza de pe noptiera lui şi se răsuci puţin ca să poată citi biletul. Ştia de la cine, e, înainte de a-l desface. Se simţi înduioşat şi se crezu slab pentru asta.

„Patroane", scria Romano, cu scrisul lui ferm şi rotunjit, un scris ce-ar fi putut trece drept al unui inginer, „stai şi fii liniştit, totul a ieşit cum ai vrut matale, cred că-ţi ghicesc gîndul şi voi avea grijă ca ea să fie tratată ca o prinţesă în exil, că de ce-o aşteaptă pe urmă, nu ştiu, zău, cine-o scapă! Pe dulcea copilă am culcat-o în vastele apartamentele ale chirurgului, tot e el de gardă, aranjez cumva şi cu Ducesa şi n-o las să vină. Toţi spun c-ai fost mare, dar eu sînt obişnuit să fii aşa. Mă întorc acum, dimineaţă (Romano nu putuse avea habar de ambiţiile domnului Mattifas!), şi-i tragem amîndoi o pipă, Nisip".

Io-te ce chestie, se minună colonelul, Nisip îşi acceptă porecla, a fost şi el îngrijorat! Un lucru nou, nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe Romano manifestînd sentimente de acest gen!

— Cine e prinţesa? întrebă avid domnul Mattifas, a cărui privire rămăsese agăţată de umerii întorşi ai colonelului. Ştiţi, adăugă el, mi-am permis... la vîrsta mea, altă plăcere n-am...

Colonelul clipi înţelegător, fără să fie capabil să găsească pe moment un răspuns satisfăcător.

— Ei?! insistă domnul Mattifas, şi apoi dădu drumul din nou chicotelilor lui ce semănau cu zgomotul unor cioburi adunate pe făraş: Să nu credeţi că scăpaţi, eu, oricum n-am somn şi altă plăcere n-am la...

— Vîrsta dumneavoastră, completă iute colonelul, dovedind că învățase lecția. Prințesa? încercă el să cîștige timp, e o... o amică de-a mea, dar știți, nu mi-ar plăcea să vorbesc despre ea...

— Înțeleg, surîse domnul Mattifas arătînd două șiraguri superbe de dinți între buzele lui subțiri ca niște păreri. Dar Ducesa?

— Nevastă-mea.

— E chiar ducesă?!

— E ca și cum ar fi, zîmbi ușor Dallat. Apoi relua: Iar „dulcea copilă" e Tiana, fiică-mea...

— Despre ea știu totul, îl întrerupse bătrînul, că doar am cunoscut-o, și noaptea asta încă n-am dormit, cine știe, poate spre dimineață...

Gest automat al colonelului, privire spre încheietura mîinii stîngi, evident, nu mai avea ceasul.

— Mai este, zise domnul Mattifas serios, e abia două jumătate. Eu adorm rar înainte de patru. Dar fiica dumneavoastră o fi adormit, în sfîrșit...

Colonelul nu înțelese și bătrînul se aplecă mult înspre el:

— Fetele din ziua de azi... nu poți ști niciodată...

Tonul ambiguu nu-i plăcu lui Dallat care n-avea nici o poftă să-și discute fiica, în principiu, cu nimeni, darmite cu moșulică ăsta, uitat de moarte, așa că schimbă vorba cu abilitate, antrenîndu-l pe celălalt, din moment ce tot n-avea somn și nu vădea nici o înclinare spre cruțarea aproapelui. Conversația domnului Mattifas era un amestec șocant de observații lucide, pertinente, și senilități înduioșătoare. Se interna în fiecare primăvară, n-avea nimic și avea de toate, cîte puțin în toate părțile, „ca la vîrsta

mea", repeta el leitmotivul. De fapt, locul lui ar fi fost în altă secţie, nu la chirurgie, dar se bucura de prietenia doctorului Rotha care-i tratase acum zece ani o luxaţie, şi cu care se înţelegea bine, „ştiţi avem misoginismele noastre", clipi el cu subînţeles. Pe urmă, aici era şi mai interesant, erau o mulţime de oameni „bine" cu care putea întreţine cîte-o conversaţie inteligentă, nu numai despre boli, organe, funcţii şi alte chestii vulgare.

Colonelul nu înţelese prea bine şi domnul Mattifas îi explică totul cu lux de amănunte. Construită imediat după primul război mondial, clinica fusese destinată chirurgiei estetice, „o chestie bănoasă, domnule, bănoasă de tot, veneau aici o mulţime de cuconiţe de pe tot mapamondul să-şi netezească guşuliţele şi să-şi ridice sînii, nu le ştia nimeni, veneau muzeu şi plecau liceu, parol". Proprietarii succesivi îşi asiguraseră întotdeauna echipe de chirurgi pricepuţi şi gata de orice în slujba esteticii, aşa că afacerile mergeau şnur. Bineînţeles că nu erau neglijate nici intervenţiile serioase, ba de cînd cu atîtea accidente rutiere se părea că profilul ajunsese chirurgia de urgenţă şi ortopedia, mă rog, dar chirurgia estetică, de mică şi mare anvergură, se practica în continuare cu succes statornic, aşa că pacienţii interesanţi nu lipseau nici acum.

— Aha, făcu Dallat cu subînţeles, gîndindu-se la cusătura ce i-o făcuse doctorul Rodel.

— Mda, întări domnul Mattifas, crezînd că e vorba de pacienţii, sau, mai degrabă de pacientele „bine". Şi-apoi, continuă el, am teoriile mele, la o secţie de chirurgie e mai puţină suferinţă, credeţi-mă, e şocul operaţiei, adevărat, dar apoi e dru-

mul spre vindecare, pe cînd dincolo, la interne... parol, aici e mai vesel, mai reconfortant, acolo niciodată nu știi în ce ape te scalzi, toate trenează...

Dallat îi dădu dreptate, recunoscînd că experiența lui în materie de spitale e foarte redusă, abia a fost inaugurată...

— Ați avut noroc, continuă domnul Mattifas referindu-se la faptul că Dallat îl nimerise pe doctorul Rotha de gardă. Operație mică, mare, mai bine s-o facă un as, deși nici ceilalți nu-s de lepădat.

— Văd că toți îl apreciază pe doctorul Rotha I, remarcă Dallat. Are vreo legătură cu Rotha II?

— Da, are destule, zise moale domnul Mattifas, sînt veri primari, sînt chirurgi buni amîndoi, au avut pînă la un moment dat aproape aceeași înfățișare și au iubit aceeași femeie, nu e destul? Și totuși, n-au nimic comun unul cu altul.

— De ce numai pînă la un moment dat?Colonelul rămăsese la această idee.

— Eh, viața nu ne dă la toți la fel... Parcă mîine n-avem timp destul să discutăm? se eschivă domnul Mattifas îngustîndu-și ochii, ba avem destul. Cît rămîneți aici am să vă spun poveștile tuturor, că eu pe toate le știu, în fond, la vîrsta mea, altă plăcere n-am decît să...

— Bine, se declară imediat de acord colonelul, noapte bună!

— Aa, nu, nu! rîse moșul, eu încă n-am somn, nu e încă ora patru. Trebuie să-mi povestiți exact ce-ați visat înainte de a vă trezi eu din privire. Mă interesează foarte, foarte mult! Dacă merită, v-aș putea interpreta visul, mă pricep fiindcă domeniul mă preocupă!

„Uite ce-am ajuns", oftă colonelul în sinea lui, dar ştiind bine că n-are altă cale, începu să povestească.

— Era o femeie într-un loc pustiu, un fel de platou mare, întins şi sterp. Ea era îmbrăcată în negru şi avea un văl lung, lung, ce flutura în bătaia vîntului şi-şi schimba culoarea odată cu fiecare bătaie. Din negru se făcea vînăt, din vînăt se făcea liliachiu, din liliachiu devenea apoi albastru ca cerul şi, în sfîrşit, alb strălucitor.

— Hm, hm! simulă bătrînul o tuse neîncrezătoare.

— Alături de femeie era un şarpe mare şi gros, cu solzi mari şi lucii. Cu mîna stîngă ea se sprijinea pe capul înălţat al vietăţii care, încet, încet, odată cu vălul, se transforma şi ea, solzii devenindu-i aurii, de un auriu cald şi neostentativ. În final, femeia, al cărei veşmînt ajunsese roşu de purpură, se sprijinea pe un şirag de ştiuleţi de porumb. Galbenul lor devenise mai intens, aşa că, din punct de vedere cromatic, ţinînd cont şi de vălul argintiu, tabloul nu era dizgraţios. . .

Domnul Mattifas, care urmărise povestirea cu capul înclinat şi îndoise cîte un deget la fiecare element nou, luă acum o poză meditativă şi le dezdoi pe rînd. Erau subţiri şi uscate, ca nişte surceluţe de foc, şi colonelul se miră că nu trosnesc, rupte din încheietură.

— Să ştiţi, începu bătrînul, că deşi la început pare interesant, există, în visul dumneavoastră ceva ce nu e în ordine, nu e verosimil. . .

„Verosimil!" îşi zise resemnat colonelul.

— Aşa că, fie aţi uitat ceva, fie aţi denaturat vreun detaliu, continuă bătrînul, din ce în ce mai vioi. Eu zic s-o luăm de la capăt şi să vedem. . .

„Ce-i prea mult nu-i sănătos“, hotărî colonelul plictisit, nu de subiect, altă dată l-ar fi interesat, ci de ambianță, dar încercă să zîmbească, totuși, omul era bătrîn și, vorba lui, la vîrsta asta...

— De acord, zise el, dar ceva mai tîrziu. Acum cred că fac o mică expediție și ies să fumez o țigară...

— Bine, zise domnul Mattifas acceptînd cu ușurință schimbarea de ocupație: părea destul de interesant să-l urmărească pe colonel cum se chinuie să se ridice, cum își tîrșie pașii pînă la ușă, cum se întoarce pentru că uitase țigările pe noptieră, și reia traiectoria, apăsîndu-și tot timpul palma dreaptă pe abdomen.

— V-a lăsat individul și brichetă, dar a confiscat-o sora de noapte, îl anunță binevoitor bătrînul.

Nesigur, colonelul scăpă ușa care pocni închizîndu-se. Peste o clipă, lălăitul din baia de alături încetă, și sora de noapte apăru, avînd încă în mînă o rufă stoarsă.

— Formidabil auz aveți, o complimentă colonelul.

— Selectiv, rîse ea.

Vederea unei femei tinere, ciufulite, cu brațele ude, îi făcu bine colonelului, prin contrast cu imaginea domnului Mattifas cocoțat între perne.

— Moșul ăsta răsfățat, continuă sora, nu s-a lăsat pînă nu v-a trezit! Ce ziceți de asta? O nebunie! și scutură înaintea colonelului rufa ce se dovedi a fi o cămașă de noapte, într-adevăr frumoasă, numai spumă și dantelă. E a doamnei Byah, are o lenjerie, mamă, mamă! O cunoașteți, nu-i așa, pe doamna Byah?!

— De departe, rîse colonelul. O admir, continuă el, cînd eram eu tînăr, ea era deja actriță formată și de talent recunoscut, și de atunci nu s-a schimbat nici un pic, frumoasă de pică!

— Și nici n-are să se schimbe, zise sora, cel puțin încă zece ani, avem noi grijă de asta, și trase cu ochiul.

Sora de noapte nu părea să considere ieșirea colonelului drept un act de bravură, îl luă cu ea în baie, îl instală pe unicul scaun, debarasat de rufe și șters energic, apoi continuă să se ocupe de lenjeria marii actrițe. Zîmbind, permise colonelului să aprindă o țigară dar nu făcu nici o remarcă deplasată atunci cînd, după două fumuri, acesta o stinse. Conversația cu ea era reconfortantă. Cu o replică vioaie îi relată întîmplările serii.

Romano sosise, o găsise pe Tiana încă buimăcită, și, nemulțumit de ce aflase de la ea, furios de îngrijorare — nu putuse vorbi cu nici un medic, erau toți în sala mare de operații — ajunsese în salonul colonelului trecînd peste toate opreliștile.

— De fapt, eu eram oprelistea, zise sora cam visătoare, oprindu-se din limpezit, așa că m-a luat pe sus și-a intrat așa, cu mine-n brațe...

Colonelul respiră ușurat, se temuse de mai rău, Nisip nu se încurca în amănunte.

— E însurat?

— Cine?

— Păi, șoferul ăsta, al dumneavoastră!

Șoferul rezolvase rapid toate problemele, acceptase propunerea domnișoarei Rotha („asta e Carla“, realiză colonelul) ca Tiana să se culce în camera fratelui ei („vastele apartamente“) pentru că fata nu voia

să ia o cameră de oaspeţi, în alt pavilion, ca să nu se îndepărteze de taică-său, ori camera doctorului era chiar a doua uşă de la salon.

— Cum? se miră colonelul.

— Aşa, bine! întări sora.

Cadrele medicale care locuiau în incintă îşi împărţeau un pavilion alăturat, destinat de la construcţia locuinţelor, dar doctorul Rotha ocupase o cameră, de fapt un salon, în pavilionul central, acum zece ani, cînd sosise, şi de atunci nu se mai mutase.

Colonelul credea că domnişoara Rotha şi frumosul ei însoţitor s-au reîntors la B., dar nu era aşa, rămăseseră şi ei.

— Venirea lor se cam lasă-ntotdeauna cu scandal, îi şopti sora de noapte, nu se ştie de ce, tot nu-i auzea nimeni. S-au certat şi astă-seară, l-au aşteptat pe dom' doctor cînd a ieşit de la operaţie, şi el s-a răstit la ei şi i-a lăsat baltă. Aud că nu'ş' ce-a avut ieri, tot timpul i-a plouat înaintea nasului. Acuma doarme, în camera de gardă.

— Cine? se încurcă Dallat.

— Dom' doctor. Păi dacă-n camera lui e fata dumneavoastră! Dar să ştiţi că nu e deranj, continuă ea, că doctorul Rodel stă şi aşa în secţia de reanimare, cu biciclistul.

— Dar domnişoara Rotha?!

Carla şi frumosul Marcello se instalaseră în pavilionul locuinţelor, în apartamentul doctoriţei Sonya Rotha. Carla nu făcuse un abuz, pe vremuri Sonya fusese soţia fratelui ei. După divorţul pronunţat înainte de sosirea amîndorura la clinica din A., ea îşi păstrase numele dobîndit prin căsătorie şi conti-

nuase să aibă relații cordiale cu familia fostului ei soț.

— Dar soția doctorului Rotha II? E tot medic? Locuiește tot în incintă? vru colonelul să aibă tabloul complet al familiei.

— Doctorul Rothadoi nu e însurat, răspunse sora de noapte.

Terminase spălatul, se pregătea să iasă, să întindă undeva superba lenjerie a actriței și, dintr-o dată, își aminti că Dallat are nevoie de odihnă. Îi făcu niște recomandări de comportament imediat și-l conduse în salon, nu fără a-i arăta ușa dincolo de care se odihnea fiică-sa. Îi aranjă perna, cuvertura, îi dădu iar ceai amar și plecă, făcînd un semn de complicitate amuzată spre domnul Mattifas care, în sfîrșit, adormise.

Colonelul respiră adînc.

— Ce ți-e și cu copiii din ziua de azi, țț, țț, auzi el vocea domnului Mattifas. Sînt foarte curios dacă are să vă spună mîine.

— Ce să-mi spună?

— Că a petrecut noaptea, sau, mă rog o parte din noapte, cu un bărbat.

— Ce bărbat? întrebă stupid colonelul, simțind că începe să se enerveze.

— Nu spun că nu e fiică bună, continuă bătrînul. Întîi a venit să vadă dacă dormiți sau nu, și cum dormeați. . .

— Fiica mea e majoră, minți colonelul vrînd să pună capăt discuției, dar apoi întrebă iar, dintr-un impuls ce nu și-l putu stăpîni: Ce bărbat?

— Dați-i o șansă, să vedeți dacă vă spune, chicoti bătrînul. Era un bărbat frumos, da, da, foarte arătos.

Trebuie să recunosc cinstit că în această direcţie doamna Mattifas, fie iertată, a avut mult bun simţ, nevoind niciodată să aibă copii. Nu vă supăraţi, dar acum eu trebuie să-mi fac somnul. Noapte bună vă doresc.

— Noapte bună, mormăi colonelul buimăcit şi încercă să se gîndească puţin la fiică-sa, dar adormi în cîteva minute.

Se trezi foarte tîrziu a doua zi dimineaţa, era deja lumină puternică. În salon fusese aerisit şi dereticat, o ramură înflorită de măr tremura uşor într-un pahar înalt, pe noptieră. Lîngă fereastră, îmbrăcat în maniera lui obişnuită, de-o eleganţă fără discreţie, după opinia colonelului, cu alura cam ţeapănă, Romano stătea de vorbă încet, cu doctorul.

— Bună dimineaţa, zise colonelul bine dispus.

Cei doi se întoarseră, doctorul arăta mai bine ca aseară, odihnit şi proaspăt ras, într-un costum impecabil, de doc alb.

— Doctore, începu colonelul, nici nu v-am mulţumit cum trebuie, aseară, ştiţi, suferеam ... aţi fost formidabil, vă sînt foarte recunoscător ...

Doctorul, vădit stînjenit, ridică palma pentru a-l opri.

— Vi-l prezint pe doctorul Roberto Rotha II, interveni neutru Romano. Doctorul Roberto Rotha I a murit în cursul acestei nopţi.

Colonelul îşi lăsă capul pe pernă. În patul celălalt, domnul Mattifas examina critic, cu ochii foarte îngustaţi, cireaşa pe care tocmai o extrăsese dintr-un borcan de compot.

CAPITOLUL IV

Procurorul era un bărbat încă tînăr. Cîrlionţii lui foarte blonzi, retezaţi scurt, nu ascundeau decît în parte chelia-i roză, de o nuanţă ce concura cu cea a obrajilor prea bine hrăniţi, ameninţînd să-i acopere prin cădere, în următorii ani, fălcile puternice. Un albinos ce urma să devină şi obez dacă nu lua seama, şi pînă acum n-o prea luase. Părea să fi dormit în hainele ce păstrau distincţie doar datorită materialului şi cupurii. „Un individ scos din pene", crezu colonelul că citeşte în atitudinea indiferentă şi distantă a căpitanului Romano.

— Afacerea asta nu prezintă nici un mister, zise „individul", concentrat să-şi aprindă o ţigară de foi pe care-o scosese din buzunarul interior al sacoului. Era o Schimmelpenninck — duet, nu încăpea nici o îndoială. Şi-o aprinse ţinînd afectat bricheta, cu două degete, o brichetă ciudată, fină ca un etui de ruj. Diamantele butonilor sclipiră rece, sub manşetă se zări, preţ de o clipă, o brăţară de aur filigranat, ce alunecă pe încheietură. Colonelul şi căpitanul, care-l urmăreau cu atenţie pentru ceea ce urma să spună, nu pentru ce făcea, avură un schimb ultrarapid de priviri. Sentinţa căpitanului, exprimată printr-o tresărire abia perceptibilă a indexului stîng, era clară. „Iar te pripeşti, mai aşteaptă", îi răspunse Dallat, cu o mişcare leneşă de pleoape.

— Doriţi şi dumneavoastră? întrebă cam tardiv procurorul, trecîndu-şi privirea albastră-alburie de la unul la altul şi dovedind că nu era chiar aşa de adormit pe cît părea.

— Nu, răspunse Romano, însoţindu-şi refuzul de faimosul lui rînjet pe care-l considera „zîmbetul amabil nr. 3".

— Foarte bine, răspunse complet neimpresionat procurorul şi-şi retrase mîna de la buzunar.

— Deci afacerea nu prezintă nici un mister, îl readuse la obiect colonelul, căutîndu-şi o poziţie mai comodă pe canapeaua îngustă.

Erau toţi trei în cabinetul directorului proprietar. Acesta lipsea pentru moment din localitate, lipsea de fapt şi din ţară, era dus la un tîrg de mostre din Germania, aparatură medicală, dotări speciale şi alte chestii de resort, afacerile mergeau bine şi urmau să extindă şandramaua. Cabinetul directorului absent, mobilat încă de la înfiinţarea instituţiei cu mari pretenţii de eleganţă, era ocupat de cei trei de mai bine de un sfert de ceas, şi întîlnirea aceasta se realizase nu datorită procurorului, care ridicase din umeri cu o indiferenţă plictisită: „de ce nu-şi vede de tăietura lui, să profite de zilele astea şi să se odihnească, şi-apoi nici nu-i o treabă care să-l privească, nu ţine de resortul lui", cît datorită lui Romano care ştiuse exact ce vrea şi care, prin metodele lui, pe moment colonelul le ignora, îl determinase pe albinos s-o accepte.

— Deci dumneavoastră aţi dori să ştiţi, reluă procurorul abia deschizîndu-şi gura, cauzele şi circumstanţele morţii doctorului Rotha, nu? Şi continuă fără să mai aştepte confirmarea. Fiind toţi trei oameni ai legii vă înţeleg curiozitatea profesională, poate şi interesul personal, sentimental, să-i zic aşa, fiindcă doctorul s-a ocupat de dumneavoastră . . .

— Domnule procuror, zise moale colonelul, ascuns pe jumătate de frunzele şi rădăcinile aeriene ale uriaşului filodendron ce se găsea în faţa canapelei, treceţi peste introducere.

— Foarte bine, acceptă procurorul, doctorul Rotha a decedat în urma injectării unei cantităţi prea mari de morfină . . .

— Cine . . . începu Romano, întrerupt imediat de procuror, care ceru cu mîna ridicată dreptul de a continua.

— Nimeni străin, el însuşi. Doctorul Rotha şi-a injectat-o singur, reluă el afirmaţia apăsînd bine cuvintele pentru a se face înţeles.

— Vreţi să spuneţi că doctorul era . . . Colonelul nu încercă deloc să-şi disimuleze surpriza.

— Ei, da, continuă procurorul, cu aceeaşi răbdare indiferentă pe care-o afişase de la început, da, doctorul era morfinoman, e o chestie notorie, aici la noi, deşi, din foarte multe motive, toată lumea se prefăcea că o ignoră.

— Îmi vine greu să cred, murmură colonelul, un chirurg . . .

— Şi totuşi, aşa e. În ceea ce mă priveşte, cunosc de mult cazul, îl urmăream îndeaproape, din motive profesionale şi . . . personale, schiţă el un zîmbet.

— Deci, acesta e un sfîrşit firesc pentru doctorul Rotha? interveni căpitanul, strîmbîndu-se nemulţumit.

— A, nu, firesc în nici un caz, dar nici neobişnuit, replică procurorul. Din cîte ştiu eu, adevărat, mai mult din auzite, pentru că, oricum, cazurile de acest gen nu sînt curente, deci din cîte cunosc, din auzite şi din literatura de specialitate, vindecările, dezin-

toxicările absolute, revenirea completă la o viață normală, sînt foarte rare, în timp ce accidentele, prin însăși natura drogului și modificările de structură psihică ale subiecților, dimpotrivă, se citează foarte des.

— Excludeți, prin urmare, cu desăvîrșire posibilitatea unei sinucideri? întrebă Romano fără să vadă gestul de enervare al colonelului care ar fi vrut să-l asculte pe procuror pînă la capăt, fără întreruperi.

— „Cu desăvîrșire", aceasta e o expresie pe care eu n-o folosesc înainte de a fi gata să pun punct unei cercetări, și aici încă nu l-am pus, dar, dat fiind circumstanțele morții doctorului Rotha, înclin să cred într-un accident.

— Accident înseamnă injectarea din greșeală a unei doze prea mari de drog? Insinuați că doctorul nu și-a dat seama că ia, să zic, cinci unități în loc de una? Că a greșit fiola, luînd una de concentrație prea mare? Romano ignoră cu bună știință zîmbetul vag batjocoritor al procurorului.

— Ați înțeles foarte exact situația, concedă el ironic, într-adevăr, doctorul a suferit acțiunea a aproximativ opt-zece centigrame de morfină în locul a două centigrame, o doză normală, sau, cum să mai zic eu, că la urma urmei nimic nu-i normal aici, doza obișnuită a doctorului. Dar să știți că n-a greșit fiola luînd una mai concentrată, deoarece la acest produs concentrația e unică, mă refer la fiolele aflate în nomenclatura noastră. Mărirea dozei se obține prin înmulțirea numărului de fiole, deci prin mărirea cantității injectate.

— Două centigrame înseamnă o fiolă? întrebă încet colonelul.

— Exact.

— Şi vreţi să spuneţi că doctorul şi-a mărit singur şi cu bună ştiinţă proporţia luînd patru-cinci fiole în loc de una, ignorînd consecinţele, neluînd nici o măsură de precauţie, mergînd singur spre moarte? Bineînţeles, dacă nu voia realmente să se sinucidă?! interveni Romano scrîşnind cuvintele conform unei deprinderi proaste care-l determinase pe colonel să-l boteze, mai demult, „Nisip-între-dinţi".

— Pare într-adevăr cam ciudat, atunci, să excludeţi posibilitatea unei sinucideri, avansă colonelul ridicîndu-se de pe canapeluţa îngustă şi ieşind de după perdeaua vegetală a plantei ce semăna, din cauza rădăcinilor albicioase, azvîrlite în aer, cu un păianjen monstruos. Planta asta mă face nervos, se scuză el, şi se aşeză într-un fotoliu mare, în faţa procurorului, întinzîndu-se cît putea şi sprijinindu-şi picioarele pe taburetul tapisat pe care i-l oferi, foarte natural, de parcă ar fi fost infirmier însoţitor calificat, Romano.

— S-ar zice că aţi prevăzut urgenţa asta, a dumneavoastră, spuse procurorul cu un dispreţ abia ascuns, uitîndu-se bănuitor la îmbrăcămintea colonelului, remarcîndu-i abia acum pijamaua de mătase, foarte elegantă, de un maro închis, cam bătrînesc şi care-l făcea livid, peste care luase un halat moale, de o culoare caldă. Era o jelaba algeriană din păr de cămilă, o achiziţionase nevastă-sa dintr-un bazar, acum doi ani, călătorind „să-şi schimbe dispoziţia", şi rezistase tuturor implorărilor Tianei, care ar fi vrut s-o primească ea şi s-o poarte în chip de pelerină, ca să-şi lase paf toate colegele. La rîndul lui, colonelul găsise haina „fantastică" şi decretase că

trebuie cruțată în vederea unor ocazii deosebite. Ei, acuma ocazie se ivise, și Ducesa o strecurase în voluminosul pachet trimis prin Romano.

Înainte ca Dallat să fi putut replica ceva, sună telefonul. Procurorul întinse leneș mîna și răspunse fără chef.

— E pentru dumneavoastră, zise el, dînd receptorul colonelului.

— Da, zise acesta, recunoscînd-o, după primul suspin, pe Ducesă, la celălalt capăt al firului.

— Ce mă bucur că te-aud, dragul meu André, începu ea grăbită ca de obicei, ce e cu tine, sînt foarte îngrijorată, n-am priceput nimic din ce mi-a spus Alex, spune, băiatul ăsta nu e cam mincinos, e adevărat sau nu e adevărat . . .

— Ce, scumpa mea? riscă Dallat o întrerupere, știind că, de fapt, metoda cea mai bună era, dintotdeauna, s-o lase pe Irène, zisă Ducesa, să-și epuizeze șirul întrebărilor și supozițiilor, și să plaseze, în limita posibilităților, cîte un da sau un nu.

— Am vrut să vin să te văd, îți imaginezi ce-am simțit, și pe urmă fetița, ce caută fetița cu tine, trimite-o acasă, ea zicea adineaori că stă cu tine. În fond, tu ce ai? Băiatul tău mă păcălește că n-ai nimic și că „te acoperi“ așa, e adevărat?

Dallat schimbă o privire complice cu „băiatul“ care zîmbea.

— Da, scumpa mea, fii liniș . . .

— Cum să fiu?! Sper că ți-am trimis lenjerie potrivită, și te rog să porți jelabaua (Ducesa pronunța „dgelabaua“), să ai prestanță, să fii impozant! Spune . . .

— Da, sînt foarte impozant, rîse înduioşat colonelul, dar acum sînt puţin grăbit, trebuie să te las, îţi mulţumesc, fata e bine, las-o aici, te mai chem eu, te sărut...

— Pa, tu totdeauna eşti grăbit, suspină Irène şi închise.

Colonelul mai păstră o clipă în minte sunetul dulce al vocii ei rămase tinere, cu accente involuntare de copil răzgîiat.

— Aveţi 25 de ani de căsnicie? întrebă albinosul apăsînd pe „25".

— 26, răspunse Dallat fără bunăvoinţă. Deci, domnule procuror, între sinucidere, accident şi crimă, dumneavoastră alegeţi posibilitatea a doua, nu?

— Cuvîntul „crimă" n-a fost pronunţat, refuză procurorul sugestia.

— Asta nu înseamnă nimic, că „n-a fost pronunţat", interveni Romano, oferind colonelului un foc.

— Nu vă face rău, atît de repede? întrebă procurorul agasat la ideea că Dallat ar putea îngălbeni, leşina sau aşa ceva.

Colonelul nu răspunse, preocupat de efectul primului fum, era bun, nu ca azi-noapte, ei, dacă-i revenise pofta de fumat, era clar, totul e în ordine, se putea considera trecut pe celălalt mal.

— De ce credeţi dumneavoastră că doctorul nu s-a sinucis? Adineaori făceaţi aluzie la circumstanţe de ordin psihologic ce ar infirma ipoteza?

— Exact, confirmă procurorul. Eu sînt acuma presat, şi-şi sublinie afirmaţia cu o privire spre ceas, dar am să vă spun, pe scurt, ceea ce cred eu că v-ar edifica...

— Perfect, strecură căpitanul.

— Uite, povestea e lungă și-am s-o scurtez eu, cît se poate. Acum zece ani, doctorul Roberto Rotha sosește la această clinică părăsind un post excepțional dintr-o clinică universitară din G. Se afirmase deja, nu mai era o tînără speranță ci o certitudine, pășise cu dreptul printre chirurgi, și poate știți, chirurgia e una din puținele specialități în medicină unde nu se merge pe bîjbîite, unde nu există pardon și rezultatele sînt, ca să zic așa, palpabile. Deci doctorul Rotha își întrerupe ascensiunea lui universitară, urcase destul de mult în ierarhia doftoricească, dă cu piciorul la o groază de bani ce începuseră să-i pice în urma faimei lui mereu în creștere, părăsește deci o carieră bine începută, uimind pe toată lumea prin decizia lui bruscă, i se prevedea un viitor strălucit, și vine aici. Acuma, nici spitalul ăsta nu era rău ales, asta-i drept, deși izolat — cazuri cu duiumul, de toate felurile, cred că v-ați lămurit cu profilul lui, colegi bine pregătiți, cîștig mai mult decît bunicel, liniște, frumos și așa mai departe, dar nu de lipsă de cazuistică, bani sau colegi s-ar fi putut plînge doctorul în G. Divorțase nu cu mult timp înainte, și atunci, în absența unui motiv mai plauzibil, lumea l-a acceptat pe ăsta, romantic și lipit de suflet, al unei decepții în căsnicie. Nu-i vorbă că și el era taciturn și nu se confesa nimănui . . .

— L-ați cunoscut de pe atunci? vru să știe căpitanul.

— Nu, eu am venit în A. numai de vreo șase ani, preciză procurorul, chestiile ăstea le știu și eu numai din auzite, de ici, de colo, știți cum e într-un oraș mic, bașca slujba mea care mă mai și obligă să știu cîte ceva . . .

— Care de pe ici și care de pe colo? Romano devenea enervant.

— Dragă... șopti colonelul căruia întreruperile nu-i plăceau. „Nisip se crede la anchetă", se gîndi el nemulțumit, și înclină capul în direcția procurorului pentru a-i arăta cît de mult îl interesează expunerea lui.

— Cert este că, nu peste multă vreme, din indicii mici dar aglomerate zi de zi, lumea, mă refer la lumea medicală din spital, își dă seama că doctorul se dopează cu morfină. Continua să fie un chirurg excepțional, ba chiar făcea și oarecare muncă de cercetare pe cont propriu, dar după toate semnele, procesul de intoxicare se intensifica. Tocmai atunci spitalul primește un alt chirurg pe cale de afirmare, tot tînăr, tot venit din G., adică pe doctorul Roberto Rotha II, rudă foarte apropiată a primului și bun prieten, și se presupune că și-a schimbat locul de muncă pentru a fi mai aproape de văru-său, pentru a-l ajuta să-și readucă viața la normal. Cam asta dă de înțeles și cel de-al doilea Rotha, numai că, în ciuda eforturilor lui, primul nu vrea să se lase ajutat, atitudine dealtfel firească la un morfinoman. Știți bancul cu ajutorul?

Și fără să mai aștepte răspunsul celor doi, procurorul continuă: Uite, la începutul unui an școlar, institutoarea își întreabă copiii, printre altele, ce-au făcut meritoriu în vacanță. „Am ajutat o bătrînă să urce în tren", zice primul. „Bravo, frumos. Dar tu?" îl întrebă ea pe al doilea. „Am ajutat o bătrînă să urce în tren". „Bravo, se mai tempereazã ea. Dar tu?" „Am ajutat o. ." „Hm!" zice femeia, și la al nu știu cîtelea copil care făcuse același lucru, explodează:

„Bine, copii, dar toţi aţi ajutat o bătrînă să urce în tren?“ „Da“, răspunde unul mai înfipt, „da, pentru că ea nu voia!“

Procurorul aşteptă o clipă reacţia colonelului la bancul lui, a lui Romano nu-l interesa, şi pentru că ea nu venea, îşi drese puţin glasul şi continuă:

— Ei, cam aşa e cu ajutorul dat unui morfinoman, trebuie dat cu sila pentru că el nu-l vrea. Sînt cîteva aspecte interesante în psihologia lor, de exemplu acela că ei au dreptate, ei procedează bine, restul se înşeală, ei sînt grozavi, au descoperit piatra filozofală, iar noi, ăştialalţi, nişte mici gunoaie . . .

— Oare?! zise ca pentru sine colonelul, apoi îl privi pe procuror în ochi şi-l rugă să continue.

— În ceea ce-l priveşte pe doctorul Rotha, situaţia devenise în timp destul de scurt, un an, un an jumate, de-aşa natură, încît, cu toată discreţia păstrată, ştiţi cum e lumea doctorilor, închisă, se cam punea problema dacă mai poate fi lăsat să-şi exercite meseria de chirurg sau trebuie îndrumat spre o specialitate mai. . . mă înţelegeţi, nu? Cunoaşteţi fazele intoxicaţiei cu morfină, nu?

— Hm, oarecum, strecură colonelul care, în realitate, habar n-avea, mă rog, în afara aspectelor generale, la îndemîna oricui.

Avîndu-şi locul într-o lume ai cărei membri, de pe ambele versante, se fereau ca dracu de tămîie, nu numai de droguri, dar şi de alte chestii considerate mai inofensive, gen alcool, care le-ar fi putut slăbi reflexele, colonelul crezuse, pînă în clipa de faţă că cerinţa aceasta, e valabilă şi pentru alte multe profesiuni, printre care o inclusese şi pe cea de medic. Doctorul Rotha, fusese, fără îndoială, o excepţie. Ori-

cum, colonelul ajunse la concluzia că trebuia să se pună la punct şi cu aspectele intoxicaţiei cu morfină.

— Totuşi, marea lui reputaţie, dealtfel în continuă creştere, succesele necontenite pe care le repurta, lipsa oricărei gafe profesionale, toate acestea îl menţineau încă, deşi se zicea că omul se surpa din ce în ce mai mult. La punctul limită, soseşte fosta lui nevastă, profită de faptul că directorul îi oferă al doilea post de anestezist-reanimator pe care tocmai îl înfiinţase, îl ocupă şi rămîne.

— E de presupus că, într-o formă mai mult sau mai puţin oficială, căsnicia lui îşi regăseşte cursul normal? întrebă colonelul.

Procurorul rămase cam descumpănit, păstrîndu-şi o secundă gura deschisă, tocmai voise să continue, apoi îşi reveni, cu un zîmbet mic şi subţire.

— Doar ştiţi destul de bine, reluă el cu o ironie pe care se prefăcea că vrea s-o disimuleze, că un morfinoman ajuns la apogeu e o fiinţă ce se dezinteresează complet de toate aspectele vieţii curente, cu atît mai mult de cele legate de viaţa sentimentală, avînd o singură dominantă, drogul şi procurarea lui . . .

— Apropo de procurare, zise iute Romano, dar se opri la gestul superiorului lui.

— E chiar de mirare cum, în situaţia respectivă, doctorul Rotha a reuşit să-şi menţină interesul, un oarecare interes, pentru meserie. Lucrul e explicabil numai prin aceea că făcea parte din categoria, îmi permit să spun rară, cu riscul de a mă crede răutăcios, a medicilor născuţi şi nu făcuţi. Avea talent, avea vocaţie, nu ştiu dacă mă înţelegeţi?!

— Vă înţelegem, răspunse moale colonelul.

— Foarte bine. Tocmai pasiunea pentru meserie a exploatat-o doctorul Sonya Rotha, în lunga încercare a vindecării fostului ei soţ. S-a înhămat la treaba asta, şi n-am s-o admir niciodată îndeajuns, plecînd de la un moment greu, şi a luptat zi şi noapte. Asta nu e o generalizare şi o figură de stil, e chiar realitatea concretă, timp de opt ani. Trebuie să ţineţi cont de faptul că un morfinoman, indiferent de nivelul pe care-l are, de pregătirea lui, vreau să spun, chiar doctor fiind, n-are nici cea mai mică dorinţă de a-şi părăsi viciul, sau parcă v-am mai spus asta?!

— Da, ne-aţi spus-o, zise flegmatic Romano.

— Iar atunci cînd îşi exprimă această dorinţă, în clipele bune, o face de cele mai multe ori fără să creadă nici el în ceea ce spune, pentru a scăpa de reproşurile celor din jur şi aşa mai departe.

— I se făceau reproşuri, doctorului? interveni căpitanul.

— Hm, nu, sau nu în accepţiunea curentă, adică nu i se făceau scene, nu i se ţineau predici . . .

— Atunci?!

— Păi, însăşi prezenţa fostei lui soţii aici, în chip de medic curant, era un reproş, şi încă unul mare, doar pentru el rămăsese . . .

— Deci ea a luptat de una singură? reluă colonelul.

— Da, cel puţin pînă la o anumită etapă, pînă cînd greul fusese trecut şi doctorul începuse să participe el însuşi cu oarecare interes la vindecarea lui. Şi-a recăpătat vigoarea fizică, şi-a întărit şi diversificat preocupările în meserie, norocul lui fusese că aceasta îl interesase întotdeauna, avea conştiinţă pro-

fesională, a început, încet, încet, să ia cunoştinţă de ce se mai întîmplase nou în familia lui...

— În ce sens să „ia cunoştinţă?“

— Adică să participe activ la cîte ceva... Pe scurt, fiindcă nu uit că v-am promis o expunere scurtă, doctorul ajunsese treptat la o doză foarte mică de drog pe zi, aşa-zisa doză de întreţinere, uite, să vi-l compar cu un diabetic care are nevoie de o doză zilnică de insulină pentru a-şi asigura bunul mers al metabolismului, aşa şi doctorul, numai că doza lui continua să fie, încet dar sigur, diminuată, aşa că, într-un interval „x“ de timp ar fi reuşit să renunţe cu totul, fără suferinţe psihice sau fizice.

— De unde ştiţi lucrurile acestea atît de exact? se interesă colonelul.

— Din mai multe surse, dar în principal de la doamna Rotha, care mi le-a spus treptat, în timp, şi mi le-a repetat în cursul acestei zile, la cererea mea, atunci cînd am apelat la calitatea ei de medic curant al defunctului.

— „Defunctului“, repetă colonelul încet cuvîntul care-i făcea oroare raportat la persoana doctorului Rotha. Doctorul Rotha, căruia nu apucase să-i mulţumească, îi datora recunoştinţă, şi faţă de personalitatea căruia începuse să simtă interes şi simpatie încă de aseară... de cînd oare? ce-i spusese doctorul deosebit... că bolnavii nu deranjează niciodată... nu, astea sînt convenţionalisme curente faţă de suferinzi... că au depăşit împreună o jumătate de oră grea... pentru el da, era evident, dar de ce pentru doctor de asemenea, din moment ce operaţia se anunţase o simplă bagatelă... sau să fie asta o încurajare pentru un bolnav... nu, parcă nu semăna a încura-

jare... și pe urmă toți îi spuseseră cîte ceva despre doctor, nu categoric, în asta nu era nimic deosebit, i se vorbise nu de doctorul Rotha I ca individualitate concretă ci de chirurgul care urma să-l „taie", așa cum unui elev, înainte de examen, i se dau, din toate părțile, referințe despre examinator...

Colonelul pierduse șirul expunerii procurorului.

— ...se reintegrase aproape total, lucra foarte asiduu la definitivarea studiilor și cercetărilor lui referitoare la diverse aspecte din urgențe... din... mai precis legate de comportarea vaselor de sînge și a diferitelor ligamente în urma... dar dacă vă interesează domeniile exacte aș putea să vi le spun, și procurorul făcu un gest spre mapa lui de piele de crocodil, cu mogramă de aur, pe care o trîntise neglijent lîngă fotoliu.

— Nu vă deranjați, interveni colonelul. Lucra singur?

— Sigur că nu, exclamă procurorul, în ziua de azi cercetările de tipul acesta, sau mai bine zis centralizarea rezultatelor diverselor experimente, nu se mai efectuează de unul singur... mai ales într-un spital ca acesta, da, e adevărat, începuse el singur, mai demult, dar apoi îi cooptase și pe alții, și nu trebuie să uitați că defunctul avea obișnuința colectivelor subordonate, fusese destul de bine ancorat într-o carieră didactică...

— Atît de bine încît a părăsit-o din proprie voință, completă alb Romano.

— Iar „defunctul"! murmură pentru sine colonelul.

— Excluzînd posibilitatea unei sinucideri, cum explicați logic accidentul? întrebă Romano.

— Un accident nu se explică logic, zîmbi acid procurorul, şi apoi, acest concept nu poate fi alăturat noţiunii de morfinoman, nu ştiaţi? Sistemul nu se leagă.

Romano păli de furie, avea studii în litere şi filozofie, în alte împrejurări ar fi avut şi el ceva de spus referitor la voluptatea cu care procurorul învîrtea cuvintele neglijîndu-le utilizarea corectă, dar acum avea prilejul să dea o probă de stăpînire de sine, vai, atît de greu achiziţionată, şi o dădu.

— Nu, nu ştiam, răspunse el, puteţi să-mi explicaţi...

— Care ar fi înlănţuirea plauzibilă a... începu colonelul completarea şi, fiindu-i milă de căpitan se hotărî să creeze o mică diversiune. Parcă ziceaţi de nişte ţigări de foi, nu?

Procurorul ridică surprins o sprînceană, sau păru că o ridică, atît erau de albe şi de rare încît abia se vedeau, şi întinse mîna spre buzunar, extrase una singură, apoi o căută îndelung pe a doua în mapa burduşită de hîrtii în dezordine, şi le servi cu o mînă ce i se păru colonelului, tremurîndă.

— Nu, eu nu vreau, refuză el, ar fi prea tare pentru mine, în situaţia în care mă aflu, a doua e pentru dumneavoastră.

— Nu, nu, insistă albinosul, luaţi-o vă rog, o s-o fumaţi cînd vă vine cheful. Deci, reluă el subiectul care-i interesa pe cei doi, spuneam că nu poţi avea încredere într-un morfinoman, e o fiinţă vicleană, abilă, şmecheră şi schimbătoare; nici defunctul, accentuă el cuvîntul, nu făcea excepţie. Unica dominantă fiind drogul, iar acesta un produs prohibit, procurat fie prin mijloace ilicite, fie obţinut pe car-

telă, sub control deci, şi în doză din ce în ce mai diminuată, cura de dezintoxicare înregistrează mai întotdeauna curbe variabile, descendente, crede medicul curant, ascendente în multe cazuri, deoarece morfinomanul îşi procură drogul cum poate şi, mărind doza, o ia de la capăt, sau, mă rog, de la un punct anterior, păsîndu-i prea puţin, mai bine zis deloc, de ceea ce s-a realizat cu el la etapa respectivă . . .

— Doctorului Rotha i s-a întîmplat aşa ceva? se miră colonelul.

— Sigur, confirmă procurorul, şi nu o dată. De aceea, de exemplu, intoxicaţii, atunci cînd se hotărăsc, sau se lasă forţaţi de alţii la o cură de dezintoxicare, declară automat o doză mult mai mare decît cea obişnuită, chiar dublă, ca să prelungească răstimpul . . .

— Înţeleg, zise André Dallat căruia îi displăcuse caracterizarea procurorului, nu o putea lipi de imaginea oarecum severă pe care o păstra despre doctorul Rotha. Dar, continuă el, avînd în vedere că doctorul nu era un bolnav obişnuit, că se afla, subiect unic, în supravegherea calificată şi neîntreruptă a doamnei Rotha, nu se poate să . . .

— Nu, îl întrerupse agasat procurorul, nu poate fi considerat ca excepţie. Ştiu ce spun, avea doar cartelă oficială care trebuia revăzută la diverse perioade, desigur, cu toată discreţia pe care o merita un om cu meritele lui profesionale, trebuia revăzută pentru ridicarea sau scăderea cantităţii de morfină ce i se cuvenea. În răstimpul celor şase ani de cînd sînt eu în A., doctorul Rotha a făcut trei recidive mai

importante, după ce, tot de trei ori, teoretic ajunsese vindecat!

— Nu vreţi să spuneţi că o cură de dezintoxicare durează atîţia ani, în mod normal?! aruncă Romano.

— Sigur că nu, răspunse mofluz procurorul, durează cîteva săptămîni, e făcută în forţă, şi în secţii specializate, avem vreo două centre foarte bune în ţară, sînt destule şi peste ocean, se lucrează cu mijloace foarte drastice, bolnavul iese vindecat, de obicei cu traume psihice şi, aproape întotdeauna o ia de la capăt. A încercat şi doctorul Rotha, de două ori, ce-i drept, a doua oară a rezistat foarte puţin, fără nici un rezultat, după cum se vede, şi cu repercusiuni foarte neplăcute pentru psihicul lui, şi atunci, doctoriţa Sonya Rotha a optat definitiv pentru cealaltă soluţie, aceasta cu încetinitorul. Şi culmea, după ce-şi sacrifică atîţia ani pentru el, tot ea se crede vinovată de accident! Moral, fireşte. Au s-o urmărească reproşurile toată viaţa!

— Apropo, interveni colonelul, care au fost raţiunile acestui, să-i zicem, devotament?

— Aş da mult să ştiu, răspunse procurorul cu tonul familiar pe care-l adoptase de cîteva minute. Cred că din cauza copilului, să nu se ruşineze cu taică-său . . .

— Cît de mare e?

— O fi avînd vreo . . . procurorul socoti în gînd . . . 12, 11, da, vreo 12 ani. Nu e aici, îl creşte bunică-sa, la G., vine foarte rar şi pe intervale scurte, Sonya nu voia . . . înţelegeţi, nu-i aşa?

— Desigur, e firesc, dădu colonelul din cap. Totuşi, printre atîtea considerente de ordin general, aţi

omis să strecurați și etapele concrete ale accidentului doctorului Rotha, mecanismul...

— Am omis? se miră fals procurorul. Eu credeam că și așa v-am spus prea multe despre acest caz, desigur tragic, dar nu neobișnuit. Trebuie să mă scuzați, v-am spus că sînt grăbit, i-am promis sorei instrumentare c-o duc acasă, ea stă în A., și, nenorocita, mă așteaptă deja de multișor...

— Domnule procuror, începu Romano.

Procurorul se uită la el și văzîndu-i fața crispată de furie reținută, continuă zîmbind cu amabilitate ostentativă:

— Bine, bine, înțeleg. Ținînd seama de dorința domnului colonel... Cum să facem?! Cum să facem?! Uite, vă trimit medicul legist, oricum, știe tot ce v-ar putea interesa. Dar... și aici făcu o pauză ce amenința să devină jenantă.

— Dar?! reluă fără supărare colonelul.

— Dar vă rog să vă opriți aici, chiar dacă aveți calitatea... pe care-o aveți. A, dacă-mi prezentați o dispoziție superioară, atunci, desigur, e altceva. Dacă nu, sau pînă în momentul respectiv vă rog foarte mult să nu vă amestecați în treburile mele, așa cum nici eu nu intru într-ale dumneavoastră! Sînteți simple persoane particulare și orice amestec este neavenit, ba mai mult, m-ar obliga la măsuri nedorite.

— Domnule procuror, respingeți ideea că... începu căpitanul.

— Da, da, răspunse tăios procurorul. A fost un accident, v-am spus. Ancheta aceasta e a mea și înțeleg să-mi fac singur treaba pentru care mă plătește statul.

— Absolut, domnule procuror, aveţi perfectă dreptate, vă rămînem şi aşa nespus de obligaţi, răspunse vesel André Dallat, schiţînd gestul de a se ridica pentru a-i întinde mîna. Procurorul se grăbi să-i iasă în întîmpinare, apoi strînse şi mîna lui Romano şi ieşi, gras, mototolit, şi cu servieta-i de crocodil sub braţ.

CAPITOLUL V

— York nenorocit şi împuţit! începu căpitanul, metodic, rar şi apăsat, aparent fără patimă, şi continuă ascendent, iuţind apoi ritmul cuvintelor, rostogolindu-le, ca pe nişte bulgări lipicioşi, pe urma procurorului.

Colonelul îşi pierduse masca de veselie de adineaori. Cu capul lăsat pe speteaza fotoliului şi cu ochii închişi nu era decît un domn bolnav, obosit şi îmbătrînit, cu toate ridurile accentuate de lumina foarte crudă a după-amiezii tîrzii.

— Hai, lasă-le pe ăstea! zise el încet şi apatic, nu se dăduse niciodată în vînt după limbajul colorat. Dar căpitanul nu le lăsă, colonelul îl privi şi încercă s-o vadă alături pe Tiana. Imaginea nu se lega, nu se lega deloc!

— Alex, începu el iar, cu aceeaşi voce stinsă, Alex, lasă-le pe astea, că omul are dreptate, drept cine te iei?!

— Ce dreptate are? Mototol nenorocit şi . . .

— Că n-ai ce căuta în ancheta lui. Şi-apoi nici

nu-i mototol. Acuma spune-mi tu, ție cum ți se pare treaba asta?!

— Într-adevăr, a sinucidere nu prea aduce, răspunse celălalt redevenit brusc căpitanul Alex Romano, și părăsind stilul lumpen de port internațional, pe care-l cunoștea, dealtfel, foarte bine, din proprie experiență.

— Sigur că nu aduce, îl aprobă tot stins, colonelul.

— Patroane, n-ai vrea să trag draperiile? întrebă căpitanul și, fără să mai aștepte răspuns, le trase, peste geamurile rămase deschise. O penumbră plăcută, nu prea deasă, îi învălui pe amîndoi, o pală de vînt se zbătu o clipă printre fîșiile lungi.

— Iar accident... reluă căpitanul, apoi se opri pentru că în încăpere intrase o femeie.

— Bună ziua, zise ea clar, cu o voce joasă și cîntată. Se așeză pe fotoliul părăsit de procuror, puse picior peste picior și-și cuprinse genunchiul, ca pentru a-și pune în evidență unghiile lungi, frumos ojate. O femeie puțin peste treizeci de ani, bine îngrijită, cu cap interesant.

— Ce doriți? o întrebă Romano, deloc impresionat de aspectul ei stilat.

— Eu? Nimic. Sînt medicul legist. Procurorul mi-a transmis dorința dumneavoastră, domnule colonel.

— Vă mulțumesc că ați venit, răspunse acesta.

— Dumneavoastră, medicul legist?! se miră căpitanul, nepoliticos, cu intenția clară de a o scoate din sărite, de la început.

— Cine e tînărul? întrebă medicul legist, ridicînd un umăr spre Alex Romano care stătea încă în picioare, cu brațele încrucișate pe piept.

— A, e un domn foarte simpatic uneori, zîmbi colonelul.

— Sper că azi e pe poziţia „uneori", zise ea, lungind într-o manieră foarte plăcută vocalele.

Se făcură prezentările.

— E o jale în spitalul ăsta, ceva de groază, spuse medicul legist, acceptînd ţigara oferită de căpitan. Şi ce e mai impresionant, e că fiind medici şi personal medical, se străduiesc să se comporte „normal", deşi toţi sînt aiuriţi pe ziua de azi. Nu-i vorbă că nici datele decesului nu favorizează o declanşare publică de expresie a durerii, de ceremonii şi...

— Şi bolnavii?

— Cu ei e altceva, oficial s-a vorbit de un atac de cord, aşa că toţi care nu erau la curent cu... ştiţi cu ce, asta au aflat.

— L-aţi cunoscut bine pe doctorul Rotha? interveni politicos colonelul.

— Nu l-am cunoscut deloc, răspunse ea, n-am avut niciodată de-a face cu el, dealtfel, acesta nu e postul meu, efectuez numai un stagiu de cîteva săptămîni. Nu vă temeţi, se întoarse ea ironic spre căpitan, sînt un medic legist foarte calificat, chiar dacă nu peste mult mă voi întoarce la specialitatea mea adevărată.

— Care? întrebă iute căpitanul.

— Nu vă interesează decît din politeţe, răspunse ea blînd şi oarecum cu regret, să nu ne pierdem vremea, altceva doriţi să ştiţi, nu-i aşa, domnule colonel?

— Ei, acum că ne-am cunoscut, putem sta de poveşti oricînd, altă dată, zise acesta împăciuitor. În-

tr-adevăr, ne-ar interesa etapă cu etapă declanşarea accidentului...

— Să încercăm, acceptă ea binevoitor. Iată ce s-a stabilit: doctorul era morfinoman, ajuns într-o etapă foarte avansată pe calea revenirii, lua deja o doză minimă, necesară menţinerii echilibrului psihic. În fine, aici ar fi mai multe de spus, dar fiind vorba de chestii de specialitate de care vă puteţi foarte bine dispensa, trec peste ele. Avea deci de luat, ieri seară, o fiolă, unica pe care i-o lăsase colega Sonya Rotha înainte de a pleca, ieri înainte de prînz, urmînd ca ea să revină, oricum, în dimineaţa aceasta. Printr-o întîmplare nefericită, doctorul îşi sparge fiola în timp ce vă făcea chiar dumneavoastră, domnule colonel, intervenţia. O avea, fiola, în buzunarul de pe şold al bluzei, alături de un mic etui metalic ce conţinea seringa, sub halatul de operaţie, şi, printr-o mişcare stîngace, o zdrobeşte de-o bară de nichel, de care se sprijinise fără voie. Mărturie: cei ce l-au asistat la intervenţie plus bluza în al cărui buzunar mai erau încă cioburile şi urmele scurse ale substanţei.

— Le-aţi analizat? întrebă Romano.

— Le-am, confirmă ea.

— Plus eu, adăugă colonelul, amintindu-şi perfect faza, din unghiul lui de bolnav imobilizat pe masă. Le-o povesti celor doi, în cîteva cuvinte.

— Mie mi se pare puţin cam copilăros faptul că doctorul umbla cu fiola şi cu seringa în buzunar, zise Romano. Că doar era într-o clinică, în clinica lui, nu într-o sală de spectacol. Nu putea să-şi ia o seringă sterilizată oricînd i-ar fi venit cheful?

— Mie nu-mi se pare aşa, replică uscat femeia. E perfect justificat gestul, la un morfinoman, şi încă

la unul care ţine la salvarea aparenţelor faţă de proprii lui subordonaţi. Ceea ce e curios, zic eu, e faptul că nu şi-a făcut înţepătura înainte de a vă tăia pe dumneavoastră. Asta nu-mi pot eu explica . . .

„Ba eu pot“, îşi zise colonelul, gîndindu-se acum altfel la jumătatea de oră pe care-o avusese de înfruntat şi el, şi doctorul.

— Dovezile de voinţă nu-s prea dese la morfinomani, reluă medicul legist, se vede că avea el socotelile lui, colegul Rotha, în orice caz, refuză oferta unei infirmiere care-şi dăduse seama ce se întîmplase, refuză deşi oferta fusese destul de voalată. Vă amintiţi?

— Parcă, spuse colonelul nesigur. Era o soră mai în etate, sora Mona, care i-a propus un întăritor. Despre asta e vorba?

— Văd că nu degeaba v-au lăudat toţi, surîse medicul, aveţi o condiţie fizică admirabilă şi v-aţi comportat minunat.

André Dallat înclină modest capul.

— S-a dovedit că n-aveam cine ştie ce, zise el, şi-apoi am avut noroc: doctorul a intervenit imediat, n-a avut nici o ezitare . . .

— Parcă morfina nu e pe toate drumurile, îl întrerupse nepoliticos căpitanul. De unde avea sora . . .

— Oh! făcu femeia, i-ar fi făcut un derivat, gen dilauden, ceva ce se foloseşte curent pentru bolnavi, nu uitaţi că sînteţi într-o clinică chirurgicală, intervenţiile mari declanşează uneori dureri insuportabile . . .

— Dilaudenul, zise colonelul amintindu-şi cu un fior de păţania lui, i-ar fi făcut bine doctorului?!

— Mai degrabă nu, opină medicul legist, e un derivat slab și...

— Deci se poate presupune că, din moment ce refuză, doctorul putea să se lipsească de doza respectivă? întrebă căpitanul.

— Asta nu, respinse hotărît ipoteza medicul legist, să amîne da, să renunţe nu!

— Şi ce să facă?!

— Putea, de pildă, să forţeze sertarul unde colega Sonya Rotha, medicul lui curant, îi depozitase doza lunară, dar n-a făcut-o pentru că avea, după cum s-a dovedit, și mica lui rezervă personală, ţinută secret față de toţi, mai ales față de medicul lui curant, căreia îi trăgea, discret, chiulul.

— Adică, doctoriţa Rotha îl credea într-un stadiu mai avansat de vindecare, de dezintoxicare? vru colonelul o precizare.

— Așa se pare, încuviinţă femeia. După toate probabilităţile doza lui constantă ajunsese la două fiole, sau la una și jumătate, luată în două reprize. Doctorul Rotha n-a prevăzut însă durata exagerat de mare, în timp mai ales, a intervenţiei la care a fost luat pe neprevăzute, chiar de la a dumneavoastră. Operează admirabil, e vorba de un biciclist accidentat, realizează ceea ce nimeni în locul lui n-ar fi făcut, dar devine din ce în ce mai nervos, mai irascibil, și, la sfîrșit, după mai bine de două ore și jumătate, aproape necontrolat ca atitudine și limbaj. Ultimele cusături le face mîna a doua, doctorul Marc Rodel. Intrat în criză de abstinență, doctorul Roberto Rotha I își smulge masca și halatul de operaţie și părăsește grăbit sala, cu gîndul, fără îndoială, să ajungă mai repede la fiolele lui. Din păcate, la ușa sălii e oprit

de nişte rude, cu care are o scurtă altercaţie, criza evoluează, aşa că atunci cînd, în sfîrşit, ajunge la substanţă, îşi injectează o doză dublă.

— Adică două fiole?

— Adică patru, preciză ea. Dublă faţă de doza pe care-o cred eu, nu pe care-o ştia colega Sonya Rotha. Dealtfel, s-au găsit exact patru fiole cu capetele tăiate, goale, în bidonul de resturi din camera de gardă. Asta nu dovedeşte decît febrilitatea care-l stăpînea, ca să nu spun lipsa de control, pentru că, mi s-a spus, de obicei era foarte grijuliu cu înlăturarea oricăror urme...

— Precis erau fiolele lui?!

— Da. Sala fusese curăţată chiar în cursul după-amiezii, lustruită, dată cu petroxin etc. etc. Se profitase de un concurs de împrejurări...

— Care?

— Uite, acesta e, dealtfel, un aspect secundar, ironia sorţii face ca doctorul Rotha nici măcar să nu fi fost de gardă, se oferise să ţină locul colegului Milkan. Nevestei acestuia i se anunţase o naştere prematură şi trebuise, voise s-o însoţească la A., la maternitate. Doctorul Rotha s-a oferit să-i ţină locul, oricum tot nu pleca nicăieri, locuia chiar în incintă, ba mai mult, a înlăturat cu hotărîre oferta tînărului nostru coleg Rodel. Atunci sora Mona, ştiind că doctorul Rotha I nu stă niciodată în camera de gardă, camera lui fiind doar după colţul coridorului, a mobilizat rapid două femei de serviciu şi le-a pus la treabă. Au lăsat totul lună, inclusiv bidonul pentru deşeuri.

— Deci erau numai fiolele lui acolo.

— Da. Pot fi verificate şi amprentele digitale, asta nu mă mai preocupă pe mine ci pe procuror, deşi

n-are sens, nimeni nu mai consumă morfină pură, pentru bolnavi, v-am spus, se folosesc nişte derivate.

— Dar autopsia, de acolo ce rezultă? întrebă încet colonelul.

— Acelaşi lucru, ba de fapt doza decelată e chiar puţin mai mare, dar e greu de stabilit exact ce cantitate provine din ultima înţepătură şi din penultima.

— Şi asta e o doză mortală? Ca şi colonelul, căpitanul se mohora din ce în ce mai mult.

— Depinde pentru cine şi în ce condiţii. Pentru doctorul Rotha n-ar fi trebuit să fie în condiţii normale, dar era obosit de cele două intervenţii, era după criza de abstinenţă care stoarce ultimele resurse de energie, aşa că a adormit, sau mai bine zis, a dorit să fie lăsat să doarmă.

— Cum se poate şti asta? se miră colonelul.

— Se poate, zîmbi ea trist. Cum credeţi că într-o clinică unde, cu toate aparenţele salvate, se ştia totuşi de viciul doctorului, cum credeţi că nimeni nu-i controlează somnul pentru a vedea de ce natură este? S-a întîmplat aşa că, odată operaţia terminată şi biciclistul — scos în afara oricărei primejdii — lăsat în grija personalului de la reanimare, doctorul Rodel a plecat imediat în căutarea colegului Rotha, pe care l-a găsit după un timp, în camera de gardă, dormind. Avea un somn profund dar nu îngrijorător, cu respiraţia regulată. Bineînţeles că primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i controleze pupila, ştiţi, morfina, mai ales de la o anumită doză, micşorează pupila. În cazuri de acestea se procedează imediat la o intervenţie drastică de dezintoxicare.

— Şi în cazul acesta de ce nu s-a procedat? întrebă căpitanul.

— Pentru că, răspunse medicul legist, pupila doctorului Rotha nu era micşorată, avea dimensiunile normale. Ghicesc eu ce gîndiţi în clipa asta, dar să ştiţi că doctorul Rodel, considerîndu-se el însuşi obosit şi neavînd încredere în propriile constatări, a cerut şi părerea sorei Mona, un cadru cu multă experienţă, şi a asistentei anestezist-reanimatoare care era direct în specialitate. Toţi trei au constatat că pupila e normală şi, mai mult, toţi trei au auzit mormăitul doctorului care cerea să fie lăsat în pace.

— Şi nu s-a trezit?

— Nu, a recăzut imediat în somnul acela foarte profund, dar care nu părea neliniştitor.

— Asta înseamnă că doza nu era mortală?

— Nu tocmai exact, înseamnă că doctorul n-a considerat-o mortală, dar ştiind sau presupunînd că va fi controlat şi dorind să fie lăsat în pace, şi-a introdus atropină în ochi.

— Atropina nu e un antidot parţial al morfinei? zise colonelul nesigur pe cunoştinţele lui.

— Ba da, dar nu la cantitatea de o picătură introdusă la globul ocular.

— Aţi găsit atropina la autopsie?

Medicul legist clătină din cap.

— Atropina nu se poate detecta la autopsie, îi lămuri ea.

— Ah! făcu Dallat. Atunci poate că nu . . .

— Ba da, s-a găsit o sticluţă foarte mică, pe jumătate golită, şi o pipetă, într-un dulap suspendat, din camera de gardă.

— Deci doctorul Rotha folosea curent atropina? Sau poate era o sticluţă pusă acolo de obicei, între alte medicamente? întrebă căpitanul.

— O, nu, protestă medicul legist. Întîi de toate, pentru că în camera de gardă nu există medicamente, ce credeaţi, că au dulăpior de cruce roşie?! Medicamentele stau sub cheie. În al doilea rînd, atropina nu e „medicament" ci o substanţă care se eliberează numai pe timbru sec, cu regim special deci . . .

— La ce foloseşte dulapul suspendat? o întrerupse colonelul.

— Foloseşte ca în toate camerele de gardă, la păstrarea prosoapelor curate. În acesta, fiind mai mare, se păstrau şi bluzele albe de schimb, în eventualitatea că medicul de gardă ar fi avut nevoie . . . dar aseară, v-am spus, se golise totul.

— De ce?

— Sora Mona dăduse dispoziţia asta, ca să nu prindă rufăria miros de gazolină.

— De petroxin, corectă automat Alex Romano.

— Fie, de petroxin, acceptă ea.

— Ferestrele erau deschise şi dulapul bine închis, reflectă colonelul.

— Exact, confirmă ea surprinsă. Doctorul Rodel a lăsat geamul doar întredeschis, înainte de a pleca.

— Să nu răcească doctorul, zise Romano sarcastic.

— Sînteţi nedrept, replică ea surprinsă de duritatea lui.

— Nu ne-aţi răspuns, interveni colonelul, şi-apoi, văzînd-o contrariată de formulare, continuă pe un ton voit rugător: După părerea dumneavoastră, doctorul Rotha folosea curent atropina?

— Fiindcă, prinse căpitanul tonul, nu era să pre-

vată spargerea fiolei, intrarea în criza de abstinență din cauza biciclistului și tot restul?! O folosea sau nu?!

— Nu știu, probabil, deși la doza lui n-ar fi fost necesar. Nici procurorul, după cîte am auzit, n-a găsit pe nimeni care să-i confirme această ipoteză. Dar asta nu înseamnă nimic, morfinomanii sînt foarte inventivi cînd e vorba să-și mascheze deprinderea.

— Ciudat, rosti ca pentru sine colonelul, sînt, firește, la curent cu pericolul drogului pe plan mondial, dar în ceea ce ne privește pe noi, credeam c-am scăpat cu cele cîteva cazuri de imitații provenite din rîndul unor declasați . . .

— Poftim?

— . . . care se dopează cu diverse prafuri dubioase sau fumează țigări „tratate" nenorocindu-se fără să-și dea seama. Dar după o anumită vîrstă și mai ales de la o anumită poziție socială . . . niciodată nu mi s-a părut ca asta să fie o problemă, la noi . . .

— Ce să fie o problemă? întrebă nedumerită femeia.

— Cine consumă morfină la noi? o ajută Romano

— A! pricepu ea, consumul serios de morfină?! Nu, sigur că nu e o problemă, sau, mai bine zis, fiecare caz prezintă problema lui. Nu, nu sînt multe, cîteva, cu totul izolate, în toată țara, provenite mai ales din rîndul marilor suferinzi sau foști mari suferinzi care rămîn cu deprinderea sau viciul, cum vreți să-i spuneți, în urma tratamentului . . .

— Eficace tratament! zise Romano.

— Căpitane, zise medicul legist, cam lezată, eu cred că nu e bine să ne amestecăm unde nu ne pricepem, nu?!

— Am înţeles, spuse el cu o iuţeală ce-o făcu să zîmbească.

— Făcea şi doctorul Rotha parte din această categorie? Vreau să spun, la începutul intoxicării lui cu drog?! întrebă colonelul

— Nu ştiu exact, nu cred, înclin să-l încadrez în a doua categorie, aceea a morfinomanilor proveniţi dintre curioşi, aceştia se recrutează de obicei din persoane care, într-un fel sau altul, legal sau, de cele mai multe ori ilegal, au acces la droguri...

— Adică medici, mă rog, personal medical, chimişti, farmacişti?

— Mda, cam aşa.

— Şi sînt multe cazurile morfinomanilor de această provenienţă?

— Nu, zîmbi ea, din fericire nu.

— Nu e un viciu contagios? întrebă căpitanul. Un morfinoman n-are interesul să-şi cîştige emuli? Aşa cum alcoolicii...

— Sigur că nu, şi încă dintr-un motiv foarte temeinic, procurarea e întotdeauna dificilă, cartela oficială se obţine după anchete şi preliminarii penibile, supravegherea e apoi foarte strictă etc. etc.

O bătaie discretă în uşă le întoarse capetele în direcţia ei. Intră sora Mona, mai băţoasă, mai scrobită decît şi-o amintea Dallat, dar cu ochii înroşiţi şi cu nasul umflat. Din obişnuinţă, probabil, se uită nemulţumită la poziţia colonelului, dar se adresă femeii:

— Hîrtiile sînt gata întocmite, domnişoară doctor, şi dac-aţi vrea să veniţi...

— Sigur, soră, mulţumesc. Medicul legist continuă, adresîndu-se colonelului: Cred că v-am spus

tot ce doreaţi să aflaţi. Mă iertaţi că vă las, dar în cursul dimineţii a mai fost un deces, şi, pentru că tot sînt aici, am să-mi adaug şi eu semnătura pe nişte hîrţoage, ştiţi, corpul trebuie trimis în altă parte, a fost dorinţa defunctului...

Sora Mona o urmărea impasibilă, **fără să-şi fi** schimbat cu un milimetru poziţia dreaptă a capului. Îşi ridică mîna în care ţinea o batistă mototolită, spre obraz, şi-abia atunci se văzu că-i şiroiesc ochii.

— Gata, soră, destul, zise blînd medicul legist,

— Da, domnişoară doctor, zise docil sora Mona.

— A fost tot un... accident? îndrăzni Romano.

— A, nu, un stop cardiac, previzibil şi firesc, de-altfel, e vorba de un domn foarte bătrîn...

— Soră Mona! se trezi colonelul strigînd speriat.

— Da, zise aceasta, tot cu batista la ochi, chiar aşa, e domnul Mattifas... a cerut prin testament, şi ne tot spunea şi nouă în fiecare zi, să nu uităm, a cerut să-i fie corpul imediat pus la dispoziţia profesorului Z. din G., pentru a-l autopsia în faţa studenţilor... Sora Mona încercă un zîmbet: Bietul domn, îşi considera vîrsta drept o mare performanţă şi ne spunea mereu că probabil vor găsi ceva deosebit tăindu-l... Rîdea, pentru că în realitate se credea nemuritor... Cine ştie, poate l-a afectat şi ... nenorocirea noastră, era prieten bun cu doctorul Rotha I...

— E posibil? André Dallat se adresă medicului legist.

— Absolut legal, zîmbi aceasta, crezînd că întrebarea colonelului se referă la transportarea corpului. Oricum, adăugă ea, concluziile se întorc tot aici.

— Soră Mona, întrebă colonelul, absolut fără nici o legătură, mai miroase a petroxin în camera de gardă?

— Nu știu, răspunse sora nedumerită, nu știu, procurorul a sigilat totul.

— E tipicar rău, spuse medicul legist, a declarat cazul elucidat și totuși a pus o mulțime de sigilii. Văd că nu-și dezminte faima.

— Vă conduc în oraș, dacă-mi permiteți, se oferi căpitanul plin de bunăvoință.

Femeia acceptă, plăcut surprinsă. Colonelul declară că nu se mișcă de acolo și că o așteaptă pe sora Mona, dacă-i poate acorda cîteva momente.

Rămase singur în penumbra odihnitoare. Fluierînd încet, fără veselie, își apropie telefonul directorului și avu două convorbiri scurte cu B. Ridică apoi receptorul celuilalt aparat, cel legat de centrala interioară.

— Centrala, poftiți, se auzi o voce foarte depărtată.

— Vorbesc din cabinetul directorului...

— Știu, sînteți domnul André Dallat, v-am dat adineaori legătura cu soția dumneavoastră...

— Vă mulțumesc. Ați putea să o găsiți undeva pe fiica mea? Știți, mie mi-e greu să mă mișc...

— Am să-ncerc, stați liniștit.

Colonelul se duse să se întindă pe canapeaua din spatele plantei care nu-l mai enerva acum. Stătea culcat, cu mîinile sub ceafă și avem sub pleoapele lăsate imaginea domnului Mattifas alegîndu-și cu atenție o cireașă, din borcanul de compot.

CAPITOLUL VI

După ce-o lăsă pe Tiana să-și reverse toate reproșurile, ba se mai și bucură să le audă, examinînd cu ironică duioșie mutrișoara ei îmbufnată, colonelul îi apucă mîna fină și îngustă, și-o lipi de obraz și zise, suspinînd fățarnic:

— Semeni cu maică-ta.

— Dar, André, răspunse ea, încă în iureșul de vorbe ce-l revărsase, cu cine ai vrea să semăn? Cu regina Angliei?

— Nu fi obraznică, fetițo, continuă el s-o alinte, ai fi putut semăna și cu mine, majoritatea taților doresc să se recunoască în progeniturile lor, nu?

— Nu știu, răspunse ea redevenită brusc serioasă, nu știu, ești tu prea încrezut, ori poate prea aspru reproșîndu-mi — îți închipui tu — delicat! — că mă pierd și că nu sesizez esențialul, fiindcă asta ai vrut să spui, nu?! Că esențialul e moartea doctorului și nu starea ta, că nu contează c-ai stat toată dimineața sculat, că-ți pierzi vremea cu Nisip și cu procurorul ăla gras în loc să dormi și să te refaci, să-ți vezi de treaba ta, să ieși din raza oricărui pericol. Pentru mine asta e important, știi?! Tu n-ai auzit, așa-i, de cuvintele „infecție“ și „aderențe“?! Un încrezut și-un inconștient, asta ești. În loc să te bucuri c-ai scăpat cu bine, cel puțin pentru prima etapă... La urma urmei, toți avem o vîrstă, și tu nu mai ai douăzeci de ani, nu vezi?!

— Ba văd și mă bucur, răspunse el spășit.

— De ce? întrebă Tiana deconcertată.

— Păi, aș mai avea eu o fiică așa ca tine?

— Cum?

— Cu o replică atît de inteligentă și de convingătoare, o zeflemisi el încercînd să-și ascundă emoția. „La urma urmei, toți avem o vîrstă", o maimuțări el, apoi îi sărută mîna și-i mîngîie unul cîte unul degetele lungi și subțirele, cu unghiile tăiate scurt de tot.

— Bătrîne André, tu ai fost totdeauna șarmant, zise ea lăsîndu-se în genunchi și lipindu-și fața de a lui.

— Îhî! răspunse el convins, și apoi izbucniră amîndoi în rîs.

Dezbătură îndelung „ce și cum" trebuiau să-i spună Ducesei la telefon, îi căinară pe bietul domn Mattifas și pe doctorul Rotha, colonelul se interesă de ocazionalii lor tovarăși de drum, Carla și Marcello, deveniți prin forța împrejurărilor bune cunoștințe.

Carla era distrusă, zicea Tiana, plînsese toată dimineața, avusese chiar nevoie de ajutorul ex-cumnatei ei, doctorul Sonya Rotha, care-o obligase pînă la urmă să stea la pat, cu comprese reci peste ochi, cu storurile trase...

— Și cu frumosul Marcello de mînă, completă colonelul pe care, de fapt, îl interesau reacțiile altor persoane. Nu intervenise pînă acum pentru că nu voia să altereze spontaneitatea impresiilor Tianei.

— Da' de unde știi tu?! Chiar așa a recomandat doamna Rotha.

— Ajunge să te uiți la ea ca să-ți dai seama că nu poate trăi fără el nici cinci minute.

— Ei, vezi că n-ai dreptate. Uite, Carla a avut o reacție destul de stranie, poate din cauza șocului, nici nu vrea să-l vadă, i-a spus să plece și să nu-i mai

apară niciodată înaintea ochilor, mă rog, îţi închipui şi tu ce se spune în astfel de ocazii. Era foarte îndurerată şi cred că nici nu-şi dădea seama . . .

— Dar de ce nu mai vrea să-l vadă, asta n-a spus-o?

— Nu, zise uşor surprinsă Tiana, asta n-a spus-o.

— El cum a reacţionat? A plecat? continuă colonelul să se intereseze, ca din simplă curiozitate, afectînd o detaşare pe care n-o avea faţă de subiectul respectiv.

— Ah, zîmbi Tiana, şi-şi înclină capul pe umărul stîng. Avea o expresie similară cu cea a sorei de noapte, cînd vorbea despre „şoferul" Romano.

— Îţi place băiatul acesta? întrebă colonelul.

— Ţie nu? replică ea cu siguranţă.

— Ba da, recunoscu el cu jumătate de gură, pe dinafară da, e arătos. Şi, brusc, îşi aduse aminte că exact acelaşi calificativ fusese folosit de domnul Mattifas pentru bărbatul cu care, insinuase, fiică-sa şi-ar fi petrecut jumătate de noapte.

Fetiţa lui stătea ghemuită toată într-unul din fotolii, cu aerul ei dintotdeauna, candid şi dulce, suav şi neajutorat, inspirînd ideea că are nevoie urgentă de protecţie. Oare . . . nu, domnul Mattifas o fi avut vreo halucinaţie, o fi făcut vreo confuzie, o fi vrut să-l zgîndăre cu ceva, în fond la vîrsta lui altă plăcere . . . Bietul domn Mattifas, nu mai apucase să-i interpreteze visul . . .

— Ascultă, domnişoară infirmieră, începu el, după părerea ta, tînărul Marcello e arătos?

— Arătos?! se miră ea. Cum o să fie arătos? Arătos eşti tu.

— Mă măgulești și mă obligi peste poate. Dar atunci el cum e?

— El, se avîntă Tiana, apoi se opri. De fapt, pe tine de ce te interesează asta?

— Mă interesează și gata.

— „Și gata", îl îngînă ea. Marcello, dacă vrei să știi, Marcello e frumos, e armonios, e perfect, e divin...

— Destul, o opri el. Ai avut de mică darul exagerării, dar acum întreci orice măsură!

— Nu, deloc, răspunse ea zîmbind cuminte și cam dusă, și tu ai să-mi dai dreptate de îndată ce-ai să ai timp să-l vezi cu adevărat, nu ca ieri, cînd îți era rău și nu știai pe ce lume de afli, dealtfel ca și mine, na, uite, îți dau dreptate și recunosc umilită că ieri m-am pierdut îngrozitor. E bine?!

— Ași! răspunse taică-său pe același ton.

— Lasă, are să ți se ivească și ție prilejul să-l vezi zilele astea, pentru că, din fericire, doctorița i-a interzis categoric să o ia în serios pe Carla și să plece.

— Din fericire?! Tiana, zise colonelul glumind abia pe jumătate, cine e individul acesta? Apollo de Belvedere, Adonis?

— Ba mie mi-a evocat o statuie a lui Marte, nu-mi aduc aminte pe moment cum se numește...

— Și nici cine-a creat-o, suflă răutăcios taică-său.

— Nici, dar cred că e vorba de „Ares" odihnindu-se". Bineînțeles că Marcello n-are moliciunea gurii și a bărbiei caracteristică statuilor grecești antice, el, dimpotrivă...

— Tia-na! silabisi indignat colonelul.

— Poftim, zise ea candid.

— Mi-l propui ca pe o mare operă de artă pe care nu trebuie s-o scap?!

— Şi am dreptate, tată, ai să vezi tu că nu mă înşel. Într-un oarecare sens, acest Marcello e mult mai valoros decît statuia de care am amintit, e mai valoros pentru că e viu şi deci efemer, iar efemeritatea îi conferă preţ, e ca o floare adevărată, vie şi tremurătoare faţă de una de marmură . . .

Colonelul simţi o mică durere în stînga, „acolo unde-i inima", vorba poetului. Iat-o deci pe Tiana îndrăgostită de acest . . . fante, mai acătării ca alţii, poate . . . Stop! Romano nu-i convenise, tînărul acesta nu-i convine, nu cumva la mijloc e un egoism idiot de tată care nu-şi dă seama că fiica lui a crescut?

— Te rog să mă ierţi că-mi permit să observ, zise el ascunzîndu-şi neliniştea sub o notă de ironie, că eşti cam nestatornică, domnişoară.

— Eu? De ce? se miră ea.

— Ieri parcă-ţi plăcea Nisip, continuă el pe acelaşi ton uşor, azi l-ai uitat pentru un chip frumos.

Fata izbucni în rîs, un rîs puternic şi spontan dar nu lipsit de-o oarecare încordare care-i aduse sclipiri în ochi şi-o făcu să se oprească dintr-o dată.

— Bătrîne André, tu habar n-ai de nimic, se miră ea, ce fel de colonel eşti tu dacă te pricepi aşa de rău la psihologie?

— În familia lui nimeni nu-i proroc, mormăi el.

— Şi pe de-asupra mai denaturezi şi zicalele consacrate, continuă Tiana. Pe Nisip îl iubesc, am să-l iau de bărbat şi-am să am copii cu el!

— Și el ce zice la asta? întrebă colonelul complet aiurit.

— Cine, Nisip? Deocamdată habar n-are, răspunse Tiana. Dar fii fără grijă, am să-i spun eu.

— Ți-a venit demult?! zîmbi taică-său.

— Nu știu, acuma mi se pare că dintotdeauna.

„E grav, diagnostică Dallat, dar poate e pasager, ea nici n-a ieșit bine din copilărie."

— Atunci Marcello?! reveni el pe un teren ce i se părea iar neutru.

— Ce-i cu el? căzu din lună fiică-sa, apoi suspină adînc, înțelesese sau, mai degrabă, intuise miezul întregii discuții.

— Tată, suflă ea înspăimîntată, tată, de ce te interesează Marcello? Tată, ce-ai avut tu de vorbit cu Alex și cu procurorul? Este ceva ce vrei să afli, ceva ce nu ți se pare în ordine, ceva în legătură cu... Nu mai termină pentru că ori nu știa, ori nu voia să facă legătura.

— Poate, spuse el îndoit. Poate, dar acum pe mine mă interesează băiatul ăsta, și imobilizat cum sînt, n-am pe cine întreba pe altcineva decît pe tine.

Chipul Tianei se boți ca după o durere mare venită pe neștiute, taică-său regreta enorm acum că-i confirmase, fie și în doi peri temerile, asta nu servise la nimic altceva decît la tulburarea impresiilor ei, ori el le-ar fi vrut spontane, nealterate de nici o bănuială. Bănuială! Ce fel de bănuială?! Toate i se învîrteau și lui în cap, morfina, moartea survenită, accidentul, toată atmosfera asta inedită, domnul Mattifas cu longevitatea lui, măcar de-ar fi apucat să-i spună cîte ceva, se lăudase că avea „misogi-

nisme" comune cu doctorul, se mai lăudase și c-o văzuse pe Tiana, sau mai exact pe bărbatul care...

— Tiana, draga tatii, zise el mîngîietor, tare ești tu prăpăstioasă și mai ales credulă. Cum îți spune cineva ceva, hop! tu și crezi...

— Tu nu ești cineva care-mi spune ceva! De ce nu vrei să mă pui și pe mine la curent, cinstit...

— Bine, oftă el. Tu știi cît sînt eu de curios, nu, nu protesta, discreția mea „proverbială" are un singur aspect, că nu colportez ceea ce aflu, deci sînt curios ori de cîte ori apare cîte o mică neconcordanță, ori, băiatul acesta mi s-a părut ciudat...

— De ce? zise ea exasperată.

— De ce! Nu-i prea bine îmbrăcat pentru un băiat de vîrsta lui? Ce-s părinții lui? Nu e el prea matur pentru condiția lui de student? Arată ca un prinț italian din ăia fabricați în filmele de duzină, pentru că în realitate nu se îmbracă și nu se poartă niciunul așa. De ce? Nu e prea sigur de supunerea Carlei? De ce? N-a provocat el mînia doctorului ieri, și încă de două ori? De ce?!

— Trebuie să fii trecut de cincizeci de ani și pe deasupra colonel la contrainformații ca să te intrige chestiile astea, și încă în ce împrejurări?! Prima întrebare pe care ți-o pui și care ți se pare firească e din ce mediu provine?! Nu te supăra, dar parcă ești bunica: „Cine-i tat-su, cine-i mă-sa, cît au în bancă, la ce bancă, la ce colegiu învață, unde-a fost vara asta, cu cine?" Dar tu ești bunica?! Nu poți să-ți închipui că are și el, ca tot omul un costum mai bun de haine pe care l-a îmbrăcat tocmai cînd l-ai văzut tu? Sau că a cîștigat la loterie? Sau că a cumpărat-o pe Carla la tîrgul de sclave dintr-o

insulă din Pacific? Sau că a cerut doctorului să-i strîmbe nasul și o pleoapă și acesta era iritat refuzînd să strice această realizare, recunoaște și tu, desăvîrșită, a naturii?! Nu-ți ajută imaginația într-atîta?!

— Nu, răspunse colonelul.

— Și nu poți să accepți . . .

— Nu, nu pot să accept fără o explicație plauzibilă atîta bogăție ostentativ risipită pe amîndoi, să nu-mi spui că e ceva obișnuit din copilărie, obișnuința duce la discreție și la un stil bine definit, or aceștia doi, cu toată frumusețea lui și aparenta ei demnitate, ori poate tocmai de aceea, aceștia doi miros de la o poștă a parveniți în ale eleganței reale. Uite, să nu te superi, n-o fac dinadins, dar situația aceasta e comparabilă cu cea a lui Nisip care-a dus-o atît de greu ani de zile, nu te mira, nu știi tu toate poveștile, și cînd s-a trezit că poate să aibă grijă de persoana lui, că-i ajung banii pe care-i cîștigă pentru tot felul de mici și mari luxuri personale, s-a repezit ca un hămesit pe tot felul de cămăși de mătase, cravate, costume și ciorapi fini, pe care și le pune alandala . . .

— Se va remedia, strecură fiică-sa. O să am eu grijă și nici măcar n-are să-și dea seama. Dar comparația ta e falsă, nimic din ce-i pe Carla sau pe Marcello nu-i pus alandala.

— Recunosc, e invers, e prea ajustat, prea nou, prea studiat.

— Asortat, nu ajustat, îl corectă fiică-sa.

— Nu fi obraznică iar. Bine, asortat. Un tînăr care n-a avut niciodată mașina lui, ai auzit, nu? nici măcar o droașcă nenorocită, la îndemîna oricărui

puşti, dar care se îmbracă „asortat" din concepţie, şi care conduce ca un pilot de curse. Dă-mi voie să cred că ceva nu-i în ordine . . .

— Fie, ai cîştigat, zise fiică-sa, apoi îşi luă capul în mîini, privind nicăieri, fără să mai zică nimic.

Colonelul a lăsat aşa, îngrozitor de nemulţumit de întorsătura dialogului lor, cîştigase demult abilitatea de-a conduce o discuţie, nu numai la anchete, asta era o cerinţă profesională imperios necesară, şi-apoi discuţiile acelea aveau alt nume, dar chiar în cele particulare, încercase de multe ori satisfacţia secretă a celui care dirijează lucrurile în direcţia dorită . . . Şi acum . . .

— Tiana, zise el, începuseşi să-mi spui ce impresie extraordinară ţi-a făcut ţie băiatul ăsta.

— Da, începusem, răspunse ea, dar tu, ca toţi taţii, îţi închipui că dacă declar aşa ceva, gata mi-am pierdut uzul raţiunii şi-am făcut milioane de prostii ireparabile!

„Ca să-l pierzi, uzul raţiunii, îşi zise colonelul, trebuie întîi să-l ai".

— Există foarte puţine lucruri ireparabile, rosti el cu voce tare, mulţumit că fiică-sa îşi regăsise buna dispoziţie sau ceva cît de cît asemănător acesteia. „Moartea, de pildă", ar fi continuat el dacă n-ar fi vrut s-o ferească acum de orice transfer de impresii.

— Tu n-ai întîlnit niciodată pe cineva la care să-ţi placă să te uiţi aşa cum te uiţi la un deal înflorit, la un tablou desăvîrşit, la întinsul mării, să te uiţi la nesfîrşit . . .

— Destul, o opri el, am priceput . . .

— Mie să-mi răspunzi la ce te-am întrebat, ai întîlnit sau n-ai întîlnit?!

— Am, răspunse taică-său după o scurtă pauză.

— Şi n-ai simţit că trebuie să faci ceva ieşit din comun, imediat?

— Dragă, am să-ţi fac mărturisiri complete cu altă ocazie, dar acum aş vrea ...

— Bine, bine, acceptă ea în silă. Am vrut numai să te fac să înţelegi ...

— Conform ultimelor teste nu eram complet idiot, zise el.

— ... să înţelegi că vederea frumosului Marcello a reprezentat pentru mine un şoc estetic, nu stau acum să ţi-l analizez, un şoc pe care l-aş fi tradus imediat într-o concretizare sonoră ...

Desigur, dacă ar fi fost acasă, Tiana s-ar fi aşezat la pian şi-ar fi improvizat ceasuri întregi, scoasă complet din realitatea imediată, aşa cum făcea ori de cîte ori impresii de diverse provenienţe, indiferent de caracterul lor negativ sau pozitiv, se cereau înţelese, comentate, nuanţate. Or, Tiana se regăsea cel mai bine în muzică.

Colonelul încercă să cuprindă exact, bazîndu-se pe ceea ce îi spunea ea, amploarea reacţiilor ei de ieri, să înţeleagă mecanismul lor psihologic. Era clar că starea lui o impresionase în mod exagerat, era de înţeles, fusese prima dată cînd îl văzuse altfel decît puternic şi liniştit, ajuns complet neajutorat la discreţia unei crize. Oftă interior, constatînd iar că Tiana nu luase examenul acesta, în situaţii dramatice imprevizibile pe ea nu se putea conta prea mult.

Ieșită din spaima aceea încercase să-și găsească mica ei lume de armonie, și primul lucru frumos, întîlnit mă rog, prima ființă, fusese Marcello. O mare neliniște, mărturisea Tiana, o cuprinsese. Dacă mai tîrziu, peste un ceas, peste o noapte, ea n-avea să mai regăsească același bărbat care „crede-mă, tată", o emoționase într-atît încît nu mai era sigură dacă nu cumva pășise în irealitate. Un halou de mare armonie, o irizare tremurătoare și nesigură o înconjurase pe ea și pe Marcello. Da, și pe ea, accentuase Tiana, pentru că nu-și ignora locul în această alătu rare a doi termeni, și neliniștea neregăsirii propriei ființe, sau mai exact a dispoziției aceleia de receptare era valabilă și pentru ea. Nu numai că Marcello s-ar fi schimbat pînă a doua zi sau pînă peste o săptămînă, ar fi avut altă expresie, altă nuanță a privirii, un timbru modificat al vocii, alte umbre pe față, dar și ea, Tiana, ar fi fost altă ființă, devenită alta prin scurgerea cîtorva zile și nopți, a gîndurilor pe care urma să le aibă, a micilor sau marilor întîmplări pe care urma să le trăiască . . .

— Preț de o secundă, o secundă imens de mare, dilatată de spaima mea atît de nouă și de grea, am crezut, auzi tu, André, am crezut că nimic, dar nimic nu are importanță pentru mine decît să încerc să înregistrez, să rețin, să-mi fixez imaginea acelui bărbat așa cum era ea atunci și cum n-avea să mai fie niciodată, perfectă în echilibrul ei. Ai să spui că sînt o exaltată, dar am văzut limpede și m-am scuturat de groaza acestei imagini, un Marcello de mai tîrziu, care nu mai avea nimic din cel la care mă uitam eu, căruia creșterea părului cu o jumătate de milimetru avea să-i dăuneze ireparabil pentru că,

scurtîndu-l apoi, n-avea să-i mai regăsească aceeași cădere, căruia accentuarea insesizabilă a unui rid avea să-i schimbe pentru totdeauna expresia care mă copleșise pe mine. Cine știe cum urma să-l regăsesc la B., fiindcă îți amintești, Carla voise să-i vorbească fratelui ei și apoi să plece, cu vreo ocazie, chiar în cursul serii. Mi se părea că Marcello avea să piardă ceva esențial...

— Și? întrebă taică-său pierdut.

— Tată, aș vrea să mă înțelegi, nu pe mine, cea de acum, ci pe cea de aseară...

— Te înțeleg, șopti el, dorindu-și să fi murit alaltăieri.

Așa că Tiana acceptase fără nici o ezitare să petreacă o parte a serii cu Carla și cu Marcello, în așteptarea doctorului Rotha aflat în operație, complet indiferentă la ceea ce făceau și vorbeau, cu toată ființa ei restructurată într-un enorm receptor vizual, dominată de ideea că n-are să mai regăsească starea aceea emoțională ce-o făcea să-și simtă, la propriu, „crede-mă, tată“, inima fierbinte. Dispoziția ei părea să fie fără reciprocitate, cei doi nu dăduseră nici măcar vreun semn c-ar fi intuit starea Tianei. Ce făcuseră exact?! Conta asta?! Ascultaseră puțină muzică în camera doctorului Rotha, stătuseră de vorbă. Tiana îl revăzuse pe Marcello în cursul nopții, pentru că cei doi nu plecaseră, nerezolvînd problema pentru care veniseră. Se instalaseră în micul apartament al Sonyei Rotha, unde Carla avea, bineînțeles, acces.

Cum ajunsese să-l revadă?! Simplu, Marcello voise să mai facă o tentativă de a discuta cu doctorul, așa că revenise în pavilionul central. Îl găsise

adormit, cine putuse bănui că acesta avea să fie somnul din care doctorul urma să alunece în neființă?! Deci, nu-i putuse vorbi. Intrase Marcello în camera de gardă pentru a controla somnul doctorului? vru colonelul o precizare. Nu, nu intrase, se mulțumise cu informația dată de doctorul Rodel care stătea de vorbă cu ea, Tiana, pe culoar.

Avînd aerul că ceea ce aflase îl nemulțumește, Marcello le propusese o raită prin parc, noaptea părea să fie frumoasă. Doctorul Rodel trebuise să refuze, nevoit să se întoarcă să controleze starea biciclistului și preluînd automat garda de noapte, în locul doctorului Rotha.

— Și tu, tu ai acceptat? întrebă colonelul blînd.

— Nu, răspunse ea ușor uimită. Ce era să fac eu în parc, la ora aia cu Marcello?! Doar era întuneric. Ți-am spus că mă interesa să-l văd, nu să-l aud, ceea ce spunea era de ordinul banalului, sau, mă rog, n-avea nici o importanță pentru mine. Așa că i-am propus să mai rămînem înăuntru, și-ți închipui cît eram de pierdută că-l revăd atît de repede.

— Ați ... mai ascultat muzică?

— Nu, răspunse fata nesesizînd încordarea colonelului, știi, m-am jenat să-l invit în camera doctorului, în fond și eu eram o intrusă, nu? Cît fusese și Carla mi se păruse chestia onorabilă, ea avea drepturi de gazdă, oarecum, în camera fratelui ei, dar eu ... Ne-am așezat în nișa de lîngă holul de intrare, e acolo o măsuță cu două fotolii, poate că tu nu le-ai remarcat, n-aveai cînd. Am stat de povești o groază de vreme, mai mult de un ceas. Sora de noapte a fost foarte gentilă, ne-a adus ceai și fursecuri.

— Într-adevăr, toţi sînt de-o mare amabilitate aici, remarcă Dallat. E plăcut să ...

— Cînd plăteşti, de ce nu?! rîse fata. Nemaivorbind de faptul că snobul de Nisip a dat tuturor de înţeles că eşti un alt Dallat, ştii, ăla, regele confecţiilor de damă, şi a împărţit la „mici atenţii" în consecinţă...

— Asta-i bună! Dar de ce...

— D'aia, ce crezi că numai eu eram pierdută? Află că nici el nu era cu mult mai breaz şi c-a tras o spaimă bună văzîndu-te adormit şi cu tot sîngele fugit din obraji! Ar fi fost în stare să te dea drept preşedintele Statelor Unite şi să-şi împrăştie toţi banii pe la brancardieri şi îngrijitoare, numai să aibă certitudinea că vor avea grijă de noi doi, fiindcă el zicea că nu poate să rămînă, să vadă ce se întîmplă, trebuia să ajungă imediat la B.

— Deci...

— Deci am băut ceai, ştii, ceai verde de Ceylon, de care-mi place mie, păcat că era cam prea tare...

— Ah, lasă asta!

— Bine, bine. Am pălăvrăgit, eu şi Marcello...

— Lucruri interesante?!

— Sigur, Marcello mi-a povestit nişte chestii din viaţa lui...

„Pe care le-a inventat pe loc pentru fata industriaşului" reflectă colonelul ironic, simţindu-se acum liniştit şi privind-o pe Tiana de parcă n-ar fi văzut-o de multă vreme.

— ...şi cine ştie cît am fi rămas acolo dacă n-ar fi venit Carla!

— Ce-a spus?

— A început să rîdă și a întrebat unde e Bob, adică doctorul. „Credeam că v-ați mîncat unul pe altul, de nu mai vii de-atîta vreme“ a mai zis ea, părînd tot foarte veselă.

— Și Marcello?

— „Mîine“, a răspuns el, fără să participe la veselia iubitei lui.

— Carla nu era supărată că l-a găsit cu tine?

— Nu știu, nu părea, în orice caz. A fost foarte drăguță și s-a interesat dacă am de toate, prosoape, perie de dinți, așternut curat, știi tu, chestii de ăstea.

Abia acum colonelul își dădu seama că fata evita să-l privească în ochi.

— Bine, Tiana, de ce te-au indispus întrebările mele? Doar n-ai făcut nimic reprobabil. Deși pînă la urmă nu mi-ai răspuns. . .

— Numai asta te interesează, răspunsul! veni replica de un calm suspect al fiicei sale, răspunsul! Te-ai lămurit că n-am făcut nimic reprobabil, nimic care să-ți tulbure liniștea ta scumpă de tătic ocupat pînă peste cap cu probleme de serviciu, tihna ta neprețuită de tată de familie, și nici nu-ți pasă în ce stare sufletească mă aflu eu, acum, după ce-am aflat adevărul, nu, domnul s-a liniștit și vrea răspunsul! Ce să-ți mai spun, ce să-ți răspund?! Doar știai de la bun început care e răspunsul, nu?! Ți-am spus că ai cîștigat, acuma ce mai vrei? Să-ți mărturisesc spăsită că-mi pare rău că m-am lăsat prinsă de o imagine frumoasă și fără acoperire morală?! Ei, uite, nu-mi pare rău. Că nu merită?! Lasă-mă-n pace cu „nu merită“ al tău!

Ce, tu ai făcut întotdeauna numai ceea ce merită? Dacă ai să spui că da, să știi că eu n-o să te cred!

— Dar, scumpa mea, ești nedreaptă, începu colonelul precaut, mai întîi că nu e vorba de mine și de ce am făcut eu, și apoi...

Nu mai continuă pentru că, oricum era inutil, Tiana nu-l asculta, preocupată de ceea ce mărturisea, sau mai degrabă se chinuia să nu mărturisească.

— În tot insul mai deosebit tu vezi un spion, dar să știi că el nu e...

„E mai rău, reflectă mîhnit colonelul, e un pește ordinar", simțind că-l detestă cumplit pentru zbuciumul și dezamăgirea Tianei, de care-l ținea responsabil, și-l înjură urît, cu ocupația și frumusețea lui cu tot. Se feri însă să spună ceva cu voce tare, fata plîngea în sughițuri nervoase, și colonelul găsi că-i mai bine să o lase să se descarce.

Se ridică încet și cu precauțiune și făcu niște pași tîrșîiți spre biroul directorului. O colecție de creioane foarte ascuțite îl preocupă un timp. Stăteau ca niște flori țepene, într-un pahar de argint bătut. Era un semn de recunoștință, după cum o atesta inscripția gravată mărunt, cu litere cursive, față de personalul spitalului și mai ales față de directorul lui, semnată „cu veșnică amintire, al Dvs. Livius Marius... Delan". „Caius, Tiberius, Ovidius, Ulpius, Severus" înlocui colonelul punctele ce precedau numele de familie al individului recunoscător. Modelul nu era bine conceput, motivul era prea mișcat, constată colonelul examinînd îndeaproape paharul de argint, dar Livius Marius etc. îl

găsise probabil destul de opulent pentru a putea fi dăruit.

Își alese două creioane, unul negru obișnuit, HB, și altul verde. După o scurtă ezitare luă și unul albastru deschis. Le încercă, absolut inutil, vîrful; erau ascuțite ca niște sulițe. Se mai înarmă cu un caiet dictando tip III avîndu-i desenați pe coperțile lucioase pe Tom & Jerry. Într-un colț, mic și nedumerit, era Droppy. Caietul fusese rătăcit într-un vraf de agende elegante, desigur cadouri de reprezentanță, absolut goale, stivuite cu meticulozitate lîngă telefon. Pe pagina a doua a caietului, colonelul trase liber, cu o mînă sigură, o margine lată pentru observații, și, cu achizițiile făcute, se reîntoarse pe canapea.

În tot acest timp se ferise să arunce vreo privire Tianei, deși ar fi fost fericit s-o țină în brațe și s-o mîngîie, ca pînă nu demult, cînd trebuia s-o consoleze pentru cine știe ce catastrofă gen patru la latină, dar acum nu mai putea, se jena de jena ei și mai erau încă și alte sentimente destul de confuze care-l țineau deoparte, printre care și unul de vagă tristețe: sosise timpul ca Tiana să învețe să se oprească singură din plîns!

Ea ajunsese tocmai la suflatul nasului, operație care, după cum știa destul de bine colonelul, precede îndeaproape sfîrșitul unui astfel de mic potop.

— Ce vrei să-ți însemni acolo? întrebă ea cu o voce puțin îngroșată.

— Dragă, răspunse taică-său, absolut neutru, ca și cînd abia acum s-ar fi întîlnit, aș dori să-mi fac o imagine asupra... cum să-ți spun eu, asupra mișcărilor de azi-noapte. Îți explic eu pe urmă. Te-ai

culcat tîrziu, ai văzut atîta lume fîţîindu-se pe coridorul ăsta...

— Tată, stai! îl opri ea ridicînd amîndouă braţele. Tu ştii că încă nu ţi-am povestit aventura cea mai stranie a nopţii trecute?

— Ai avut un bărbat în cameră, zise calm colonelul.

— De unde ştii? Uimirea Tianei merita o poză. Că eu n-am povestit nimănui...

— De la domnul Mattifas, zîmbi trist colonelul. O chinuise degeaba pe Tiana obligînd-o să-şi precizeze sentimentele faţă de frumosul Marcello, mă rog, degeaba din punctul de vedere al cercetării lui.

— Poftim, cu ce se ocupa bătrînul domn! constată resemnată Tiana.

Se întîmplase aşa, începu ea să povestească, după ce se despărţise de Carla şi de Marcello, a doua oară, era deja miezul nopţii, intrase în camera ei, respectiv a doctorului, stăpînită de emoţii contradictorii generate de toate întîmplările şi întîlnirile deosebite ale acelei după-amieze, dornică să se liniştească puţin, fie ascultînd un disc, doctorul fusese mare meloman, fie încercînd să-şi ordoneze propriile gînduri.

Avusese un mic şoc neplăcut găsind camera ocupată. Un tip tînăr, voinic, trîntit în fotoliu, cu picioarele goale ridicate pe măsuţa delicată, o urmărise intrînd, rînjind cu subînţelesuri. Era de mult acolo, asta se deducea lesne după aerul greu, individul fumase mult, ţigări americane mentolate, „moartea adevăratului fumător“, şi închisese fereastra lăsată deschisă de Tiana, atunci cînd ieşise.

— Ia-ţi labele de pe masă! exclamase ea nestăpînit, indignată de spectacolul lipsit de graţie oferit de tălpile îngălbenite ale tînărului, etalate pe măsuţă, printre discurile pe care ei trei le cercetaseră înainte.

— Oh, oh! replicase tînărul cu o vulgaritate pe care Tiana nu era capabilă s-o redea. Îşi coborîse, totuşi, picioarele şi-şi căutase papucii. Purta, ca şi Tiana dealtfel, uniforma stas a spitalului: pijama albastră şi halat de molton vişiniu.

— Facem pe stăpîna în camera doctorului?! Avem niscai drepturi?! Mm? Piţipoancă dulce, continuă el examinînd-o din cap pînă-n picioare. O fi ceva de capul nostru, de facem aşa pe nebuna în camera altuia?!

— Ieşi afară, individ nemernic şi scîrbos, izbucnise Tiana tremurînd de indignare, cum îţi permiţi să dai buzna, noaptea, în camere străine?! Cum îţi permiţi să vorbeşti astfel?!

— O să-ţi arăt eu imediat cît sînt de nemernic şi de scîrbos, rînjise tipul ridicîndu-se cît era de lung şi făcînd un pas în direcţia fetei.

— Cară-te, şuieră ea, aproape sufocîndu-se de furie şi de teamă, cară-te pînă nu chem sora de noapte să te dea afară!

— Încă nu s-a născut ăl de să mă dea afară pe mine, piţi! răspunse el atît de sigur pe sine încît Tiana se temu o clipă că ea greşise uşa şi că ea ar trebui să plece. Dar te ascult, continuă tipul, pentru că, să ştii, mie nu mi-a plăcut niciodată să încurc iţele de inimă ale altuia, şi am remarcat că momentan nu e replica mea! E şi mîine o zi, şi să nu crezi că scapi, te-am luat în evidenţă şi te repe-

rez oriunde, fiindcă dacă nu ţi-a spus-o nimeni, ceea ce eu nu prea cred, atunci ţi-o spun eu acum, ești dulce, piţi, dulce de sorbit! Ai să vezi c-o să ne înţelegem, să nu-mi spui mie pe nume dacă n-ai să vii ca o mieluşică, mîine seară, la pupat. Fiindcă, s-o ştii de la mine, o viaţă are omul, piţi...

Individul rîse gros şi lăbărţat, vorbindu-i încă despre puterea lui de seducţie în cuvinte pe care Tiana se feri să le repete tatălui ei pe care-l vedea crispat de furie, apoi se îndreptase spre ieşire. În trecere întinsese, spre fata înlemnită, o mînă cu toate cele cinci degete răşchirate pentru apucat, dar se răzgîndi în ultima clipă şi-o pişcă uşor de obraz.

— Pusi şi nu mă uita, mai adăugase el din micul vestibul, gîlgîind satisfăcut de sine.

Tiana ieşise din încremeneală, se dusese maşinal să deschidă larg geamurile, îngreţoşată de fumul acru-mentolat, apoi, simţind urma atingerii lui pe obraz ca pe-o arsură, intră în baie să se spele pe faţă, după ce încuiase uşa vestibulului învîrtind cheia de două ori şi blocînd-o, pentru orice siguranţă, cu un scaun.

În baie orbecăise puţin pentru că se arsese becul şi avea doar lumină indirectă, din vestibul, apoi se întorsese în cameră, se ghemuise, după obiceiul ei, într-un fotoliu, şi-şi pusese un disc.

Era îngrozitor de obosită, dar se temea să se culce cu ferestrele deschise. Se vedea ridicolă, dar nu reuşea să-şi domine neliniştea, la un moment dat se gîndise chiar să se refugieze în salonul unde era taică-său, dar apoi renunţase, de jenă.

Adormise aşa, în fotoliu, cu lumina aprinsă şi fereastra deschisă, ascultînd vocea divină a Adeli-

nei Forsi, îngînînd, fără nici un acompaniament instrumental, muzică preclasică. Doctorul avusese gust atunci cînd își alesese discurile.

Se trezise aproape înghețată, spre dimineață. Brațul electrofonului se oprise automat, de mult. Aiurită, realizînd cu greu unde e, Tiana închisese fereastra și intrase, în sfîrșit, în așternut.

CAPITOLUL VII

Colonelul o rugase pe Tiana să-i schițeze planul parterului și, pentru că ea se arătase nesigură pe detalii, o trimise „să se documenteze". În așteptarea ei înscrise pe pagina împărțită în două unica informație certă pe care-o avea referitor la „mișcările" de aseară: 19,25 — André Dallat e adus în salon, unde se aflau domnul Mattifas și Tiana.

La ora aceea doctorul Rotha I trăia, îl părăsise pe colonel pentru a acorda asistență unei alte urgențe, unui caz mai grav pe care, după cum s-a văzut a doua zi, l-a rezolvat admirabil, cu toată proasta dispoziție generată de pierderea ireparabilă a fiolei de drog. Ireparabilă?! Mda, complet ireparabilă, dar nu de neînlocuit. Doctorul avea el mica lui rezervă secretă și dispunea de suficientă voință pentru a-și amîna cu un ceas-două priza.

Un efort de voință înainte de o sinucidere?! Parcă nu prea bate. Nu s-ar putea să fie invers? O încercare căreia nu-i face față îi determină o depresie momentană și... Nu, nici asta n-are sens, e de pre-

supus că un morfinoman își regăsește starea „normală" de satisfacție măcar dacă nu de beatitudine, de îndată ce-și injectează prima fiolă. Or, doctorul și-a injectat patru. Desigur că nu le-a luat pe rînd, ci le-a tăiat capetele la toate patru, le-a aspirat în seringă și ... Oare?! În plină criză de abstinență are el răbdare să taie capetele a patru fiole cînd doza lui obișnuită ar fi fost de una?! Avea nevoie de mai mult de două fiole ca să se simtă bine? Să-și poată continua în condiții firești garda pe care o preluase cu atîta solicitudine de la colegul lui nevoit să lipsească? Toată lumea era de părere că doctorul avusese conștiință profesională. Să-l fi părăsit tocmai astă seară?! De fapt știuse că se poate baza pe doctorul Marc Rodel și că se poate odihni liniștit dacă se simte epuizat. Dar atunci ar fi trebuit să-l prevină, nu?! În fond nu lupți zece ani pentru salvarea aparențelor ca să distrugi totul într-o seară. Chiar avusese nevoie de patru fiole pentru a ieși din criza de abstinență?!

Ce capacitate avea seringa pe care-o ținea în etuiul metalic și de care nu se despărțea? Și unde e seringa acum? Unde e depozitul secret al doctorului? În camera lui, altundeva în incinta spitalului?! Cîte fiole avea, cîte i-au mai rămas?! Fără îndoială că depozitul e aici, în acest pavilion, altfel doctorul ar fi fost obligat să-și ia doza din rezerva pe care i-o păstra Sonya Rotha la ea în apartament. Asta ar fi însemnat un drum în pavilionul vecin, or nimeni nu pomenise de așa ceva. Dar întrebase cineva?

Procurorul ăsta n-avea idei multe, dar și cîte avea... Accident! Și totuși pusese sigiliu pe camera de gardă!

Dacă doctorul nu părăsise pavilionul, atunci cineva ar fi trebuit să-l vadă... de ce să-l vadă?! La ora aceea toată lumea era, hm, mai mult sau mai puțin, în paturi... dar Tiana nu dormea, era în camera doctorului... Era sau nu era?! Cu povestea asta cu Marcello... Marcello și Carla îl văzuseră ultimii sau printre ultimii, pe doctor în viață. Dar Tiana unde era? Cei doi îl așteptaseră pe doctor la ușa sălii mari, avusese loc un schimb de cuvinte violente. De ce?! Era clar reproșul pe care i-l aducea doctorul, desigur detesta faptul că soră-sa era atît de legată de el, fără a avea curajul de-a o certa pe ea. Dar ce voise el, Marcello? Ce voise cu atîta tărie încît, trecînd peste cuvintele aspre pe care i le azvîrlise doctorul, revenise pentru a relua discuția? O discuție ce n-ar fi fost prea blîndă, avînd în vedere antecedentele. A se vedea și remarca domnișoarei Carla Rotha, „credeam că v-ați mîncat unul pe altul".

„Mîine", răspunsese tînărul, cu sau fără acoperire.

„Mîine, spusese și doctorul Rotha, atunci cînd îl părăsise pe el, pe colonel. Avusese intenția să se găsească la patul colonelului și să-i dea spre rezolvare o problemă „specifică".

O simplă replică potrivită pentru a face conversație de verificare bolnavului întins pe masa de operație? Da, așa s-ar părea, dar atunci de ce s-o repete, la plecare?!

Colonelul făcu un efort de voință pentru a-și aminti exact replica din urmă a doctorului. Memoria lui vizuală era mult mai bună decît cea auditivă, reuși instantaneu să-și readucă imaginea sălii de operație, a fețelor mascate din jur, a ridurilor profunde ale sorei Mona. Încet, încet, ca dintr-o lume îndepărta-

tă, reveni și sunetul... doctorul Rotha voia să iasă, „vin și eu în zece minute“, spusese doctorul Marc Rodel. Celălalt aprobase cu o mișcare din cap și, înainte de a ieși, se adresase colonelului: „mîine, cînd vă veți trezi, voi fi la patul dumneavoastră și vă voi relata problema de care ziceam“, da, cam acestea au fost cuvintele...

Dar dacă problema exista într-adevăr?! Și rezolvarea ei ar fi pus în situație delicată pe cineva. Ce chestie! Automat intrau în discuție cei care-l auziseră, adică sora Mona, sora instrumentară și doctorul Marc Rodel. Cercul putea fi lărgit cu destulă ușurință cu „n“ persoane încă necunoscute cărora cei trei ar fi putut să le transmită amenințarea, în scurtul interval al schimbării sălii. Sora Mona avusese cîmp de mișcare și mai larg, îl condusese pe el în salon, comandase cafea pentru doctorul Marc Rodel...

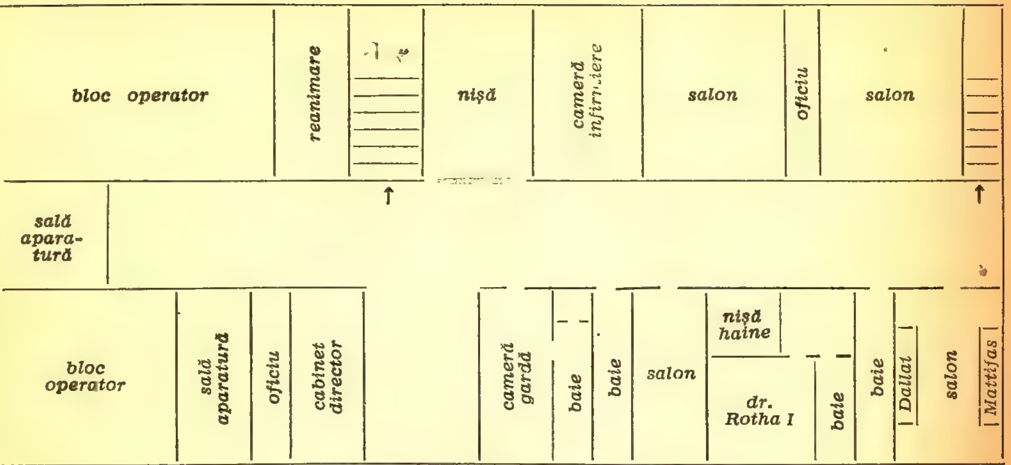
— Tată, zise fiică-sa intrînd, cred că pot să-ți fac o schiță corectă acum, dar vreau să știu și eu la ce-ți trebuie. Am acest drept, nu?

— Sigur, răspunse colonelul, ai toate drepturile. Dar ai să fii mai fericită aflînd ceva foarte, foarte nesigur?

— Trebuie să fim întotdeauna fericiți? replică fiică-sa cam de sus.

— Totdeauna? Hm, n-ar strica măcar din cînd în cînd, mormăi colonelul, apoi schimbă tonul. Uite, Tiana, niște mici indicii mă fac să cred că moartea subită a doctorului nu poate fi identificată cu o sinucidere...

— Procurorul vorbea de un accident datorat...

bloc operator
reanimare
nișă
cameră infirm.iere
salon
oficiu
salon
sală aparatură
bloc operator
sală aparatură
oficiu
cabinet director
cameră gardă
baie
baie
salon
nișă haine
dr. Rotha I
baie
baie
Dallat
salon
Mattifas
intrare

— ... şi nici cu un accident. Cu atît mai puţin cu un accident! Nu te droghezi timp de zece ani, trecînd prin toate fazele de intoxicare şi dezintoxicare, ba mai eşti şi medic pe deasupra, ca să te înşeli atît de grosolan asupra dozei ce-o poţi suporta, fără riscuri, la un moment dat! Înclin să cred că cineva a suplimentat doza doctorului.

— Cine? De ce? Cum?! şcpti fata, cu ochii larg deschişi de uimire şi de teamă.

— Habar n-am, răspunse colonelul clătinînd uşurel din cap, habar n-am, dar voi încerca să aflu, am o datorie personală faţă de doctor. Pentru moment n-aş fi capabil să mă hazardez răspunzîndu-ţi la primele două întrebări, cît despre a treia... uite, aş putea presupune că doctorul şi-a făcut injecţia lui obişnuită sau, mă rog, uşor mărită, că s-a întins să se odihnească o clipă în camera de gardă şi că o persoană „X" i-a suplimentat doza... sigur, asta însumă deja cîteva date restrictive: nişte morfină la îndemînă, cunoştinţe medicale foarte, da, foarte sumare, şi, dacă vrei n-ai decît să continui singură, recunosc, nu e uşor, nici eu nu sînt prea lămurit pentru că sînt cam în afară cu problemele legate de morfină, vreau să spun cu cele de mare amănunt sau fineţe...

— De pildă?

— De pildă, dacă în condiţiile date doctorul ar fi putut adormi şi i s-ar fi putut face o injecţie fără ca riposta lui să fie eficientă, sau în urma injecţiei lui ar fi fost atît de... cum să zic eu, toropit, încît să nu poată protesta dacă în mod forţat cineva...

— Ai putea-o ruga pe doamna doctor Sonya Rotha să te ajute, îi sugeră Tiana, sau pe sora anestezist-reanimatoare, nu?

— Nu, replică taică-său. Cercetarea asta o fac eu pe... cam pe cont propriu, și ca să-ți spun adevărul întreg, peste interdicția procurorului care, pe bună dreptate, nu vrea intruși în problemă, are și omul punctul lui de vedere... dar care e acela? Deci, îți dai seama că nu pot să impacientez pe nimeni cu întrebări indiscrete sau care ar părea așa. Aș trezi bănuielile procurorului, singurul care are, legal, dreptul să pună întrebări, și poate ale...

— Asasinului, completă alb fiică-sa, enervată de reținerea lui. Ce puțin te cunosc, tată, continuă ea, crezusem că te interesează sentimentele mele, sau, cum să spun eu, clipa stranie pe care-am trăit-o eu ieri, dar tu altceva voiai să afli, nu-i așa?! M-ai lăsat să mă descarc, și eu, ca o proastă, ca o neroadă, ți-am spus, ți-am tot spus...

— Tiana, interveni colonelul aspru, termină! Să nu care cumva să începi iar să plîngi!

— Nu e momentul, nu-i așa? zise ea rău.

— Nu, nu e momentul. Mă nedreptățești și mă jignești, și dacă mai continui așa am să cred că treci printr-o criză de persecuție. Sînt foarte bucuros, auzi tu, că ai trăit o clipă frumoasă, dar dacă cel care ți-a generat-o nu e demn de stima ta, eu unul n-am nici o vină și nu văd de ce aș suporta... Așa că ar fi mai bine să te limitezi și tu...

— Mie să nu-mi dai sfaturi!

Colonelul începu să rîdă.

— Sigur că nu-ți dau, sfaturile se dau ca să nu fie ascultate, și-apoi ești destul de mare ca să judeci singură, ce, crezi c-ai să ai toată viața părinții de-a dreapta și de-a stînga?!

— Toate prietenele mele au dreptul la cîte o garsonieră separată de familiile lor, dădu Tiana glas unei nemulțumiri mai vechi, numai voi mă țineți legată de casă, ca la primi...

— Treaba lor, refuză colonelul să se ambaleze. Ți-a spus maică-ta că ai să pleci cînd ai să te măriți, nu?! Discutăm acum despre altceva...

— Nu-mi place despre ce discutăm! Să crezi că Marcello e...

— Tiana dragă, spuse colonelul înțelegător, numai Nisip, pe la începuturile carierei lui, credea că toată lumea e în culpă.

— Și tu?

— Hm, eu... am o metodă diametral opusă, rîse el cu ironie, eu sînt tipul cu bănuielile.

— Și pe urmă?

— Pe urmă văd eu, pe bază de acumulări și eliminări...

— Și acuma cum ai să faci?

— Nu știu, strigă el, dintr-o dată enervat, încă nu știu, încă nu s-a stabilit nici o rețetă valabilă, citește și tu niște cărți, acolo!

— Fii calm, îl sfătui ea.

Colonelul o privi repede, avînd impresia netă că-și bate joc de el.

— Tată, zise ea foarte serios, Carla și Marcello sînt aici pentru că voiau să-l determine pe doctor să le dea, să-i dea ei, adică, o sumă mare de bani, voiau să-și ia o mașină, să facă o călătorie... eventual să-l determine să le dea mașina lui, pe motiv că el tot n-o folosește și stă degeaba în garaj. E o mașină puternică și foarte scumpă, dar n-ai să mă faci să cred că pentru atîta lucru, ea, el... ar fi în stare...

— Sper și eu, fetițo, deși ai să fii uimită să afli ce mobiluri derizorii stau la motivația unei crime... Eu unul n-am găsit vreunul care să justifice atentatul la o viață și nici nu cred să existe...

— Tată, de ce nu-l lași tu pe procuror să-și facă meseria?! Ce te amesteci tu unde...

— Îl las, ce, i-am spus eu ceva?! se eschivă colonelul cam plictisit. Să știi, reveni el la ideea de adineaori, că nu frumosul Marcello e omul cel mai interesant pînă acum, ci tipul pe care l-ai găsit tu în camera doctorului. Cred că te-ai lămurit...

— Da, îl aștepta pe doctor, interveni ea iute, dar asta-l scoate automat din culpă, nu?! Nu știa că n-are să mai revină niciodată din moment ce-l aștepta...

— Sau poate știa mai bine ca oricine și voia să-și creeze un alibi. Unul moral.

— Cum e aia „alibi moral?" întrebă Tiana.

Colonelul nu mai avea însă nici o răbdare și nu se mai preocupă de nedumeririle adevărate sau afectate ale Tianei. O rugă să-i dea planul pe care între timp se chinuise să-l schițeze, și îl examină timp destul de îndelungat, apropiind și depărtînd hîrtia de ochi.

— Bătrîne André, dar tu ești presbit! exclamă fiică-sa avînd în voce o veselie ce lui îi displăcu.

— Ei, asta-i acum, mormăi el nemulțumit. Ce te miri? Sînt un om bătrîn și bolnav.

— Ia nu mai cocheta, răspunse fiică-sa părînd că-și regăsise dispoziția ei dintotdeauna, pe care colonelul o taxa de obicei drept neserioasă.

— Tiana dragă, ești tu în stare să-ți amintești cît

de cît exact ce-ai făcut aseară? Şi nu numai atît, dar între cît şi cît. Ce zici?!

— Să încerc, zise fata, deşi, cu ruşine-ţi mărturisesc, eram la un moment dat atît de aiurită încît, inconştient, am făcut nişte lucruri care . . .

— Adică?!

— Păi, de pildă, la un moment dat am făcut duş, şi de distrată ce eram, în final, gata îmbrăcată de culcare, mi-am refăcut complet machiajul!

— Da' ce, tu te machiezi?! exclamă colonelul uluit.

— Ei, aşa, un pic, mai pun cîte-un grăunte de pudră, cît să nu-mi lucească nasul, o umbră de creion negru . . . Sau, uite, altceva, schimbă ea vorba, bine că mi-am adus aminte, alegînd nişte discuri, cu Marcello şi Carla, am pus cîteva jos lîngă măsuţă şi-am spart unul, nu ştiu cum, am călcat pe el probabil spre dimineaţă, cînd m-am dus să închid fereastra. Nu mi-am dat seama, l-am văzut abia mai tîrziu. Bătrîne André, cum am face să-l înlocuim? Mi-e ruşine să las stricăciuni de felul ăsta în urma mea, era un disc mic, Pucinni, cu Renata Tebaldi, pe o faţă cu o arie din „Boema" şi cu monologul din „Cio-cio-san" pe cealaltă faţă. Îl avem şi noi.

— Să i-l ceri mamei la telefon, să-l pregătească şi să-l ia Alex cînd mai trece pe-acasă, dădu din umeri colonelul, exasperat că nu reuşea să-şi completeze cu nimic lista „mişcărilor".

— Da, dar camera e sigilată, ştii doar.

Colonelul nu ştia, dar înlocuirea discului nu i se părea ceva prea complicat, nici măcar în condiţiile acestea.

— Ai vrea să-mi spui acum . . .

— Aş vrea, dar uite, îmi vine-n minte că nici n-am

unde dormi, la camerele de oaspeţi nu mă duc, sînt departe, ce mă fac eu la noapte?!

— Las-că rezolvăm cumva, nu te mai preocupa, oftă el la capătul răbdării.

— Bine, acceptă ea liniştită. Atunci notează: după ce te-au dus pe tine în sala de operaţie . . .

— Nu, zise colonelul cu un ultim rest de calm, după ce-am venit din sala de operaţie. Ca să te ajut, îţi pot spune că era cam şapte douăzeci, şapte douăzeci şi cinci.

— Ei, zise fata, după ce m-ai dat tu afară, ai avut o reacţie cam ciudată, ştii, la dilauden, după aia ţi-au făcut altă injecţie şi te-ai liniştit. Ai adormit şi . . .

— Lasă-mă pe mine, gemu colonelul. Spune-mi ce-ai făcut tu!

— Bine! pufni fata enervată. Eu am rămas pe coridor, cam a nimănui, nici nu ştiam ce să fac, pînă cînd a venit Carla să se intereseze de mine şi de tine. Nu reuşise să-i vorbească fratelui ei, aflase că fusese solicitat la sala mare, îl lăsase pe Marcello în holul central, pe o canapea, şi-mi propunea să se ocupe de instalarea mea într-un pavilion anexă unde sînt prevăzute cîteva camere pentru vizitatori. Să-ţi spun drept, mi-era şi cam frică, nici nu voiam să mă îndepărtez atîta de tine şi atunci ea mi-a propus să înnoptez în camera doctorului, chiar alături. Eram nehotărîtă, nu ştiam dacă nu trebuie cumva să te veghez toată noaptea, dar tocmai atunci a sosit Nisip şi a decis el în locul meu, a intrat să te vadă, a fugit în dreapta şi-n stînga . . .

— Tiana, interveni colonelul cu toată răbdarea recîştigată, lasă-l pe Nisip, ce ai făcut tu pe urmă?

Tiana rămăsese puţin cu cei doi noi prieteni pe culoar, pînă cînd sora de noapte, pusă în temă, schimbase aşternuturile, îi căutase pijama şi halat şi aşa mai departe, apoi, toţi trei, intraseră în camera doctorului.

— Cam cît era ceasul? silabisi colonelul.

— De unde vrei să ştiu? Stai, nu te enerva, am să-ncerc să socotesc. Tiana făcu într-adevăr nişte socoteli cu voce scăzută şi apoi zise tare: Putea fi cam opt, opt şi un sfert. Dar pot să-ţi spun precis că am rămas împreună pînă la nouă şi jumătate, cînd Carla, uitîndu-se la ceas, a hotărît că era timpul să-l aştepte pe fratele ei, la uşa sălii mari de operaţie.

— De ce nu în cameră?! zise răutăcios colonelul. Ca să nu fie de faţă vreo persoană străină la discuţia pe care-o bănuia penibilă?!

Tiana lăsă capul în jos ca şi cum s-ar fi simţit vinovată, şi colonelul îşi regretă răutatea.

— Ei, haide, haide, încercă el s-o dreagă, tu nu-ţi dai seama că el nu e genul să se preteze la o crimă „de amorul artei?“ Fără rezultat concret?!

— Ce gen?! îngăimă fata.

„De gigolo frumos şi stricat pînă-n măduva oaselor“, i-ar fi răspuns taică-său cu mare satisfacţie, dar se opri la timp.

— Or, moştenitorul legal al bunurilor doctorului, multe, puţine, cîte-or fi, nu e soră-sa Carla Rotha, ci fiul său, sub tutela directă a mamei lui, doamna Sonya ex-Roberto Rotha. Ştia şi frumosul Marcello lucrul acesta. N-a obţinut banii sau maşina ieri seară, mă rog, cu doctorul în viaţă mai putea trage vreo nădejde, cu ceilalţi moştenitori, nici una! Fii sigură

că indivizii de teapa lui își cunosc foarte bine interesele!

— „Indivizii de teapa lui“, îi reproduse fata disprețuitor cuvintele, dar disprețul acesta nu era pentru frumosul Marcello, și colonelul simți bine aceasta.

— Mă rog, dacă formularea ți se pare generală, aș putea s-o concretizez, zise el sec.

— Nu e nevoie, răspunse fata încet de tot, cu dispoziția complet schimbată, nu e nevoie, tată. Mai vreau numai să-ți spun că Marcello a aflat de existența copilului doctorului de-abia azi dimineață, de la Carla.

— Nu se poate! exclamă colonelul.

— Ba da, așa e, zise fata trist de tot.

— Îți mulțumesc, fetițo, dar mi se pare cu neputință, își reluă el ideea, nu se poate, doar nu era un copil „secret“, toată lumea știa de el.

— Toată lumea, dar nu Marcello. Carla i-a ascuns existența lui, nu-mi dau seama exact din ce motive, dar le intuiesc, oarecum.

— Bine, Tiana, zise colonelul neutru, deși numai „bine“ nu era. Lasă, acum nu te mai gîndi la asta, te rog. Încearcă să-mi spui ce s-a mai petrecut aseară.

— Păi, ce să se mai petreacă?! zise ea cu lehamite, complet absorbită de tristețea ei cea nouă, parcă eu mai știu exact?!

Dar pe măsură ce încerca să-și amintească etapele serii, ieșeau la iveală și amănuntele „fără importanță“, zicea ea ca o scuză repetată „nu se știe niciodată“, îi răspundea invariabil colonelul.

Pînă la nouă și jumătate ascultaseră muzică, arii din opere. Cultura muzicală a celor doi era absolut mediocră și de achiziție recentă, oprindu-se la etapa

considerării muzicii „bune“ drept fundal sonor al „discuţiilor inteligente“, chiar şi în această delimitare Marcello vădindu-se ceva mai „învîrtit“, capabil să recunoască deosebirile de timbru, în rest, cunoscînd amîndoi nişte vîrfuri şi făcînd fără încetare referinţe la locuri comune. Conversaţia cu ei pe teme muzicale era complet neinteresantă, mai ales pentru Tiana, aşa că încercase să-i dea alt curs, nu degeaba era ea fiica lui Dallat, păstrînd divinele voci doar pe post de „fond“, ceea ce de fapt, convenea şi celor doi.

La nouă şi jumătate, Carla îşi consultase frumosul ei ceas atîrnat de un lănţug de aur petrecut pe după gît, şi declarase că e momentul „s-o-ntindă, să-l prindă pe Bob“ cînd iese din operaţie (sperase ea că, obosit fiind, doctorul va ceda mai uşor şantajului ei sentimental de soră iubită?!), să discute ce-au de discutat şi să pornească imediat spre B., cu vreo maşină de ocazie, după ce vor fi ieşit în şosea. Aşa că de fapt îşi luaseră rămas bun de la Tiana şi perfectaseră o întîlnire ulterioară la B., după scurta lor vacanţă de primăvară.

Singură, Tiana rămăsese, după obiceiul ei — şi-o închipuia colonelul — ghemuită în fotoliu, încercînd să se „adune“. La zece fix, ştia că atîta fusese fiindcă trecea cineva pe alee cu un tranzistor şi se dădea ora exactă şi semnalul unei emisiuni de seară, la zece fix deci, Tiana se scutură de apatie şi-şi puse concertul în la minor opus 16 de Grieg, partea a II-a adagio.

— Grieg?! exclamă colonelul, erai tu în dispoziţie de Grieg?

— De ce nu?! replică ea oţărîtă. Grieg e un com-

pozitor pentru toate dispozițiile, dar tot tu ai dreptate, tată, să știi că nu mă vedeam în chip de Solveig, mărturisește că asta era asociația de idei pe care ai făcut-o, nu, eu îmi pusesem concertul deoarece mă interesa o frază, uite asta (și i-o fredonă). Marcello îmi spusese că-i place și eu încercam să-l întregesc prin preferința aceasta, ce-o mărturisise . . .

— Cam cît ai ascultat din concert?

Fata nu răspunse imediat, închise ochii, involuntar degetele i se mișcară pe brațul fotoliului, își cînta concertul și încerca să socotească timpul.

— Cam cinci minute. Am oprit electrofonul nu mult după intrarea pianului, găsisem ceea ce credeam că mă interesează. Am intrat în baie să fac un duș rapid, continuînd să-mi cînt singură partea de pian. Deodată mi s-a părut că aud un zgomot groaznic și chiar fusese unul, cineva intrase în vestibul pocnind puternic ușa, uitasem s-o zăvorăsc. Bănuiam că e doctorul, după cum s-a și dovedit.

— Ai vorbit cu el?

— Da, i-am spus procurorului, credeam că ești și tu la curent, probabil eu am fost ultima ființă care l-a auzit vorbind, exprimîndu-se coerent, vreau să zic.

— Toate amănuntele, Tiana!

— Nu sînt prea multe, și în orice caz sînt destul de neclare, nu uita că eu eram încuiată în baie. Doctorul a intrat ca o furtună, a trîntit ceva, a înjurat, s-au auzit ceva bufnituri. A urmat o clipă de liniște, și-apoi, nu știu dacă ai să mă crezi, procurorul era sceptic, credea c-am avut halucinații auditive, dar eu îți spun și ție, doctorul a scos un strigăt ciudat, ceva între țipăt și geamăt, m-am speriat îngrozitor și-am

vrut să ies! Credeam că a căzut, că şi-a rupt ceva, dar apoi s-a făcut din nou linişte.

— Cît timp?

— Ei, cît timp?! Cîteva clipe. Eu mă terminam de machiat cu mare viteză, pentru că, nu uita, atunci eu nu ştiam sigur că doctorul e cel ce umblă prin cameră şi, să-ţi spun drept, eram puţin neliniştită, cînd, cu paşi apăsaţi, atît de apăsaţi încît i-am auzit şi eu deşi purta, ca toată lumea pantofi cu talpă moale, el s-a apropiat de uşa băii şi-a dat s-o deschidă. Nu se aştepta s-o găsească încuiată, probabil Carla nu-l pusese în temă cu găzduirea mea în propria lui casă, a mai forţat o dată, şi-atunci am spus că ies imediat... „Cine e acolo?" a întrebat el foarte supărat, după cum mi s-a părut mie. I-am explicat şi i-am mai spus că-n două clipe îi eliberez baia şi camera. „Nu e nevoie, staţi liniştită", a spus el dintr-o dată calmat, „eu am de lucru şi oricum, mai e şi camera de gardă! Dormiţi fără grijă, tatăl dumneavoastră e bine. Pînă mîine totul va fi în ordine."

— Pînă mîine! reluă colonelul.

— Da, aşa a spus, dar eu am ieşit totuşi, să mă scuz, el voia să plece. Era atît de calm şi de plictisit încît m-am jenat să cer relaţii despre geamătul de adineaori, poate îl auzisem dintr-un salon, poate mă înşelasem, cine ştie. „Pot să intru să iau ceva din baie?" şi-a cerut el voie, în propria lui casă. „Fireşte, doctore!" am spus eu, eliberînd cadrul uşii. El a zăbovit acolo o secundă, două, apoi a ieşit şi a plecat.

— Injecţia şi-o făcuse în cameră deja, gîndi colonelul cu voce tare, de aceea era calm discutînd cu tine. Ce ţi-a spus la plecare?

— Nimic, absolut nimic, a ieşit, a trecut pe lîngă mine, da, într-adevăr, am avut impresia c-ar vrea să mai spună ceva, dar s-a mulţumit să mă strîngă încurajator de umăr, avea o mînă grea, să ştii, apăsarea lui m-a durut...

— O mînă grea!

— Da, zise Tiana şovăitor, el tot, cît era de subţirel şi de slab, avea o aparenţă greoaie, de urs... Mi-am explicat-o prin aceea că era obosit, atunci, seara, acum însă îmi dau seama că era deja sub efectul injecţiei.

— Ce-o fi vrut să ia din baie? murmură colonelul. Să-şi fi introdus atunci picăturile de atropină în ochi? Se şi pregătea să se culce? Dar ţie-ţi spusese că are treabă... Rezerva lui de injecţii trebuie să fi fost în cameră...

— Sigur, întări fata, e acolo o casă de bani, mică de tot, ca o jucărie, e şi acum închisă pentru că nimeni nu-i ştie cifrul, doctorul i-a dus secretul cu el...

— Interesant, reflectă colonelul. De la tine, deci, doctorul s-a dus direct în camera de gardă unde...

— Nu chiar, zise fata, fiindcă, uite, eu am intrat iar în baie să fac un pic de ordine, ştii, mă grăbisem cînd am ieşit, şi tocmai mă pieptănam, ţi-am spus că eram aiurită rău, cînd l-am auzit din nou.

— De unde ştii că era el? Ţi-a spus ceva, să nu te sperii?

— Nu, nu mi-a spus nimic într-adevăr, din care să înţeleg că era el, pot numai s-o deduc din... poate din siguranţa mişcărilor prin vestibul şi prin cameră, sau poate pentru că n-a bătut la uşă şi n-a întrebat nimic, n-a zis ceva gen: „E voie, doctore?" or, asta

e replica pe care un străin de cameră ar fi rostit-o, nu?! În orice caz, cînd am ieșit eu din baie, el plecase.

— Mda, zise colonelul. N-ar fi putut sparge el discul? Dacă zici că era pe jos . . .

— Nu, mult mai tîrziu l-am văzut întreg, după plecarea tipului aceluia cu „ești dulce“ . . . Tocmai îmi trecuse prin cap c-ar trebui să-l pun în anvelopă și să-i regăsesc locul . . .

— Stai, s-o luăm sistematic, Tiana, o întrerupse colonelul. Dar mai întîi, spune-mi tu . . .

Colonelul voia să știe dacă Tiana nu zărise cumva, înainte de sosirea doctorului, sticluța de atropină. I-o descrise, folosind elementele aflate de la medicul legist. Nu, fata nu zărise așa ceva, cel puțin în dulăpiorul din perete, în care într-adevăr umblase să caute alt săpun decît cel aflat în savonieră, acela era „Tabac“ și ei nu-i plăcea. Dar poate doctorul își ținuse sticluța cu atropină în alt loc, pitită undeva în baie, și, oricum, Tiana nu cotrobăise pe nicăieri altundeva.

— De ce dracu s-o fi luat cu el? se întrebă colonelul. Și s-o mai și pună, cu toată grija, în dulăpiorul suspendat din camera de gardă?! La urma urmei a păstrat și fiolele golite ale morfinei injectate și le-a aruncat tot în camera de gardă . . . Mă rog . . .

— Nu bate, tată, se antrenă fiică-sa. Nu uita că doctorul nu insistase să intre în baie, îmi spusese să stau liniștită acolo, să nu mă grăbesc. Or, eu ieșind, el a intrat la rîndul lui, de parcă atunci, văzînd ușa larg deschisă i-ar fi venit ideea . . .

— Ai dreptate, da . . . Și mai departe, Tiana? reveni colonelul la notarea evenimentelor.

La zece și jumătate, Tiana primise altă vizită, anunțată de data aceasta printr-o ciocănitură ușoară în ușă. Ea, mai temătoare și mai puțin distrată, o încuiase deja. Era doctorul Rodel care, evident, n-o căuta pe Tiana Dallat, ci voia să-l vadă pe doctorul Rotha.

— Îndrăcită gardă, zisese tînărul bine dispus, uite, am intrat la șase și jumătate la operația tatălui dumneavoastră și ies la zece și jumătate! Nu-i asta o gardă de zile mari? Sper să nu mai fie nimic, ar fi prea de tot!

Doctorul Marc Rodel plecase imediat, cică voia să-l vadă de urgență pe doctorul Rotha și să-i vorbească, ea, Tiana, ieșise pe culoar, n-avea de gînd să se culce înainte de-a vedea ce-i face tatăl. O întîlnise pe sora de noapte și primise cu ușurare toate asigurările ei de bine referitoare la starea colonelului. Pălăvrăgise puțin cu ea, „mi se părea foarte reconfortantă, și-apoi aveam mare nevoie să vorbesc cu cineva despre starea ta, tată." Intrase să-l vadă, îl găsise adîncit într-un somn ce părea profund, se cam speriase de paloarea lui, și apoi alergase la sora de noapte, să-i ceară încă un pled, temîndu-se că el ar putea răci, „știi, domnul Mattifas, fie iertat, bietul bătrîn, se aerisea în geam și mă temeam c-ai putea să te dezvelești dintr-un singur pled." Dar sora de noapte o asigurase că îndată după miezul nopții caloriferele vor fi fierbinți, știa fochistul că nopțile sînt reci. Două pături, zicea ea, nu i-ar face bine proaspătului operat. Așa că Tiana se pregătea să plece să se culce, cînd, doctorul Rodel veni în oficiul surorilor.

— Soră Angelica, zisese el, e unsprezece fără un sfert, caută registrul și pregătește ce mai trebuie, am preluat eu garda și facem turul de noapte peste cîteva minute.

— L-ați găsit pe doctorul Rotha? întrebase Tiana.

— Da, e cam obosit și-l lăsăm să se odihnească, răspunsese neglijent doctorul cel tînăr, apoi îi vorbise entuziasmat de marea intervenție ce-o făcuseră la accidentatul sosit în seara aceea. Înainte de-a se despărți, tocmai ieșeau din oficiul surorilor, apăruse Marcello, care-l căuta și el pe doctorul Rotha. Doctorul Rodel îl anunță că cel căutat doarme în camera de gardă, era inutil să încerce să-l deranjeze.

— Deci, între zece jumătate și unsprezece fără un sfert, doctorul Rodel îl găsise pe doctorul Rotha, chemase pe sora Mona, apoi amîndoi o aduseseră în consult și pe asistenta anestezist-reanimatoare, controlaseră somnul doctorului, îl găsiseră profund dar normal, constataseră că nu mai poate asigura garda și, în consecință o preluase el.

— Da, tată. De aceea a refuzat propunerea lui Marcello, cu plimbarea în parc. Pe urmă știi ce s-a întîmplat, eu am rămas în nișa de lîngă holul mare, cu Marcello la o parolă. La miezul nopții a sosit Carla și ne-am dus fiecare să ne culcăm. Eu am reintrat în cameră, unde l-am găsit pe individul acela, l-am dat afară și m-am instalat în fotoliu unde am și adormit, așteptînd să se aerisească.

— Mda, da, murmură colonelul. Individul a intrat în cameră pe cînd tu erai antrenată în discuții cu cei doi juni, sau numai cu al doilea, probabil că domnul Mattifas l-a văzut și cînd a intrat și cînd a ieșit... și a tras concluziile lui... Spune-mi, Tiana,

individul acela e ceea ce se cheamă un bărbat arătos?!

Tiana rămase cu gura căscată.

— Ce-ţi veni? Poate, zise ea cu îndoială, cred că depinde de gusturi, mie mi s-a părut un tip de o mare vulgaritate... avea un plasture mare pe ceafă...

— Un ce?

— Un pansament prins cu leucoplast, un plasture.

— L-ai revăzut în cursul zilei de azi?

— Nu, se scutură ea scîrbită, am uitat cu totul de de el, se petrecuseră doar atîtea lucruri mai importante decît... Dar poate mă caută el, dacă e parolist...

— Aranjăm noi şi problema aceasta, zise colonelul lejer, uite, chiar acum, adăugă el adresîndu-se sorei Mona care tocmai intrase. Credeam că m-aţi uitat, soră Mona. Vă rog mult să luaţi loc. Aţi putea afla pentru mine care sînt persoanele ce şi-au făcut formele de ieşire azi? Eventual şi ieri?

— Nu e greu, răspunse sora Mona, fără să-şi ia răgazul de a reflecta la întrebare. Ieri n-a ieşit nimeni pentru că administratorul-şef a fost toată ziua la tribunal, are un proces de moştenire, şi a avut toate cheile de la seifurile cu imprimate şi cu ştampile la el, omul ăsta e un neglijent! dar, oricum, nu trebuia să părăsească nimeni clinica, iar azi, azi...

— Soră Mona, nu mai plîngeţi, şopti Tiana, gata şi ea să izbucnească.

— Azi n-a ieşit nimeni, nu-i vorbă că n-ar fi stat nimănui capul la întocmirea tuturor formelor, dar ne-a şi rugat procurorul să nu dăm drumul nimănui pînă mîine, cînd încheie oficial ancheta... Deci,

practic, pînă poimîine se fac numai intrări, nu și ieșiri.

Colonelul se pregătea să preîntîmpine cu ceva curiozitatea firească a femeii, dar ea stătea ca înțepenită, scrobită din cap pînă-n picioare, cu spatele drept și capul ridicat, cu ochii înroșiți și cu pîrîiașul firav al lacrimilor pe obraz, strînse într-un rid adînc al buzelor violent rujate, și șterse des cu o batistă mărginită de dantelă, stătea așa și nu voia să știe nimic. O broșă de doliu, de onix, cum se purta pe vremuri, mama colonelului avusese una asemănătoare, îi încheia sus pe gît bluza albă, brodată fin și mărunt. Cu spontana ei bunătate care-l înduioșa atît de des pe colonel, Tiana îi mîngîia brațul fără ca sora Mona să arate cumva c-ar lua cunoștință de compasiunea ei.

— Știți de ce v-am deranjat, soră Mona? începu colonelul cînd crezu că e cazul să pună capăt tăcerii.

— Bănuiesc, zise ea fără bunăvoință, am și luat unele măsuri, sper să fiți de acord cu ele, am vorbit și cu domnul doctor Alfred Rehm, directorul nostru adjunct, n-are nimic împotrivă. Fiindcă domnișoara nu vrea să vă părăsească și nici n-ar avea ce căuta în locul domnului Mattifas, m-am gîndit că puteți rămîne amîndoi aici, în cabinetul domnului director, am dat dispoziție deja, să vi se aducă un pat, iar dînsa va putea dormi pe canapea.

— E o soluție minunată, mulțumi Tiana, nu-i așa, tată?

— Sigur, întări el.

— Atunci eu, începu Tiana.

— Fiica mea tocmai intenţiona să tragă o fugă cu maşină pînă în A., să se ocupe de nişte jerbe de flori, sau aşa ceva, spuse colonelul adresîndu-se sorei Mona. Dealtfel şi ea. continuă el să-şi ignore fiica, e destul de atinsă de evenimente, şi s-ar putea să nu conducă, să lase volanul lui Marcello, mai stăpînit fără îndoială, nu?! Tiana, vezi dacă doamna Sonya Rotha n-are nevoie de ajutorul vostru...

— Da, tată, pricepu imediat Tiana, am fugit.

Mimă o sărutare fugitivă lîngă urechea tatălui ei, o salută cu reverenţă pe sora Mona, care, preocupată să-şi găsească un colţişor uscat în batistuţa tivită cu dantelă, nu-i răspunse, şi plecă.

CAPITOLUL VIII

Sora Mona continua să tacă, şi colonelul, temîndu-se să n-o vadă plecînd, însăilă în grabă o discuţie referitoare la starea lui. Sora îi răspundea cu solicitudine, dar şi cu destulă indiferenţă şi detaşare ca el să-şi dea seama că nu prezintă nimic interesant, ca bolnav.

— Aveţi o fiică drăgălaşă, spuse sora Mona, fără nici o legătură.

— Da, e un copil bun, murmură el.

— Dar e detestabil de răsfăţată! adăugă femeia.

Şocat de formulare, colonelul o privi cu atenţie.

— Aveţi dreptate, încuviinţă el călcîndu-şi pe inimă, perfectă dreptate, dar, vedeţi, cum să vă spun,

eu am fost întotdeauna de principiul că unei fete trebuie să-i dai totul, s-o faci fericită acasă. La urma urmei, femeile, oricît de bine-ar nimeri în căsnicie, oricît de buni copii ar avea, duc o viață mult mai grea decît bărbații, mai ales dacă și lucrează, și Tiana ar vrea să aibă ocupația ei, femeile sînt mai muncite, mai înrobite datoriilor lor, așa că... nu știu dacă reușesc să mă exprim destul de clar... uite, chiar și dumneavoastră, sînt sigur că printre anii fericiți vi-i socotiți întîi pe cei petrecuți acasă, alături de părinți...

Nimerise coarda sensibilă, sora Mona îl privi dintr-o dată cu alți ochi și fără nici un imbold începu să-i facă ample confidențe. Avusese o viață muncită într-adevăr, un soț care nu corespunsese „moral" idealului ei, nepoți nerecunoscători, copii nu, dar îi crescuse pe aceia ca și cînd ar fi fost ai ei, ca să se trezească singură și cvasidetestată, pentru că „să știți, nu toată lumea e capabilă să aprecieze o adevărată ținută morală și o atitudine intransigentă." De aceea, mărturisea ea, se atașase de doctorul Rotha, pentru că, în ciuda tuturor evidențelor, era un om drept și intransigent, și, mai presus de orice, un specialist eminent.

— Or eu cred, zicea sora Mona, în diferite formulări, eu cred că primul criteriu de apreciere a cuiva, de atașament față de cineva, acesta ar trebui să fie, ce face, cît face și mai ales, cum face ceva pentru societate!

Ei, aici căzuse pe-o idee cu colonelul care, la rîndul lui, simți că o punte reală îl poate lega de interlocutoarea lui.

— Sînt bătrînă, da, sînt bătrînă, reluă sora Mona, aveam de gînd să mă retrag anul acesta, și-am să rămîn o nimeni de nicăieri, pentru că rațiunea mea cea mai puternică de existență a dispărut acum.

Sora Mona avea evidentă nevoie să vorbească, să se limpezească. Îl iubise pe doctorul Rotha, îl iubise ca pe un fiu pe care nu l-a avut și i se devotase, după cum merita, ca unui specialist pe care ai norocul să-l întîlnești rar la locul de muncă și care-ți preface datoria într-o continuă dăruire sărbătorească.

— Știu că mă exprim cam ciudat și că expresiile mele sînt cam învechite . . .

— Dimpotrivă, sări colonelul cu căldură.

Se și înțelegeau bine, fără efuziuni sentimentale, dar și fără compromisuri, se potriveau atît de bine încît, după pensionare, sora Mona avea intenția să-l urmeze pe doctorul Rotha în chip de menajeră, soră, sfătuitoare mai bătrînă. Era convinsă că ciudata lor simbioză va lua sfîrșit doar prin moartea ei, și acum. . . Era stabilit că, în scurtă vreme, complet restabilit, doctorul își va relua, dacă nu munca la catedră în vreun centru universitar, măcar cercetările, ceva mai amplificate, într-un cadru mai adecvat. Astfel, sora Mona își umpluse dinainte viața ei de pensionară și acum. . .

— Bine, își exprimă colonelul nedumerirea, dar ce rol ar fi trebuit să aibă fosta lui soție în tot acest viitor?!

— Niciunul, zise senin sora Mona, „fosta“ este aici un cuvînt care acoperă o noțiune concretă. Dacă vă închipuiți că doctorul Rotha avusese intenția să se recăsătorească tocmai cu fosta lui soție, vă înșelați, și să știți că nici ea nu nutrea nici un gînd în

direcţia aceasta. Vă întrebaţi probabil de ce i s-a devotat atîţia ani, ei bine, a făcut-o pentru că este omul datoriei şi credea că o are pe aceea de a-l vindeca pe fostul ei soţ.

— Şi nu credea bine? întrebă colonelul cu teama că ar putea să-i stăvilească şuvoiul confesiunilor.

— Poate, răspunse sora Mona strîngîndu-şi buzele, poate, dar nu ştiu dacă folosea cele mai bune metode, dacă intuise cel mai bine psihologia doctorului, deşi are un copil cu el...

— Adică?!

— Adică era prea severă, prea neînduplecată şi rigidă în tratament, prea...

— Nerăbdătoare?!

— Da, acesta e cuvîntul. Sigur, nu-i fac nici o vină, opt ani de recluziune reprezintă ceva, şi-apoi doctorul Sonya Rotha e tînără, are dreptul la viaţă...

— Ce-o împiedica să se recăsătorească?!

— Oh, nici nu putea fi vorba de aşa ceva, cu fostul ei soţ în starea de care ştiţi... ar fi fost altceva, cînd el se va fi vindecat...

„Ceva îmi scapă, se gîndi colonelul, ori n-am priceput bine vreo chestie, ori n-am aflat-o".

— N-o iubiţi pe doamna Sonya Rotha, zise el absolut neutru.

Sora Mona nu răspunse, dar colonelul nu era dispus să renunţe, aşa că repetă exact aceleaşi cuvinte, pe acelaşi ton.

— Cred că nu aveţi nici un drept să-mi spuneţi aşa ceva, zise ea în sfîrşit, în primul rînd pentru că eu nu am obligaţia să ţin la oricine, şi-n al doilea rînd, dar asta n-aveţi dumneavoastră de unde s-o ştiţi, pentru că eu i-am arătat totdeauna respectul

cuvenit, precum și ascultarea ce i-o datoram ca subalternă. Da, într-adevăr îi fac o vină, o vină capitală, pentru că eu cred că ea și nimeni altul e cauza nenorocirii doctorului!

— V-a spus doctorul așa ceva?!

— Doamne ferește! El a fost un om de-un cavalerism desăvîrșit și, într-adevăr, n-a făcut nici o aluzie în sensul acesta, dar eu mi-am făcut impresia că în urma unei decepții sentimentale foarte puternice peste care n-a putut trece decît...

— Decît recurgînd la intoxicația cu morfină?!

— ...decît recurgînd la această soluție, a rămas și cu viciul.

— Nu e hazardată ipoteza aceasta?!

— Nu. În urma unui șoc, unii trag cîte o beție, și alcoolul prinde sau nu, alții își caută uitarea în biciuirea simțurilor prin diverse procedee, și asta prinde sau nu, doctorul Rotha și-a făcut o injecție cu morfină, și pe urmă nu s-a mai putut opri!

— Soră Mona, vreți să spuneți că oricine primește o injecție cu morfină devine automat morfinoman? Dar marii suferinzi...

— Aveți o înțelegere îngustă a problemei, îl întrerupse, cam de sus, sora Mona. În primul rînd, la aceștia e vorba de dureri fizice care trebuiesc alinate, deci morfina e legată de ele, în momentul dispariției durerilor, normal ar fi să înceteze și nevoia drogului, or doctorul nu alina o suferință fizică, ci una psihică, el voia să evadeze din lumea reală, să uite ceva. În al doilea rînd, există naturi și naturi, v-am spus, poate că mă exprim cam simplificat, v-am spus că la unii „prind“ tot felul de lucruri iar la alții nu! Uite, e foarte clar că în nici o situație dumneavoastră

n-aţi deveni morfinoman, nici cu forţa, pentru că organismul dumneavoastră prezintă un soi de reacţie inversă, v-am verificat aseară cu dilaudenul, dar, dimpotrivă, natura doctorului asimilase şi pe urmă ceruse încontinuu drogul. . .

— În al treilea rînd? întrebă colonelul cu cele mai bune intenţii, vrînd să arate că se plia sistemului ei de expunere.

— Ce „al treilea rînd?“ Nu există nici un al treilea rînd, răspunse sora Mona bănuitoare. Există numai diverse vicii şi diverşi vicioşi, iar dumneavoastră vă număraţi printre ei, cred că sînteţi conştient de asta! Să nu vă puteţi stăpîni să nu fumaţi, la nici 24 de ore de la o operaţie, într-un spital fiind, asta cum se cheamă?!

— Ba mă pot stăpîni, zise colonelul nedumerit şi jenat totodată, mă pot, dar de ce s-o fac, dacă nu-mi face nici un rău, nici mie nici altora?!

— Ei, vedeţi? Exact acesta e şi punctul de vedere al unui morfinoman, el crede că nu face nici un rău nici lui însuşi nici celor din jur! rosti sora Mona triumfătoare.

— Şi e acelaşi lucru, soră Mona? îi reproşă blînd colonelul.

— Nu, nu e acelaşi lucru, recunoscu sora Mona întristată, nici nu vă puteţi da seama ce pericol poate prezenta morfina! Încet, încet, prin nişte mutaţii psihologice incredibile, morfinomanul se detaşează de tot ce numim noi norme de conduită socială, devine o fiinţă ciudată, la început indiferentă, apoi dispreţuitoare, apoi ostilă la tot ce nu reprezintă drogul lui zilnic. . . Pe măsură ce trec zilele, el devine o ruină şi din punct de vedere fizic, nu numai moral,

pentru că, pentru o mai bună înţelegere gîndiţi-vă la alcoolici, pentru că, ziceam, nu se mai hrăneşte, nu se mai îngrijeşte, decade din ce în ce mai mult pînă cînd ajunge realmente o ruină fizică şi psihică, o anomalie a societăţii.

— A fost acesta cazul doctorului Rotha?!

— O, nu! Eram noi toţi aici, lîngă el, cu sau fără voia lui îi purtam de grijă. Doar sîntem în clinică! El n-a ajuns niciodată...

— Care toţi? Fosta lui soţie şi dumneavoastră?

— Da, şi doctorul Rodel, mai din umbră, apoi doctorul Rotha II, l-aţi cunoscut, nu-i aşa?

Colonelul îi relată sorei Mona împrejurările în care îl cunoscuse pe doctorul Rotha II şi ea nu se miră de confuzia pe care o făcuse, se întîmpla multora, dar numai la început, cei doi Rotha fiind atît de deosebiţi temperamental, poate şi din cauza schimbărilor survenite în viaţa doctorului Rotha I în ultimii zece ani, încît, la capătul a cîtorva minute, nici o umbră de confuzie nu mai era posibilă.

— Ce fel de om e doctorul Rotha II? vru colonelul să afle.

— Un om bun, foarte drăguţ, foarte serviabil, vesel... Viaţa ar fi fost mai grea fără el, şi pentru doctorul Rotha I şi pentru fosta lui soţie, să ştiţi. Multe situaţii ştie el să le rezolve cu o glumă, cu o vorbă bună...

— Mie mi se pare complicat să-i deosebiţi mereu cu I şi II, zise colonelul, nerealizînd gafa ce-o făcuse decît după ce-o văzu pe sora Mona izbucnind într-un nou potop de lacrimi.

— Cei ai casei, zise ea plîngînd din ce în ce mai

puternic, nici nu le spuneam pe numele de familie, ci pe cel mic.

— Dar... începu colonelul la fel de nedumerit.

— Mai bine zis erau folosite diminutivele, Bob, pentru cel dintîi, Tino pentru al doilea, amîndouă derivate de la Roberto. Dar de-aici înainte, nu vom avea decît un chirurg Roberto Rotha, continuă ea, suspinînd mereu.

„Ce fel de anchetă secretă e asta, cu atîtea lacrimi, ba dintr-o parte, ba din alta", se gîndi colonelul amărît și întinse mîna după pachetul de țigări, hotărît să rabde totul cu stoicism, de musai ca de voie bună.

— Sper că n-aveți de gînd să fumați în fața mea! redeveni femeia, brusc, „sora Mona". Nu vă dați seama că riscați să nu vi se închidă plaga la timp?! Ia vă rog!

— Mă scuzați, bîigui colonelul confuz, simțind că roșește pînă și pe gît, și gîndindu-se că, dacă sora Mona ar fi fost tot atît de severă față de doctorul Bob Rotha, acesta ar fi revenit de mult la o viață normală.

— E spre binele dumneavoastră, continuă tot sever, sora Mona.

— Sigur, concedă el imediat, și apoi continuă: Doctorul Bob Rotha vă asculta întotdeauna?!

— Niciodată, recunoscu femeia zîmbind unei amintiri, niciodată dacă vă referiți, bineînțeles, la problema morfinei, dar de destul de multe ori în probleme profesionale. Era foarte receptiv și să știți că eu am o mare experiență în urmă...

— Dar pe cine asculta el, în problema aia? insistă colonelul, pe doctorul Tino Rotha? Fiindcă aud că s-a transferat aici special pentru a-i fi de folos...

— Ei, așa zice lumea, dar nu e chiar așa, doctorul Tino a avut de ales, acum nouă—zece ani, între mai multe posturi și l-a ales pe cel de aici. Să știți că nu e rău deloc la noi pentru dezvoltarea profesională a unui medic tînăr, ca dovadă, în acest interval el și-a dat toate gradele, specialitatea, primariatul, doctoratul... a scris lucrări...

— Dar doctorul Bob Rotha?

— Sper că nu vă bateți joc de mine, răspunse femeia circumspectă.

— Vai de mine, soră Mona! se sperie el cu adevărat.

— Adevărul e, îi explică sora, că el îi avea pe toți în degetul mic, v-am spus că era un specialist desăvîrșit și nici măcar în perioadele de decadență nu și-a pierdut vreuna din calitățile lui, dar...

— Dar...

— Ce-i păsa lui de toate astea? continuă sora Mona cu amărăciune, da, avea toate gradele, avea și doctoratul, a mai și participat la cîte o întîlnire între specialiști, în țară, în străinătate... era pe cale să ajungă o mare somitate, numai să fi vrut... cu lucrările pe care le iniția el, he, he! În orice caz, tot ce-a făcut a fost numai pentru că-l împingea din urmă doctorul Sonya Rotha. Ca un bici a fost femeia asta pentru el, ca un bici! M-ați întrebat adineaori pe cine asculta, ei bine, pe ea o asculta, nu fără a o înșela cît putea, v-am spus că ea nu se acomodase psihologiei doctorului, era prea rigidă și prea nerăbdătoare să-l vadă vindecat, sau să se vadă ea scăpată de remușcări!

— Personalitatea doctorului se relevă destul de contradictorie, murmură colonelul, pîndind pe fața femeii efectul vorbelor lui.

— Nu-i fac o vină din asta și nu i-ați face nici dumneavoastră dacă v-ați pricepe cît de cît în materie de drogați cu morfină, răspunse sora Mona, și colonelul înțelese din vehemența ei că pe această cale nu va obține nimic.

— La cît apreciați dumneavoastră perioada de care ar fi avut nevoie doctorul ca să-și revină complet?

— Dacă totul mergea bine, cam la o jumătate de an; sigur, nu vreau să spun că ar fi fost complet în afara pericolului oricărei recidive, dar...

— Bine, o întrerupse colonelul, dar doctorul avea, de fapt, o doză mai mare decît cea pe care i-o stabilise Sonya Rotha! Dumneavoastră știați de asta?

— Sigur, pufni sora Mona disprețuitoare, sigur că sînt la curent, doar cu cine mai putea schimba bietul doctor o vorbă omenească decît cu mine și cu doctorul Tino?! Dar nu-i adevărat că „avea o doză mult mai mare“, nu, deloc.

— Eu n-am zis „mult mai..."

— Se străduia să respecte rația ce-o avea și, din cînd în cînd, nici măcar în toate zilele, și-o suplimenta, dacă nu mai rezista și...

— Apropo de suplimentare, nu scăpă colonelul ocazia, de unde reușea doctorul Bob Rotha să-și procure porția secretă?

— Nu știu, răspunse hotărîtă sora Mona, nu știu și nici nu mă interesează!

— De ce, soră Mona? întrebă colonelul pe un ton voit indiferent. De ce? Pentru că sursa e inavuabilă? Fiindcă e evident, există o sursă!

„Există o sursă de procurare a drogului, își continuă colonelul ideea interior, or, conform zicalei ultraverificate din bătrîni, lac să fie, că broaște... se găsesc ele! Sora asta severă, dar nu față de toată lumea! își dă seama de asta? Nu, pentru că e prea șocată de evenimente, sau da, și puțin îi pasă! Ar mai fi a treia eventualitate, să nu existe pericol pentru că, să zicem, doctorul avea rezerve din „economii" din doza oficială..."

— Ei, soră Mona?! zise el, aplecîndu-se înspre ea și căutîndu-i privirea tulbure de plîns.

— Nu știu, v-am spus, nu știu și nu mă interesează. Dumneavoastră nu vă dați seama ce-am pierdut noi toți, și eu în special, prin moartea doctorului Bob Rotha!

Colonelul hotărî să riște.

— Ba da, soră Mona, în orice caz intuiesc importanța pierderii, tocmai de aceea încerc, în limitele posibilităților mele, să aflu adevărul... Convingerea mea intimă este că nu poate fi vorba de un accident, cu atît mai puțin de o sinucidere...

— Bineînțeles, aprobă convinsă sora Mona, lăsîndu-l pe colonel cu gura căscată! Se așteptase la orice manifestare de surpriză, dar nu la aprobarea aceasta fără rezerve.

— Pe ce se bazează convingerea dumneavoastră?

Sora Mona ridică din umeri.

— Aș da mult să aflu părerea dumneavoastră, insistă rugător colonelul.

— La ce v-ar folosi?

Colonelul rămase interzis.

— La stabilirea adevărului, eventual, răspunse el morocănos.

— Și adevărul la ce v-ar folosi? reluă sora Mona la fel de îndîrjită.

O tăcere grea se lăsă între ei. Zbaterea perdelelor agitate de vînt deveni aproape amenințătoare. „Antoine, hei, Antoine!“ se auzi o chemare de departe, urmată imediat de un țipăt ciudat. Colonelul frisonă.

— Sînt păunii cei care țipă, nu vă neliniștiți, îl calmă sora Mona. Încă nu i-ați auzit? O să vă obișnuiți. Avem o mulțime, fac frumos pe alei...

Dar colonelul refuză sugestia unui nou curs al discuției.

— Pe ce se bazează convingerea dumneavoastră? întrebă el aspru. Vă rog să vă concentrați puțin!

— N-am la ce să mă concentrez, răspunse sora Mona încăpățînată, n-am la ce să mă concentrez și nici nu vă pot comunica decît o impresie personală.

— O vreau pe aia!

— Ce rost mai are? Vocea femeii tremură din nou și colonelul știu că urmează un potop de lacrimi. Dar nu, își drese doar glasul și continuă: Doctorul tot nu mai poate fi înviat și, în rest, pe mine nu mă interesează nimic!

— Foarte rău, mormăi el, eu sînt gata să accept faptul că doctorul era o persoană excepțională din multe puncte de vedere, dar nu știu de ce trebuie să cred și că lumea începea și se sfîrșea odată cu el!

— Pentru mine s-a sfîrșit odată cu el! spuse sora Mona indiferentă.

— Nu-i așa! aproape că strigă colonelul. Vă rog să vă reveniți, să nu vă lăsați copleșită de durere. Dumneavoastră ați fost întotdeauna o femeie tare, se hazardă el, rămîneți așa în continuare, păstrați-vă caracterul intransigent!

— Da, am fost tare, recunoscu ea, am trecut prin multe, tot cu fruntea sus, dar acum gata, s-a terminat, nu mai pot, am obosit și eu.

— Nu-i adevărat, rosti el apăsat, nu s-a terminat nimic, încercați să vă reculegeți. Găsiți că ipoteza procurorului, cu accidentul, este neverosimilă? Că doctorul n-ar fi fost capabil să-și injecteze conținutul a patru fiole și pe urmă să vă păcălească pe toți cu picăturile de atropină în ochi? Că nu putea să se înșele asupra dozei, să se înșele atît de grosolan?!

— În principiu, răspunse sora Mona alegîndu-și cu greutate cuvintele, presupunerea e valabilă. Dumneavoastră trebuie să știți că limitele psihologice, morale, ale unui morfinoman sînt extrem de elastice și e greu să te bazezi pe ceva sigur atunci cînd faci referințe la obișnuințele și obiceiurile. . .

— Adică ar fi fost sau n-ar fi fost capabil doctorul Bob Rotha să ia doza respectivă, fie înșelîndu-se asupra consecințelor, fie nepăsîndu-i de aceste consecin‘‚-? întrebă colonelul exasperat; avea impresia că se găsește într-un cerc.

— Da, ar fi fost, răspunse sora Mona disprețuitor, comportarea oricărui morfinoman s-ar putea încadra în oricare din aceste două presupuneri, dar . . .

— Dar?!

— Dar nu doctorul Rotha!

— Pe ce vă bazați convingerea?!

— Îmi vine greu să vă explic, lăsați-mă, spuse sora Mona, arătînd dintr-o dată ca o femeie bătrînă și fără apărare, nu pot să vă explic în două vorbe, nu pot să vă descriu în trei minute o viață de om, sînt obosită și nici nu știu: la ce vă interesează toate astea?! E treaba procurorului și ați aflat că el și-a fixat

deja o părere, înclină spre posibilitatea accidentului, a unei sinucideri prin imprudență, nu știu cum îi spune el clar la asta. Toate datele sînt favorabile concluziei lui, toate datele concrete! A sigilat și el de formă camera doctorului și cea de gardă, mîine are să dreseze actele definitive, și apoi, peste povestea doctorului are să se aștearnă liniștea. Zgomotul nu e bun niciodată la nimic.

— De ce ar face el asta?

— Poate ca s-o cruțe pe doctorița Sonya Rotha, sînt prieteni de multă vreme, speră s-o ia într-o bună zi de nevastă.

— Ah! făcu, parcă lovit, colonelul.

— El speră și are să rămînă cu speranța, completă cu un pic de răutate sora Mona. Sau, mai bine zis, are s-o piardă și pe asta acum, sînt sigură! Credea el că, odată liberă, doamna Sonya Rotha are să se grăbească să-l ia!

— Ce înseamnă „liberă"?

— Adică eliberată de gîndul doctorului Bob Rotha, de ce vă faceți că nu pricepeți?! Eu v-am spus doar că tot ce-a făcut ea pentru fostul ei soț a plecat dintr-o adîncă remușcare, asta e părerea mea și cred că acesta e chiar adevărul, deci, s-ar fi eliberat de remușcare de îndată ce el s-ar fi vindecat. . .

„Sau ar fi murit", completă interior colonelul.

— E doctorița o femeie atît de atrăgătoare? riscă el o întrebare pe muchie de cuțit. Atît de atrăgătoare încît să-l determine pe procuror s-o aștepte ani de zile?! Și de ce trebuia s-o aștepte? De ce n-o putea lua de nevastă oricînd și ea să continue să-l vegheze pe doctor, așa cum de fapt o făcea de multă vreme, ca simplu medic curant?!

— Nu știu cît e de atrăgătoare, se limită sora Mona la a răspunde primei întrebări, criteriile mele de apreciere nu sînt și ale lor, fapt este că oricare ar fi fost fericit să-i dea numele lui!

— Care „oricare"? întrebă colonelul aiurit.

— Procurorul, doctorul Rodel, doctorul Tino, un inginer din B., vine uneori pe-aici...

— Mai sînt?!

— Probabil, răspunse sec sora Mona, bărbații au idei foarte ciudate în materie de căsătorie...

— Iar doctorul Rodel mi se pare și cam tînăr, completă colonelul.

— Nu vă luați după apucăturile lui de hăbăuc, a trecut de treizeci de ani, și în realitate e un tip foarte serios, știe exact ce vrea.

— Și ce vrea?

— Vrea să facă o mare carieră, și o va realiza, e foarte dîrz, tenace... din punctul ăsta de vedere doamna Sonya Rotha nu i-ar fi decît de folos, și-apoi azi sînt foarte moderne căsătoriile cu femei mai în vîrstă, nemaivorbind de faptul că ea nu e chiar bătrînă, abia are vreo 35, 36 de ani...

Chestia asta cu căsătoriile „la modă" zdruncină puțin încrederea colonelului în părerile sorei Mona, totuși, nu făcu nici o remarcă și-o lăsă să-și dezvolte ideile referitoare la ciudățeniile bărbaților în materie de afaceri matrimoniale, îndură cu răbdare și istoricul scurtei și îndepărtatei căsnicii proprii, încheiată prin „decesul imoralului" și, la momentul potrivit o întrebă:

— S-ar fi căsătorit din nou doctorul Bob Rotha? Vreau să spun, peste un an, doi...

— De ce?! răspunse ea cu răutate, ca să mai fie cineva care să-l stoarcă?!

— Să-l stoarcă? făcu mirat colonelul.

— De bani, îl lămuri ea placidă, că pînă acum, slavă domnului, tot au tras de pe el!

— Cine?

— Ei, cine! Fosta lui nevastă, cică pentru copil, soră-sa, că și asta nu știu de pe unde-a apărut, de vreun an și ceva, hăndrălăul ăla ce se ține de ea, tot felul de indivizi ce-și zic consăteni cu el și vin să-l vadă numai și numai pentru bani, și numai pe el, de parcă n-ar fi la fel de consăteni și de neamuri și cu doctorul Tino Rotha! Numai că dumnealui știe cum să scape de ei cu cîte-o vorbă-ntoarsă, și doctorul Bob Rotha nu știa, ceda întotdeauna, chiar dacă mai încerca . . .

— Încerca să scape cu cîte-o ceartă? sugeră colonelul.

— Cu ce putea și el, dar nu prea putea, constată cu amărăciune femeia, ceda și pentru că, moral, se simțea totdeauna în inferioritate.

— Bine, rezumă colonelul situația, soră Mona, hai s-o luăm de la capăt. Sîntem amîndoi de acord că doctorul nu s-a sinucis și n-a fost victima unui accident. Să înțeleg din cele ce mi-ați spus că fosta lui soție sau procurorul, sau amîndoi. .

— Nu! strigă sora Mona, eu n-am spus asta! Eu. . .

— Atunci cine ar fi tras foloase din moartea lui? Cui ar fi folosit?

— Absolut nimănui, răspunse ea promt, asta e sigur, după cum tot atît de sigur e că cea mai păgubită rămîn eu!

— Nu fiul lui? întrebă colonelul aspru.

— Nu, răspunse ea senină. Cum n-a avut tată 12 ani, n-o să aibă nici de aici înainte, n-are să-i lipsească, nu?!

— Mi se pare cam ciudată optica dumneavoastră, zise el încercînd să îndulcească printr-un zîmbet asprimea vorbelor.

— Asta pentru că nu vă puteţi pune în situaţia mea, răspunse sora Mona sigură pe sine.

— Într-adevăr, concedă el, n-aş putea să mă transpun. Dar vă rog şi pe dumneavoastră să nu dramatizaţi şi să nu...

— Sigur, acceptă imediat sora Mona, nici nu ştiu de ce v-am deranjat pe dumneavoastră cu problemele mele personale, eu sînt o persoană foarte reţinută de felul meu, dealtfel nici n-aş avea cui să mă plîng... şi eu, ca omul,... am rămas foarte singură, acum.

— Soră Mona, soră Mona! zise colonelul cu milă, dar nu continuă pentru că, după o scurtă bătaie în uşă, îşi făcură apariţia căpitanul Alex Romano şi doctorul Tino Rotha.

Într-o zecime de secundă, sora Mona redeveni persoana apretată şi oficială, îşi şterse cu demnitate lacrimile şi se ridică la dispoziţia doctorului, punînd de acord cîteva probleme de serviciu. După plecarea ei, doctorul Rotha II îl chestionă pe colonel asupra stării lui, declarîndu-se mulţumit de ceea ce auzea.

— Ca-ntotdeauna, vărul meu a făcut şi acum o treabă bună, zise el, referindu-se la operaţia colonelului.

— Am avut mult noroc, murmură acesta.

— Ştiţi c-aţi fi putut s-o încurcaţi rău de tot? îl întrebă doctorul Tino Rotha. Dacă dădeaţi peste un chirurg fricos, care-ar fi avut nevoie întîi de analize,

de precizarea diagnosticului și așa mai departe, ați fi perforat și starea dumneavoastră de azi ar fi fost cu totul alta...

— Da, da, zise colonelul cu gîndurile aiurea, urmărind mișcările căpitanului. Cu meticulozitatea unui burlac pedant, acesta scotea bunătăți după bunătăți, dintr-o sacoșă ce părea fără fund, portocale, lămîi, banane, un ananas, compot de tot felul, brînzeturi sofisticat ambalate, borcănașe mici cu icre și alte minunății, salamuri strînse în staniol, sticle ce promiteau destul numai după formă și etichete.

— Avem permisiunea să folosim frigiderul directorului, explică el, îndreptîndu-se fără nici o ezitare spre ușa unei mici debarale, de unde se auzi curînd torsul ușor al aparatului pus în priză.

Doctorul se trîntise în fotoliu și urmărea, ca și colonelul, mișcările căpitanului. Fără grabă, dar cu mare spor, acesta pregăti o salată de fructe, portocale, lămîi, ananas, mere proaspete („banană nu", îl opri cu un semn Tino Rotha), lucrînd curat și cu îndemînare, ca un om obișnuit să se descurce singur, făcînd naveta spre debara și revenind în final cu o tavă mare, acoperită de un șervet imaculat și cu tot felul de lucruri trebuitoare.

— Sînteți bine garnisiți, zise el doctorului.

— Da, răspunse acesta, avem tot felul de hîrburi și sticlărie necesare protocolului.

— Să pun și zahăr? întrebă căpitanul scotocind iar în sacoșa minune și așteptînd răspunsul doctorului cu cutia cartonată de zahăr tos în mînă.

— Nu vreau, declară colonelul. Simt nevoia de acru.

Doctorul ridică o sprînceană, dar nu comentă. Cu o linguriță cu coadă lungă pe care-o pescuise tot în sacoșă și pe care-o ștersese cu batista de la piept, căpitanul amestecă delicat compoziția, apoi așeză totul la îndemîna colonelului.

— Mulțumesc, ești prea drăguț, spuse acesta impresionat de abilitatea cu care se mișca subalternul lui.

— Este ceva și pentru noi, zise căpitanul adresîndu-se doctorului, asta are să vă remonteze puțin, fiindcă am impresia că aveți într-adevăr nevoie...

— Treceți toți printr-o încercare grea, murmură colonelul.

Doctorul făcu un gest ce putea să însemne „ce să mai vorbim" și apoi oftă adînc.

— Eu mai merg undeva, patroane? întrebă căpitanul înainte de a turna vin în al doilea pahar.

— Nu te-ntorci acasă?

— Mîine, declară căpitanul. Ridică paharul înspre doctor și-i spuse: Îmi pare rău că aveți de trecut o perioadă atît de dură.

— Nu pot să vă spun ce simt, declară doctorul, și privindu-l, colonelul nu reuși deloc să și-l închipuie vesel, așa cum aflase că este de obicei. Toată figura doctorului era răvășită de-o mare tristețe, toate gesturile lui erau ale unui om îndurerat.

— Bun vin, zise el după prima înghițitură.

— Îmi pare bine că vă place, spuse rezervat căpitanul, oferindu-i un pișcot. Credeam că numai eu am pasiune pentru vinurile licoroase.

— Îi plăceau și lui Bob, își aminti doctorul. De fapt, noi aveam aproape aceleași gusturi, nici nu-i de mirare, am fost ca niște frați gemeni, din cea mai

fragedă pruncie. Rămas singur, mă simt absolut descumpănit.

Taţii lor fuseseră fraţi, le povesti doctorul. Rămas orfan de mamă de foarte mic, Bob fusese crescut într-o casă cu Tino, erau şi cam de aceeaşi vîrstă, şi-şi petrecuseră toţi anii unul lîngă celălalt, urmînd aceleaşi şcoli, alegîndu-şi aceeaşi carieră, învăţînd pe aceleaşi manuale. Erau băieţi de fermieri de stare mijlocie. După mulţi ani de la moartea nevestei, tatăl lui Bob se căsătorise din nou, cu o văduvă din altă localitate, şi aşa se explica diferenţa de vîrstă dintre cei doi fraţi, Bob şi Carla.

— O cheamă Charlotte, noi îi spunem Lotte, explică Tino Rotha. Carla şi-a spus ea singură, văd că toţi tinerii trebuie să treacă printr-o criză de snobism, ca prin varicelă. Să sperăm că nu va lăsa urme.

— Bob Rotha o iubea mult, se hazardă colonelul într-o afirmaţie ce avea nevoie de confirmare.

— Da, toţi o iubim mult şi cu un fel de remuşcare, mărturisi doctorul Tino Rotha. Vedeţi, ea a crescut în perioada... neagră a lui Bob. El a neglijat-o complet, nu din rea-voinţă, dar el îşi neglija propriul copil în respectivul interval, şi eu cu Sonya abia reuşeam să-i trezim interesul pentru propria lui persoană... Pe de altă parte, Lotte nu reprezenta nici pentru mine mare lucru, mă rog, era o verişoară de-a mea, din altă localitate decît restul familiei, fiica unui unchi care murise între timp, ca să nu mai vorbesc de faptul că pe maică-sa n-o cunoscusem niciodată, după cum nu-i cunosc nici pe fraţii ei mai mari, fraţi numai după mamă, copii din prima căsnicie. Dovedindu-se că Lotte are „cap bun“ şi ţinîndu-se seama de dorinţa ei de a-şi depăşi mediul, a

fost lăsată să facă şcoală, pe cheltuiala lui Bob, fireşte. Numai că fata, ruptă deja de mediul ei şi negăsind altul, nu ştiu dacă Bob a văzut-o de trei ori cît era copilă, a crescut de una singură, pe la internate, prin tabere. Cînd am cunoscut-o eu, acum doi ani, tocmai îşi luase bacalaureatul şi era o lungană lălîie, şleampătă şi pe deasupra, timorată. Aş fi jurat orice, numai că ajunge splendoarea asta de fată, nu. A răsfăţat-o puţin şi Sonya, ceva mai mult eu, foarte mult Bob, a mai „fasonat-o" şi blondul acela „magnific" cu care e, pe scurt, din Lotte a ajuns Carla!

— Era mulţumit doctorul de schimbarea surorii lui? întrebă căpitanul.

— Cine poate şti? Mai mult ca sigur că nici nu-l preocupa în mod deosebit, şi-apoi, niciunul nu avem dreptul moral să-i mai impunem cîte ceva, cel mult să-i sugerăm, nu?!

— Vreţi să spuneţi că doctorul Bob Rotha avusese complexe de inferioritate? interveni căpitanul Romano.

— De ce a ajuns doctorul morfinoman? întrebă colonelul nelăsîndu-l pe Tino Rotha să răspundă căpitanului.

— Nu ştiu, nu ştiu precis, răspunse doctorul uşor distant, ca şi cînd întrebarea i s-ar fi părut indiscretă. Vedeţi, asta s-a întîmplat într-o perioadă cînd noi doi eram ceva mai... reţinuţi unul faţă de celălalt. S-a întîmplat aşa că ne-a plăcut aceeaşi fată, o colegă mai mică de-a noastră, iar ea l-a preferat pe Bob. Ulterior, căsnicia lor s-a destrămat, deşi copilul care se născuse ar fi trebuit s-o cimenteze. Fără

ca noi trei să întrerupem complet relaţiile, eram totuşi într-o perioadă mai rece.

Doctorul părea să fi căzut pe gînduri şi cei doi nu mai întrebară nimic.

— Doamne, ce demult pare să fi fost asta, reluă el, parcă aş vorbi de viaţa altcuiva, a cărui poveste am auzit-o şi eu din a nu ştiu cîta mînă! Interesant, şi procurorul, deşi ne cunoaştem de atîţia ani, sîntem prieteni, mai facem cîte-o escapadă comună, vorba aia, trăim într-un oraş mic, şi el, zic, deşi ştie toate poveştile pe dinafară, tot m-a întrebat azi acelaşi lucru! Or, numai eu şi Sonya am fost alături în perioada respectivă, şi niciunul nu ştim nimic! „Alături" e un fel de-a zice, pentru că ei divorţaseră, însă continuau să se vadă, iar eu lucram în aceeaşi clinică, la G., dar, mai puţin norocos, nu ajunsesem cadru didactic, făceam doar o stagiatură, parcă tot de Bob aranjată. În orice caz, dacă Bob începuse să ia morfină încă la G., a păstrat foarte bine secretul, lucrurile au început să se afle mult mai tîrziu, după venirea lui aici...

„Vinum Tokayense, vinum regium, rex vinorum" citi colonelul pe eticheta sticlei deschise de căpitan.

— E un furmint bun, intercală neglijent căpitanul, se va găsi şi pentru tine, patroane, cînd vei avea cheful şi permisiunea să-l încerci!

— Mi-a fost destul o papară pe ziua de azi, zîmbi colonelul şi le povesti ce păţise cu sora Mona şi cu fumatul.

— E fantastică baba asta, se învioră doctorul Tino Rotha, e teroarea secţiei de chirurgie. Numai bietul Bob o mai tempera, dar şi ea, numai la el ţinea şi numai lui îi permitea orice!

— Da, mi-a spus că suferă foarte mult, întinse colonelul o nadă, avea intenția ca la retragerea din activitate să-l urmeze pe Bob Rotha, și acum, biata de ea, se simte deja fără rost.

— Unde să-l urmeze?! zise cu amărăciune doctorul Tino Rotha.

— Să înțeleg de-aici că dumneavoastră nu credeați în vindecarea lui Bob Rotha? zise încet și cu mare mirare colonelul. Că o vedeați imposibilă?

— Că nu credeam, e mai bine spus, răspunse doctorul. „Imposibil" e un cuvînt care, din fericire, uneori se dovedește fără acoperire în medicină. Oricît vi s-ar părea de curios, mai există și minuni.

— Da, într-adevăr, interveni și căpitanul, și apoi discuția luă o alură prea generală, care nu-l mai interesa pe colonel, totuși, îi lăsă pe cei doi să-și bea tihnit vinul și să „bată cîmpii", din punctul lui de vedere, pentru că reținuse bine avertismentul abia voalat al procurorului. Se dovedea că e în relații amicale cu doctorul Tino Rotha, și n-ar fi vrut ca acesta, printr-o vorbă scăpată, să trezească bănuielile anchetatorului oficial.

Se simțea și rău, îi era rușine să recunoască, dar probabil fiică-sa avusese dreptate, trebuia să-și vadă de somnul lui, să nu poarte toată ziua discuții pline de curse și...

Deveni din nou atent cînd cei doi îl readuseră în discuție pe doctorul Bob Rotha.

— A fost un mare specialist, chiar în condițiile astea, spuse doctorul Tino Rotha, noi ăștialalți suplinim prin muncă de robi ceea ce el avea din naștere!

— Şi ce păcat că n-avea nici o şansă de revenire, lansă colonelul.

— Cine ştie?! reveni doctorul asupra propriei lui afirmaţii. Ar fi ajuns măcar la o stabilizare a dozei de întreţinere, şi asta ar fi fost ceva...

— Poate dacă ar fi schimbat mediul... începu căpitanul.

— Oricum, pe sora Mona n-ar fi luat-o cu el! Astea-s elucubraţiile ei de maniacă bătrînă! Noi abia aşteptăm să se retragă, deşi, sincer să fiu, nu ştiu ce ne vom face fără ea, ţine toată chirurgia într-un pumn de oţel şi pe de altă parte e atît de sîcîită încît n-a reuşit să iniţieze nici un cadru medical mediu pe lîngă ea. Pînă ne „creştem" altă soră şefă, va fi vai de noi!

— Mă bucur mult, zise colonelul, că aveţi forţa să vă gîndiţi deja în viitor, aveţi dreptate, viaţa merge înainte.

— Ce să-i faci? zise doctorul deschizîndu-şi braţele într-un gest resemnat. Păcat de biata Sonya, a sperat atîta... deşi ca specialist în materie, nu se poate să nu-şi fi dat seama că şansele de revenire ale săracului Bob erau atît de mici!

— Poate spera într-o „minune", spuse fals naiv căpitanul.

— Ca mamă poate, de fapt Sonya voia să salveze ce era de salvat de dragul copilului...

— E absolut de înţeles, întări colonelul.

— Acum e aşa de nenorocită şi-şi face atîtea reproşuri că a lipsit ieri din spital! În fond, ieşim atît de rar din localitate, şi tocmai ieri a trebuit să plecăm amîndoi!

— Dac-aţi avut treburi! remarcă Alex Romano.

— Acum chiar și lucrurile importante ar părea ridicole, în fața morții, zise doctorul, și în realitate, era vorba chiar de niște fleacuri. Sonya voia să-și comande niște rochii, să treacă pe la coafor și încă ceva prostii de astea, s-o găsească pe Lotte și s-o aducă aici, eu, la rîndul meu, am o „petite amie" pe care o văd din cînd în cînd...

Ghidînd doi oameni de serviciu ce aduceau patul promis, sora Mona reveni. Se făcu o oarecare agitație în pașnicul cabinet pentru că părerile referitoare la instalare erau împărțite. Pînă la urmă, cîștig de cauză avu tot ea. Doctorul Tino Rotha plecă la ale lui, promițînd să revină mai pe seară.

Rămași singuri, colonelul și căpitanul își regăsiră instinctiv atitudinea de lucru.

— Unde mi-ai stat atîta? se impacientă, tardiv, colonelul.

— După cumpărături, răspunse căpitanul cu lehamite.

În realitate, căpitanul „pierduse" vremea discutînd „fleacuri" cu medicul legist, încercînd să se edifice asupra morții doctorului, apoi trecuse pe la sediul poliției cerînd „ajutor", și dăduse de acolo o mulțime de telefoane la B.

— Eram cam intrigat de micul amănunt cu priceperea frumosului Marcello la șofat... unul care n-a avut niciodată mașină?! De unde atîta bogăție ascunsă? Ei, vezi, pîn-am găsit omul potrivit, pînă m-am interesat, nu e ușor...

— Și?

— Informații contradictorii, vreau să spun apte de o interpretare contradictorie: Marcello Kamler, 27 de ani, fără antecedente penale, provine din fa-

milia unui garagist, face studii secundare destul de bune, se trezește în situația de cap de familie băiețandru fiind, pierzîndu-și tatăl și fratele, decedați în urma aceleași boli: diabet decompensat. Muncește ca un cîine pentru că erau cvasiruinați și mai avea trei surori mai mici. Începe ca mecanic de întreținere la un club auto și cochetează cu ideea de-a deveni pilot de raliuri, cînd, inexplicabil, își schimbă complet felul de viață. Își măritase surorile, hm, mă gîndesc că n-o fi fost o treabă prea grea, dacă seamănă cu el, rupe complet cu familia și cu mediul său și se hotărăște să facă studii superioare. Numai că acestea sînt destul de scumpe și, mizerie, frumosul Marcello nu vrea să rabde. De ce-o fi ales istoria? Nimeni nu s-a lămurit, probabil din întîmplare, în orice caz nu se prea omoară, studiile ăstea par mai mult un paravan. Se pare că multe femei sînt impresionate de apariția lui spectaculoasă și pentru a-l păstra sînt capabile de sacrificii ciudate, nu numai financiare ci și morale. Mă rog... La rîndul lui, frumosul Marcello face pe Pigmalyonul și, trebuie să recunosc, nu fără aplicație, pentru că reușitele lui sînt absolut nete.

— Se joacă de-a Vadim?

— Patroane, ești mare! Într-adevăr, el a fost creatorul din umbră a trei personalități foarte discutate azi din lumea teatrului și filmului, trei steluțe în ascensiune vertiginoasă, așa că, la capătul socotelii, nu știu dac-au fost prea tare păgubite! Tipul a reușit să scoată din fiecare o mică bijuterie și, fii atent, nici una în același stil, dealtfel cică omul are gust și pricepere, alege cu discernămînt ceea ce trebuie

pus în evidență, estompează restul, șlefuiește ce e de șlefuit...

— Gata, destul. Ce, faci pe agentul lui publicitar?!

Alex Romano începu să rîdă, arătîndu-și dinții frumoși și puternici. Colonelul îl privi cu ochi critic, imaginîndu-și ce transformări ar putea să-i aducă, lui, Tiana.

— Ultima lui... cum vrei să-i zici, cucerire sau victimă e domnișoara Charlotte Rotha, studentă în matematici, fostă apariție ștearsă, timorată, fără haz, fără stil, actuala Carla, ființă capabilă, dacă nu să-ți taie respirația, măcar să te pună pe gînduri!

— Și pe tine te-a pus?!

— Patroane, singur porți vina! Tot lucrînd alături, mi-am deprins și eu ochiul, las-c-ar fi și greu de trăit pe lumea asta, fără nimic frumos de văzut în jur! Dar să revenim la omul nostru, să știi că e destul de scump...

— Mi-am dat seama, mormăi colonelul.

— Eu, în locul lui, m-aș lăsa de arheologie și m-aș apuca de fabricat frumuseți!

— Mare noroc că nu ești în locul lui!

— Văd că tipul nu-ți prea place, constată căpitanul.

Colonelul scoase de sub pernă caietul de școlar în care-și notase, cu ajutorul Tianei, ce crezuse el de cuviință c-ar fi de ținut minte. În cîteva minute făcu subalternului său o dare de seamă precisă, seacă, rece, a tuturor noilor elemente pe care le poseda. Remarcă uimit și impresionat paloarea căpitanului atunci cînd îi relată, fără patimă, episodul întîlnirii

Tianei cu individul necunoscut, în camera doctorului Bob Rotha.

— Multe lucruri interesante, dar „en somme“, remarcă la sfîrşit căpitanul, sîntem ceva mai înaintaţi de genunchiul broaştei.

— Tocmai, confirmă colonelul. Sper să facem oarecari progrese pînă mîine, înainte de încheierea oficială a anchetei. Am rugat-o pe Adine-cea-severă să vină cu doi oameni din echipă, cu Jarrot şi Rossi...

— Şi mă-ntrebai dacă nu vreau să plec acasă!

— Pentru evitarea oricărei bănuieli, rîse colonelul. Deci, ei vor fi pe şosea la nouă şi jumătate, te rog să-i întîmpini şi să-i aduci... pe şest, ai grijă şi tu, să nu faci panică...

— Gata, patroane, nici o suspiciune! clamă căpitanul, imitînd replica unuia din colegii lui şi provocînd rîsul colonelului.

Colonelul continuă să-i dea instrucţiuni precise asupra următoarelor mişcări, era vorba de verificări de alibiuri şi alte chestii de astea, continuînd să insiste asupra necesităţii discreţiei mişcărilor.

— O.K. — zise căpitanul, şi expresia i-l reaminti colonelului pe doctorul Marc Rodel, cu care ar fi vrut să discute puţin.

— Tu ai cunoscut-o pe Sonya Rotha?

— Da, e o femeie foarte plăcută, cu capul bine ţinut pe umeri, mie mi-a plăcut, răspunse cu oarecare reţinere căpitanul.

— Vezi cum te aranjezi şi cu dormitul, sau, dacă vrei să rămîi pe aproape tratează cu sora de noapte, poate e tot aia, Angelica, ai cunoscut-o cînd făceai pe şoferul, noaptea trecută...

— Nu-ți face griji, declară nonșalant căpitanul, mă descurc eu, dar pînă una alta, mă duc să dau de tipul cu „ești dulce“ ...

O lucire stranie animă cîteva clipe privirea căpitanului, așa că Dallat se simți dator să-i spună:

— Te rog foarte mult, fii atent ce faci!

— Lasă patroane, răspunse căpitanul, doar mă cunoști!

— Tocmai că te cunosc, mormăi colonelul, fericit să rămînă, în sfîrșit, singur, să se poată odihni. Cu un suspin de ușurare își trase cearceaful peste cap.

Somnul pe care-l rîvnise întîrzia să vină. După ce se învîrti puțin, colonelul se resemnă și-și strecură mîna sub pernă după caietul cu Tom & Jerry desenați pe copertă. Îl deschise degeaba, pentru că știa pe dinafară puținele însemnări pe care le făcuse.

Deschise altă rubrică, pe o foaie curată, și făcu niște semne ciudate, de neînțeles pentru un străin.

„Diabet zaharat în familie, se gîndi el, diabet decompensat, asta e o boală ereditară și, deși de durată foarte lungă, e practic incurabilă ... oare? Cu medicamentele din ziua de azi ... în orice caz, presupune uzul cotidian al insulinei .. parcă nu demult îmi dădea cineva exemplul acesta ... fără îndoială că frumosul Marcello știe să țină în mînă o seringă și s-o folosească așa cum trebuie ... oare el la ce stadiu e? ... în fond nu e obligatoriu să-l fi moștenit și el ... să fi avut dreptate Tiana, s-o fi avertizat instinctul ei că băiatul ăsta nu va mai rămîne mult așa cum e? ... ce ți-e și cu fetele din ziua de azi, așa spusese domnul Mattifas ... de ce murise domnul Mattifas? ... stop cardiac ... dar și nouăzeci și

trei de ani e o vîrstă respectabilă... fusese prieten cu doctorul Bob Rotha... și veghease toată noaptea pentru că, la vîrsta lui, n-avea somn decît spre dimineață... sora de noapte spălase lenjeria superbei doamne Byah... pe ea nu trebuise s-o „fasoneze" nici un Marcello, se născuse direct capodoperă a naturii... de fapt cine știe... natura frustă nu e întotdeauna armonioasă... artificialul... intervenția omului... creația...

CAPITOLUL IX

Colonelul ieși din somn zîmbind, visase că e pe coasta Atlanticului și că valuri răcoroase îi înfășoară mîinile. Doctorul Marc Rodel îi ținea într-adevăr mîna stîngă și-i lua pulsul. Colonelul îi admiră degetele lungi, bine formate, încheietura suplă dar puternică, adevărate mîini de chirurg, sau de pianist.

— Cîntați la pian, doctore?

— Poftim?! A, da! Puțin, nici nu prea am timp și nici mare înclinație... nu acolo era vocația mea adevărată, spre disperarea mătușilor mele!

— Ați fost crescut de mătuși?

— Nu, sau numai în parte, aveam vreo trei, surorile bunicii, de fapt, plus bunica, locuiau toate la noi, așa că am crescut într-o casă plină de băbuțe și de pisici! Uneori, cu taică-meu, ne mai apuca și disperarea!

— Doctore Rodel, atacă direct colonelul, ce problemă voia să-mi dea doctorul Bob Rotha să rezolv?

Doctorul Rodel se încruntă; evident nu înțelesese întrebarea, așa că se făcu pur și simplu că n-a auzit nimic și prinse iar, cu aceeași delicatețe, încheietura mîinii colonelului.

— E același puls, doctore, zise colonelul fără să fie amuzat de situație. Încercați să vă aduceți aminte, eram pe masa de operație și doctorul Rotha zicea că mîine, ca să nu mă plictisesc, are să-mi dea de rezolvat...

— Aaa! sigur, sigur, se precipită doctorul Rodel, evident, mă scuzați, dar la început pur și simplu nu-mi dădusem seama...

— Nu e de mirare, îi stopă colonelul scuzele, cu toate necazurile ce vi s-au abătut pe cap...

— Ce ziceți, ce nenorocire! Sînt atît de mîhnit pentru soarta doctorului! Un specialist eminent, un om atît de bun...

Colonelul ascultă, în mare, aceleași vorbe pe care le auzise în diverse variante. Îl privea cu atenție pe tînărul doctor și avea și de ce: era prima persoană care regreta moartea doctorului Bob Rotha pentru că întrerupsese cursul unei vieți de om și nu pentru urmările pe care le atrăgea pentru ceilalți. Tînărul Marc Rodel era primul care-l deplîngea pe omul Bob Rotha și nu pierderea, eventual, a vreunui avantaj.

— Ați rămas fără maestru acum, îl verifică Dallat.

Tînărul îl privi mirat.

— Nu de asta e vorba, domnule Dallat, slavă domnului, școala noastră de chirurgie mai numără cîțiva

maeştri, şi-apoi, nici eu nu mai am multe de învăţat, sînt deja capabil să-i iau pe alţii sub aripă, nu, nu de asta e vorba, dar . . .

— Înţeleg, doctore, zise colonelul cu căldură, înţeleg şi încerc aceleaşi sentimente ca şi dumneavoastră.

— Ştiţi că eu, cu sora Mona şi cu sora Zoé am fost ultimii care l-am văzut!

— Mi-a spus procurorul, am aflat, de asemenea şi că sînteţi toţi trei fără reproş.

— Într-adevăr, acceptă tînărul, oftînd. Şi eu, în aparenţă, cel puţin, sînt fără reproş dar . . . Am plătit cam scump această învăţătură de minte.

— Adică?

— Faptul că am crezut afirmaţia unui morfinoman.

— Nu înţeleg, mărturisi Dallat.

— Nu trebuia să mă iau după testul pupilei, explică tînărul. M-am încrezut în el pentru că, mai demult, într-o discuţie, doctorul Bob Rotha mi-a declarat că nu foloseşte niciodată atropina, nici n-avea de ce, la doza lui, dar mi-a atras atenţia în mod special că n-o foloseşte tocmai pentru a se sustrage oricărei situaţii de accident! În orice caz, de aici înainte am să ştiu, încheie el cu amărăciune.

— Să nu mai credeţi nimic din ce declară un morfinoman?

— Da. Deşi, de-atîta vreme nu-l mai consideram pe doctorul Bob Rotha bolnav!

— Interesant, murmură încet de tot colonelul. Deci, dumneavoastră, doctore, îl consideraţi ca pe o persoană normală, cu oarecare şanse de vindecare?

— Cum, cum oarecare șanse?! De emoție, tînărul Rodel se bîlbîia puțin. Nu, domnule Dallat, el avea toate șansele de vindecare, el *era* vindecat!

— Totuși . . .

— Era o chestiune de cîteva săptămîni, hai, de cîteva luni doar și ce mai contau acestea, după tot purgatoriul străbătut atîția ani! Da, dacă mi-ați fi pus această întrebare acum un an, să zicem, recunosc, aș fi ezitat în fața unui răspuns atît de optimist, într-adevăr, situația era parcă alta.

— Vreți să spuneți că ultima perioadă i-a adus doctorului Rotha un mobil atît de puternic încît i-a antrenat toată capacitatea de voință și . . .

— Nu, nu întocmai, știți, lucrurile sînt nițel mai complicate, situația e mai complexă. Cum să vă explic eu?! Uite, doamna Sonya Rotha s-a zbătut ani de zile să-l atragă înspre muzică, să-l intereseze de natură, să-l determine să joace tenis, să reia studiul filozofiei care-l pasionase în prima tinerețe și așa mai departe, numai să . . .

— Exact, ce „și așa mai departe“?

— Să studieze engleza, de pildă, ca să poată discuta cu fiul lui, pe care-l vedea și așa destul de rar, în engleză, cică să-l stimuleze pe copil, apoi, să se preocupe puțin de viitorul surorii lui, de al copilului chiar . . . înțelegeți?

— Înțeleg.

— Ei, toate aceste acțiuni pe care doctorul le-a făcut cam în forță, cam în silă, au început, deodată, aproape insesizabil, să-l preocupe cu adevărat! Înțelegeți? Nici măcar noi nu ne-am dat seama care a fost momentul exact al re-legării doctorului cu zeci de fire de adevărata viață, de viața pe care-o simți

și-o trăiești conștient, că e bună, că e rea, că e, mai ales amestecată, o viață care te preocupă și în care intervii activ... Probabil că nici n-a existat un asemenea moment, adică ce probabil, sigur n-a existat ora „h", procesul reîntoarcerii lui printre noi e inefabil... s-a desfășurat pe baza unor cumulări...

— Înțeleg, doctore, îl opri colonelul.

— Și-atunci, vedeți, asta mă doare pe mine, că tocmai cînd ajunsese aproape de finiș... e ca și cînd, încercînd să iasă dintr-o prăpastie adîncă, prin niște sforțări supraomenești, da, am spus bine, pentru că nouă, celor de pe margine ne-a fost ușor să dăm sfaturi, sigur, bine intenționate, ba chiar să-i mai întindem cîte o mînă de ajutor, dar greul, adevăratul greu, el, organismul lui l-a dus, el singur s-a luptat, și lui îi aparțineau toate înfrîngerile, și n-au fost puține, dar și toate victoriile, și tocmai cînd avea să iasă la lumină, după lunga și dureroasa lui zbatere, tocmai cînd mai avea un pas de făcut... are o clipă de slăbiciune... și se prăbușește pentru totdeauna. Asta mă doare pe mine, că el, doctorul Bob Rotha, care-a mestecat de-atîtea ori gustul înfrîngerii, care-a trebuit de-atîtea ori s-o ia de la capăt, n-a apucat, acum, cînd avea mai mult ca oricînd dreptul, să-l simtă pe cel al victoriei! Nu e vorba de noi, ăștia de pe margine, noi o să ne consolăm cumva, că e omenesc, cel mai greu are să fie pentru băiat, pentru Jean-Luc, tocmai începuse să descopere că are și el un tată, altul decît cel ce iscălea mandatele poștale, dar are să se resemneze și el, nu, nu de noi e vorba, ci de Bob Rotha... O viață de om pentru ca eu să învăț că nu e voie să te încrezi

în cuvîntul unui morfinoman! Experiența mea începe să fie prea scump plătită!

— Nu trebuie să vă lăsați copleșit de remușcări, doctore!

— Nu mă las, răspunse el mirat, poate că nu m-am exprimat bine, nu de asta e vorba . . .

— Ba da, oarecum, zise colonelul cu blîndețe. Aud că și fosta lui soție și doctorul Tino Rotha își reproșează plecarea lor din localitate . . . Dac-o luăm pe calea asta, vina ar trebui să mi-o împart eu și biciclistul, din cauza noastră a intrat doctorul în criză de abstinență . . . ar mai trebui să-l socotim vinovat pe medicul care-a fost nevoit să cedeze garda ca să-și conducă soția la maternitate. . .

— Are un băiat, zise automat doctorul Rodel. Probabil că aveți dreptate, dar . . .

— Nu mi-ați răspuns încă la întrebare, îl întrerupse colonelul. Ce problemă voia doctorul să-mi dea să rezolv?

— Cine știe?! zîmbi doctorul Rodel. E o practică destul de curentă la chirurgi, să-și verifice bolnavul cu întrebări, fie de ordin general, fie ancorate în sfera lui de interese. Dacă ați fi fost inginer silvic, v-ar fi vorbit de pinul nostru cel mare pe care-l atacă o specie ciudată de furnici, dacă ați fi fost propretarul restaurantului central v-ar fi întrebat cum vedeți problema muzicii într-un local . . .

— Sînt exemple concrete, acestea, nu?

— Da. Vă dați seama că nu știu ce problemă voia să vă dea . . . Adică stați, ultima dată, unui ofițer de poliție, avea un ulcer . . . adică asta nu vă interesează, i-a spus următoare ghicitoare: Intr-o cameră închisă pe dinăuntru se descoperă un spînzurat, a-

tîrnînd aproape de tavan. Cu excepția unui covor umed pe jos, camera era goală. Care e misterul?

— Un bloc de gheață?! întrebă nesigur colonelul.

— Exact! zise admirativ doctorul cel tînăr. Mie mi-au trebuit vreo două ceasuri...

— Dar ofițerului de poliție?

— Nu știu, se eschivă doctorul Rodel.

Colonelul izbucni în rîs.

— Oricum, enigmele nu erau resortul lui, era de la circulație.

— Apropo, își aminti colonelul, folosea doctorul Bob Rotha mașina?

— Nu, nu prea, mai întîi pentru că era destul de sedentar de felul lui, și apoi... destul de conștient să-și dea seama că poate avea vreo criză la volan.

— Bine, dar opera! Și opera admirabil!

— Situațiile nu sînt comparabile, într-un spital se operează în echipă, totdeauna e al doilea care, la o adică... dar n-a fost niciodată cazul. Să operezi cu doctorul Bob Rotha, era o adevărată sărbătoare, oftă Marc Rodel, cu privirea pierdută.

— Sonya Rotha conduce?

— Foarte rar, vă dați seama că prin forța împrejurărilor era și ea obligată la sedentarism, nu? Dar e adevărat că se ocupa de mașinile lui Bob, le schimba destul de des, erau aproape nefolosite, spera să-l antreneze pe doctor spre mecanică, majoritatea bărbaților sînt leșinați cînd văd un motor desfăcut... n-a prea reușit, în schimb s-a perfecționat ea în așa măsură încît se poate considera mecanic calificat. De ce m-ați întrebat, ca să știți dacă doctorul n-a avut probleme cu circulația?

Dar, înainte ca André Dallat să-i răspundă, doctorul adăugă, strigînd aproape:

— Aoleu, era cît pe-aci să trebuiască să chem poliția adineaori, să vă aresteze subalternul! A fost o bătaie!!

— Asta-i bună! se miră ipocrit colonelul. Ce s-a întîmplat? Căpitanul e un băiat pașnic de tot, nu reacționează violent decît dacă e provocat, dacă e în legitimă apărare!

— Acum a fost în legitimă apărare, zise doctorul.

— Și ce-a pățit? se nelinişti, tot fals, colonelul.

— El?! Nimic, e doar profesionist.

— Nu e profesionist, declară confidențial colonelul, ca pregătire e profesor de latină și greacă, și s-a mai fîțîit pe la filozofie, pîn-a luat și de acolo o diplomă.

— O.K. Pentru un profesor de greacă se bate binișor, probabil că le-au introdus materia asta la cerere, zîmbi doctorul.

— Dar adversarul ce-a pățit?!

— De unde știți că era unul și nu mai mulți?

— Ei, vedeți, cu cîte o întrebare de asta se naște profesionalismul! rîse colonelul. Știu, pentru că a plecat în căutarea unui tip cu un plasture pe ceafă.

— Ei, acuma are mai mulți, zise senin doctorul. De unde se știe bate tipul?

— Cine, căpitanul? Eh, s-a mai perfecționat el prin sălile de sport, dar inițial a învățat „la fața locului", căpitanul a avut o viață destul de aspră și, pe alocuri, cam aventuroasă . . .

— Un profesor de greacă?!

— Și latină! completă serios colonelul. Uite, Alex e orfan și a crescut într-un orfelinat. Nu erau rău

îngrijiți acolo, dimpotrivă, cei inteligenți au fost dați la școli foarte bune, și el era inteligent, aveau tot ce le trebuie, nu în exces, dar aproape peste medie, aveau siguranța că li se va asigura un viitor pe măsura capacităților lor și așa mai departe, și totuși, Alex n-a dus-o bine! A făcut un complex de claustrare, în fine, l-a apucat amocul și, de îndată ce-a putut, a plecat să cutreiere Europa, să fie „liber“ și să cîștige bani, el, banii lui, să-i aibă pe ai lui și nu pe cei ai asistenței publice. I s-a întîmplat la un moment dat ceva, ceva ce l-a schimbat, l-a readus acasă și l-a întors spre studiu. A cîștigat o bursă și a dus o viață de student model, a urmat o vocație descoperită de un profesor bătrîn, la colegiu, a visat timp de cîțiva ani să-i urmeze la catedră.

— Bine, dar acum se ocupă de cu totul altceva!

— Nu face omul numai ce vrea, răspunse evaziv colonelul.

— Dacă mă gîndesc la băbuțele și la pisicile copilăriei mele, trebuie să conchid că eu am avut noroc?! întrebă doctorul.

— Poate, surîse colonelul, un climat de tihnă e deja mult, însă nu trebuie să-i plîngeți de milă căpitanului, el nu e numai un tip dur, e și un tip tare. Dar să revenim la oile noastre, ce-a pățit celălalt?

— Pfff, o arcadă, am prins-o deja, un umăr dislocat, l-am readus, o coastă ruptă, i s-a pus un ghips moale . . .

— Mmmm, gemu colonelul, și-și înfundă capul în perne. Știți și cum s-a desfășurat?

Doctorul Rodel știa din a doua mînă filmul „incidentului“, mai tîrziu, colonelul află și versiunea căpitanului, dar în realitate, lucrurile se întîmplaseră

cam așa: orientîndu-se după schița făcută de Tiana, căpitanul consideră că individul căutat a venit de sus, pe scările de serviciu, așa că se îndreptă fără ezitare spre oficiul surorilor de la etaj. Găsi acolo o tinerică ocupată cu rularea unor bandaje. După o primă apreciere, Romano o găsi potrivită rolului ce i-l destinase a priori, așa că-i trînti zîmbetul lui numărul 2 căruia îi adăugă, după o foarte scurtă ezitare, o privire pe care el o considera languroasă. Infirmiera nu leșină, dar îi întoarse amabilitățile, drept care căpitanul intră direct în subiect, îi spuse cam pe cine caută și nu fu mirat să audă:

— A, e un crai nenorocit de mahala, care-și permite orice, cu oricine, pe motiv că e protejatul doctorului Rotha! Stă aici pentru un buboi pe ceafă!

— Al cărui Rotha? nu uită căpitanul să întrebe.

— Asta nu știu, răspunse ea, dar ne putem interesa.

— Nu, uite ce facem, începu căpitanul, și apoi îi făcu un scurt instructaj și se asigură că fata a înțeles exact ce vrea de la ea.

Ieșiră din oficiu, fata intră în salonul individului, numele lui e Hugo Whoran, sigură că-l găsește singur, zăcînd în pat și ascultînd pînă la îndobitocire muzică la un casetofon. Căpitanul rămase la ușa pe care avusese grijă să o întredeschidă foarte puțin și, atunci cînd auzise fata țipînd: „Nu te atinge de mine“, năvălise. Whoran înghesuise fata într-un colț și-și vîrîse mîna în decolteul halatului ei.

— Ce ai, mă, cu soră-mea? strigase căpitanul, pe așa un ton încît individul rămăsese cu mîna în aer.

Își reveni însă imediat și întrebă cu mare obrăznicie:

— De unde să știu că-i soră-ta? Ce, eu am chemat-o să-și plimbe dosul pe dinaintea mea?!

— Poți să pleci, spuse Romano fetei care tremura de-adevăratelea.

Fata rămase în cadrul ușii, ca la spectacol, făcînd loc și unei colege de-a ei, atrasă de zgomot.

— Nu contează că-i soră-mea sau nu, zise amenințător căpitanul, contează ca unii să afle că nu-i voie să se atingă de ce nu-i al lor!

Era un truc clasic acesta, cu „soră-mea", dar căpitanul spera să prindă. Individul ridică brațul și atunci căpitanul îi zări pe pielea albă un tatuaj specific de borfaș cu închisoarea făcută, cunoștea marca dealtfel, îl văzuse pe brațul altcuiva. Îi aruncă atunci o înjurătură îngrozitoare, o combinație sinistră de sudalmă laică și de elemente de gherlă, „o aberație filologică și logică" avea el să-i explice mai tîrziu colonelului, refuzînd să i-o reproducă, și, firește, Whoran căzuse în cursă, primise provocarea și se repezise ca un năuc spre căpitan. Acesta-i lăsă un mic avans, spre spaima fetelor din ușă, apoi se revanșă. Urmarea se știe.

Ce nu știa doctorul era faptul că, după toată tărășenia, căpitanul avusese o discuție nu prea lungă cu Hugo Whoran.

— Eu înțeleg spiritul de cavalerism al căpitanului, mărturisi doctorul cel tînăr, îi rămîn chiar recunoscător că a luat atitudine, dar dumneavoastră nu găsiți că a cam exagerat? Ar fi putut să se oprească după arcadă.

Cam așa credea și colonelul, îi spuse asta doctorului, dar apoi își aduse aminte de Tiana și în sinea lui îl aprobă pe căpitan.

— Le-a topit pe fetele mele, zîmbi doctorul. Le-am dat voie să iasă cu căpitanul, pe o oră, la o înghețată, în oraș.

— Hm! făcu André Dallat. Și Whoran?

— Stă în pat, că acum are de ce, pînă acum practic a ocupat un pat degeaba, e dintr-o localitate cu doctorul Rotha, a fost protejatul lui și de aceea i-a făcut o internare pentru un fleac.

— Al cărui Rotha? întrebă iute colonelul fără să știe că, la rîndul lui, căpitanul pusese aceeași întrebare infirmierei.

— Doctorii Rotha sînt originari, au fost originari, se corectă tînărul, din aceeași localitate.

— Bine, dar al cui protejat era?

Tînărul ridică din umeri.

— Incizia i-am făcut-o eu, și pot să declar pe cuvînt că nu necesita spitalizarea, nemaivorbind de costul ei, dar probabil că omul nu voia să plece încă și nefiind de aici . . .

— Cînd l-ați internat?

— Alaltăieri, răspunse doctorul neînțelegînd ce urmărea colonelul, în ziua intervenției.

— Văd că faceți de toate, și lucruri mari și mici . . .

— Ce trebuie, spuse doctorul.

— Sora Mona vă prezice o mare carieră, își aminti colonelul.

— Adevărat?! E de mirare că știe să spună ceva bun și despre altcineva decît despre doctorul Bob Rotha. L-a iubit mult și moartea lui a bulversat-o cu totul. Ar fi avut încă mulți ani activi înainte,

însă acum, dacă nu depășește șocul, va intra într-un ramolisment precoce.

— Voia să-l urmeze pe doctor, după vindecarea lui completă.

— Ha! ricană tînărul. Nu cred dacă doctorul ar fi împins bunătatea pînă într-acolo... adică, mai știi? în fond, sora Mona îi era foarte devotată... Oricum, cu sau fără doctorul Rotha II, șandramaua tot se dezbină.

— Cum adică, „șandramaua se dezbină"?

— Simplu, eu dau concurs la toamnă pentru un post universitar, nu văd de ce n-aș reuși pentru că, n-aș vrea să vă par îngîmfat, dar sînt conștient de valoarea mea și mai ales de capacitatea mea de muncă, de scopul pe care mi l-am propus, doctorul Sonya Rotha are, de cîteva luni, un post reținut la B., trebuie să-l ocupe luna viitoare...

— Cum l-a obținut?

— La noi se obțin pe bază de concurs, nu știați? Dacă trăia, doctorul Rotha s-ar fi reîntors la G., cu sau fără sora Mona, în fine, restul șandramalei se extinde, se modernizează, patronul nostru are planuri mărețe.

— În care centru universitar dați concurs?

— Pînă azi eram hotărît să aleg G., să nu fiu prea departe de Bob Rotha, dar acum... La dorința tatălui meu, medic de formație veche, am preluat, la absolvire, un cabinet în mediul rural, „să cunosc viața" și să fac practică de medicină generală, dar n-am renunțat nici o clipă la visul meu de-a deveni chirurg. Cînd mi s-a ivit posibilitatea să lucrez sub mîna lui Bob Rotha, nu mi-am revenit o săptămînă, de fericire! Să am eu așa o șansă! Mi-am făcut

studiile la G., el nu mai era acolo, dar deja devenise legendă numele lui, talentul lui, povestea lui!

— Apropo, care era povestea lui?

— Una sentimentală, dar, ani de zile mai tîrziu, cunoscînd-o pe Sonya, mi-am dat seama că era falsă, sau nu era legată de ea.

— Vă place Sonya Rotha?

— Enorm, mărturisi doctorul. Dacă nu mi-ar fi teamă de ridicol, aş declara chiar că o divinizez!

— Aşa credea şi sora Mona.

— Baba asta e o caţă! zise cu năduf tînărul doctor. Nu-şi poate închipui, nu poate concepe o prietenie între un bărbat şi o femeie, o prietenie care să nu fie bazată pe atracţie sexuală sau pe „interese matrimoniale"!

— Dar şi ea...

— Păi ea! Ea nu mai e femeie, e în vîrsta a treia, o persoană asexuată, nu atît din cauza vîrstei, cît din cauza mentalităţii. Vă rog să mă credeţi, cunosc genul, în patru exemplare! Aoleu, cît e ceasul! Trebuie s-o întind! Dar nu făcu nici un gest c-ar vrea să plece.

— Deci, se făcu Dallat că nu aude, aţi avut un oarecare profit lucrînd alături de doctorul Bob Rotha!

— Unul imens, mărturisi doctorul. Nu vreau să spun că nimerind în alt loc n-aş fi avut norocul să dau de un mentor bun, poate da, poate nu, dar în orice caz aici „am crescut" aşa cum am vrut şi aşa cum trebuia.

— Aveţi şi lucrări ştiinţifice? se interesă candid colonelul.

— Am, răspunse tînărul, de fapt numai una singură e integral a mea, mărturisesc cu mîndrie, sub îndrumarea foarte directă a lui Bob Rotha, la celelalte fac și eu parte din diverse colective.

— Doctorul Bob Rotha n-a dorit să fie trecut și pe lucrarea aceea integral a dumneavoastră?

— O, nu! respinse tînărul ideea. Dacă era după el, nu i-ar fi apărut numele pe nici una din lucrări, deși majoritatea, dacă nu chiar toate, în ultima vreme, le iniția el. El era tipul cu ideile, poate nu știți ce prețios e un astfel de om.

— Ba știu, îl contrazise colonelul. Nu era orgolios doctorul? N-avea mîndria paternității ideilor lui?!

— Nu e vorba de asta, se eschivă tînărul, ci pur și simplu de faptul că nu-l interesa, cel puțin pînă la o anumită dată, nimic...

— Dominanta lui fiind drogul?

— Exact, confirmă sec tînărul doctor. Avea idei cu duiumul, făcea niște sintetizări uluitoare, concluziile lui erau neașteptate, lucra în draci, și dintr-o dată... făcea o recidivă mai mică sau mai gravă și se dezinteresa de tot și toate... De obicei, terminam noi ceea ce începuse el, dar unele idei de-ale lui, dumneavoastră pot să vă spun, stau la păstrare, ne-am gîndit că nu e drept să nu mai găsească nimic, la timpul potrivit...

— Cine „ne-am gîndit"?

— Sonya și cu mine.

— Și cine continua ideile nefinalizate ale doctorului Bob Rotha?

— Cine? Noi toți, care unul, care altul, pe colective, refuză doctorul Rodel să-l introducă pe colonel

în lumea lor, și acesta înțelese că n-are de ce insista.

— Știți că am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră? zise doctorul cu o timiditate neașteptată și, la replica aceasta, colonelul înțelese de ce venise doctorul să-i ia pulsul și de ce-i răspunsese cu atîta răbdare la toate întrebările: ca să ajungă, în fine, la Tiana!

— Îngerașul în blue-jeans? zîmbi colonelul.

— Nu e chiar așa „îngeraș", răspunse cu duioșie doctorul.

Tonul lui îl obligă pe colonel să-l considere mai cu atenție. „Coup de foudre" diagnostică el, fără să-și dea seama dacă trebuie sau nu să se bucure.

— E foarte hotărîtă în păreri, continuă doctorul. Am avut o mică discuție despre muzică . . .

„Vai de capul tău", îl compătimi colonelul.

— Nu trebuia s-o contraziceți cu prea multă hotărîre, zise el blînd, nu uitați că ea e de meserie, și-apoi la vîrsta ei e prea categorică, nu nuanțează . . .

— De fapt, mărturisi tînărul, eu nu voiam s-o contrazic deloc, voiam să-i fac plăcere de la început și i-am spus cît de mult îmi place muzica de amatori tip folk, deși, la drept vorbind, o găsesc cam searbădă . . .

Colonelul izbucni în rîs, cunoscînd bine părerile Tianei în materie de muzică de amatori, tip folk.

— M-a desființat, continuă doctorul, m-a întrebat ce găsesc eu măcar „plăcut pentru ureche" în niște lălăituri lipsite de armonie, scoase de orice persoană cu oarecare tupeu, ce se prezintă cu o chitară legată de gît . . .

— Despre celălalt refren „înanaînana“ nu v-a spus nimic?

— Ba da, zise tînărul amărît, mi-a spus că toţi merită „nana“ undeva! Ei, atunci eu nu m-am lăsat şi am somat-o să recunoască măcar meritul textului, poezie pură, plină de simboluri apropiate de suflet ş.a.m.d., ş.a.m.d.

— Şi ea? îl stimulă colonelul, deşi cunoştea dinainte răspunsul.

— A fost groaznic, spuse deznădăjduit doctorul. Mi-a spus că e o crimă să devalorizezi simboluri sfinte, să le iei orice măreţie, să le vulgarizezi pe o „aşa-zisă muzică“. Pentru exemplificare mi-a cîntat un cunoscut refren: „inimă sfîntă şi adîncă, înana, înana!“

— Nu v-a spus şi ce merită imitaţia goală, lipsită de valoare, a unor ritmuri nefireşti structurii noastre? îl întrebă colonelul, temperîndu-şi veselia, pentru că nu voia să-l jignească pe tînăr.

El dădu afirmativ din cap.

— Culmea e că acestea sînt şi părerile mele, dar nu ştiu acum de ce mi-am închipuit că la vîrsta domnişoarei toată lumea apreciază... În final mi-a declarat că nu mai vrea să mă vadă niciodată în ochi! Spuneţi şi dumneavoastră!

— Nu e grav, se distră colonelul, se va găsi o soluţie. Dar de ce n-aţi vrut să fiţi dumneavoastră înşivă? De ce a trebuit să vă construiţi o personalitate de împrumut, fie chiar pentru cîteva momente?

— Nu ştiu, zîmbi stînjenit tînărul doctor, sau, poate că ştiu... Dar acum ce e de făcut?

„Trebuie să mă amestec sau nu?“ reflectă colonelul păstrîndu-şi zîmbetul amuzat. Se hotărî să-l ajute

pe doctor, „doar pentru început“, dintr-o solidaritate bărbătească poate, dar și pentru a-i mulțumi pe neștiute pentru tot ce-i spusese.

— Aveți pian?

— Sigur, îl car peste tot cu mine, zîmbi stînjenit doctorul, și apoi, pe același ton se scuză: V-am spus că nu sînt prea talentat, dar e un bun exercițiu și-mi place . . .

— Bine, îl întrerupse colonelul, atunci uite ce faceți, invitați-o pe Tiana, pe căpitan, pe Carla cu prietenul ei, eventul pe Sonya Rotha și pe doctorul Tino Rotha, la un mic moment de muzică, diseară. Alegeți-vă ce vi se potrivește mai bine și ce știți mai bine . . .

— Mozart? sugeră doctorul.

— Perfect! Dar să vă scuzați înainte de a începe. Apoi rugați-o pe Tiana să vă cînte ceva, orice. Dacă face mofturi, insistați. Cu oricîtă greutate ar începe, după două minute uită totul și nu mai vede decît clapele. Ah! e acordat pianul dumneavoastră? E foarte important!

— Se poate?! făcu doctorul cu reproș.

— Bun, în rest, vă privește.

— Vă mulțumesc. Dar, vedeți, nu știu dacă e potrivit . . . în împrejurările acestea . . .

— Dimpotrivă, îl contrazise colonelul. E singurul lucru potrivit, decît să rămînem fiecare singuri, cu gîndurile și cu durerea neîmpărtășite de nimeni . . . știau bătrînii ce făceau și nu trebuie să renunțăm la toate obiceiurile vechi, priveghiul, cu tot ce înseamnă el, mîncat, băut, joc de cărți sau mai știu eu ce, nu e altceva decît un ajutor spiritual acordat reciproc în clipe grele.

Doctorul îl privi năucit, deschise gura să spună ceva, apoi renunţă.

— Aţi putea începe pe la ora nouă, sugeră neglijent colonelul, cînd activităţile în spital se mai liniştesc. Aveţi o cameră destul de frumoasă, spaţioasă? vreau să zic.

— Pianul nu e în cameră, e în hol, în pavilionul celălalt, e un hol foarte frumos, comun, la parter...

— Şi mai bine, zise colonelul. Atunci invitaţi pe toţi care ar vrea să participe, fiţi fără grijă, Tiana are să vă mulţumească, zîmbi el.

— Sînt convins, spuse tînărul cu căldură. Atunci aş putea să-l rog şi pe doctorul Alfred Rehm, ştiţi, el e violonist...

— Perfect, perfect! aprobă colonelul disimulîndu-şi mulţumirea într-un ton obosit. Ocupaţi-vă de partea muzicală, am să-l rog pe căpitan să ia în sarcină restul. În fond, e tot ce-aveţi mai bun de făcut, pe moment, în amintirea doctorului Bob Rotha...

CAPITOLUL X

Seara muzicală propusă de colonel reuşi peste aşteptări. De fapt, toată lumea simţea nevoia să se vadă, să schimbe o vorbă, să-şi exprime compătimirea faţă de cei apropiaţi doctorului, mort în împrejurări atît de... Ei, da, calificativul era greu de dat, se oscila între „neobişnuit“ şi „tragic“.

Rolul doctorului Marc Rodel trecu pe planul al doilea. La ora nouă, toţi cei ce voiseră să vină, şi voiseră toţi, doctori, surori ce locuiau în incintă, personal de îngrijire, toţi cei ce voiseră şi nu erau reţinuţi de serviciu, se îndreptară spre holul pavilionului mare de locuinţe. Îi aşteptau în prag doctorul Tino Rotha şi doctorul Sonya Rotha, care, fără să se erijeze în rolul de gazde, în fond erau toţi acasă, — fiind rudele cele mai apropiate ale celui în amintirea căruia se adunau, primeau, reţinuţi şi sobri, condoleanţele tuturor.

Din umbră, căpitanul organizase cum putuse mai bine partea prozaică a seratei; sigur, se mărginise să dea doar dispoziţii celor două fete pe care le dusese la îngheţată, avusese grijă să fie scaune, fotolii, banchete destule, risipite cu un oarecare simţ artistic, să nu dea impresia de sală de spectacol improvizată, cărase el însuşi paharele din serviciul de protocol al directorului, se îngrijise ca băutura să fie deja turnată şi paharele aranjate pe tăvi, la sosirea invitaţilor.

Ca dresate, fetele îi urmăreau semnele discrete, circulau cu tăvile, serveau paharele pline, le strîngeau pe cele deja golite. Încet, încet, grupurile se formară, se vorbea cu voce scăzută dar fără reţinere, nu plîngea nimeni, dimpotrivă, se străduiau toţi să treacă peste momentul dureros, îşi făcură apariţia chiar şi cîteva zîmbete chinuite. Cînd lumea se aşeză — ca prin minune îşi găsiseră toţi loc — doctorul Alfred Rehm, directorul adjunct, rămas în picioare, zise:

— Prieteni ... un nod în gît îl împiedică să continue, dar apoi reluă: Prieteni, o mare durere ne strînge astă-seară pe toţi împreună.

Nu mai continuă, nici nu se aştepta nimeni să mai spună ceva, doctorul Marc Rodel se aşeză la pian şi, la auzul primelor note, căpitanul, care se ţinuse tot timpul retras, ieşi, avînd încă în faţă imaginea doctoriţei Sonya Rotha aşezată pe o banchetă alături de un copil ce arăta mai mare de doisprezece ani, cu expresia serioasă şi parcă nedumerită.

Elementul neprevăzut al seratei fusese sosirea procurorului! Se salutaseră sobru, de la distanţă. „În fond, mai bine aici, decît cine ştie pe unde“ se consolase căpitanul.

Scăpat din raza de lumină, o luă la goană spre locul unde parcase maşina colonelului, şi demară uşor. Străbătu lunga alee a parcului, ieşi pe poarta deschisă promt, avusese timp să cunoască şi portarul, şi ezită o clipă înainte de a lua drumul opus celui spre A. şi respectiv spre B. Dacă Adine-cea-severă era cea care conducea echipa de astă-seară, aceasta trebuia să fie logica ei, să treacă puţin dincolo de obiectiv, de poarta parcului. La primul drum lateral pe dreapta încetini, apoi opri şi coborî. „Deşteaptă fată, o felicită el în gînd, dacă se oprea înainte aveam toate şansele să ne miroase procurorul.“

Intuise exact; înainte de a se obişnui cu întunericul, distinse tusea groasă a lui Jarrot şi sîsîitul indignat al Adinei.

Încărcaţi de aparatură, cei doi tehnicieni păreau foarte prost dispuşi şi căpitanul se lămuri repede de ce: Adine ţinuse să aibă cu ea zgaiba aia neagră de căţel furios, care-i terorizase tot timpul cu „istericalele“ lui.

— Sper că nu l-ai ascuns sub pardesiu, zise Romano morocănos.

Adine nu răspunse nimic, se înfundă în mașină, pe bancheta din spate. Evident, încuiase cățelul în mașina ei, după ce în prealabil avusese grijă să-l învelească bine.

— Dar ce-aveți aici, căpitane? gîfîi Jarrot nereușind să se așeze comod.

Erau niște halate, căpitanul le luase pentru orice eventualitate, pentru ca, protejați de moltonul vișiniu, cei trei să nu distoneze în peisajul clinicii, la o eventuală întîlnire.

— Ai întîrziat trei minute, îi reproșă fata prost dispusă.

— Dacă-i dădeați dumneavoastră întîlnirea, fiți sigură că nu întîrzia nici o clipă, încercă o glumă Rossi, celălalt tehnician.

— Sîntem în misiune, zise alb Alex Romano.

— Da, căpitane, răspunse Rossi fără supărare.

Ajunseră fără nici un incident. Căpitanul avu grijă să oprească în fața intrării din spatele pavilionului mare, era acolo o ușă, nefolosită în mod curent, dar avusese el grijă s-o găsească descuiată. Coborîră încet, era o liniște mare în jur, un sunet firav de vioară o zimța parcă.

„Asta e doctorul Rehm“, își făcu socoteala căpitanul. Nu, nu stăteau rău cu timpul, trebuia să urmeze doamna Byah (se oferise să citească versuri de Baudelaire. „Nu, nu Baudelaire“, se scuturase căpitanul cînd îl anunțase doctorul Rodel. Căutaseră amîndoi în biblioteca doctorului cel tînăr și găsiseră „Micul manual de fericire perfectă“ al lui Voronca. Căpitanul însemnase un pasaj din final, vreo șapte pagini și, spre ușurarea lui, actrița îl acceptase), apoi urma Tiana, și după cîte o cunoștea căpitanul avea

să cînte cel puțin vreo douăzeci de minute! În sfîrșit, înainte de plecare, fetele cele două aveau dispoziție să circule din nou cu tăvile pline pentru a se putea crea momentul despărțirii.

Privindu-și grupul, căpitanul nu-și făcea nici o iluzie în legătură cu impresia pe care-ar fi putut-o lăsa unui om avizat, ca procurorul, de pildă. Toată speranța era că acesta rămăsese alături de doamna Sonya Rotha, în holul pavilionului de locuințe.

Străbătură în liniște și fără grabă drumul scurt pînă la cabinetul directorului, intrară fără să bată la ușă, și-l găsiră pe colonel privind cu multă resemnare patru pahare înalte, pline cu un lichid cafeniu. Le pregătise nes cu apă minerală.

— Domnule colonel, vă mulțumesc, aveam mare nevoie, zise căpitanul care, în prezența altora, adopta pentru scurt timp stilul oficial, drept care continuă: Patroane, ești mare, sînt frînt de oboseală!

Începu apoi să-și golească buzunarele, umplînd masa cu diverse obiecte învelite în batiste și șervețele. Se dovediră a fi niște pahare de diverse mărimi și forme.

— Dacă s-au șters amprentele, eu n-am nici o vină! zise Jarrot arătînd nemulțumit spre batiste și dîndu-i lui Rossi niște cartonașe legate cu sfoară.

— Am făcut tot ce-am putut, răspunse Romano, amintindu-și graba cu care le înșfăcase de pe tăvile depuse de fete într-un mic oficiu. Acum le desfăcea cu grijă, să recunoască după formă cui aparținuse fiecare și scria numele pe cartonașe. Rossi le agăța de pahare.

Jarrot le luă pe rînd, le înfășură în altceva, în

niște bucăți de hîrtie specială și le clădi cu meticulozitate într-o sacoșă cu pereții tari.

— Nu e gata, îl opri căpitanul s-o închidă, arătîndu-i încă un șir de obiecte aliniate pe biroul directorului: era acolo paharul doctorului Tino Rotha, cel din care băuse vinul de Tokay, borcanul în care sora Mona adusese colonelului ceai amar în cursul după-amiezii, o agendă mică, cu coperți lucioase, pe care, din distracție, doctorul Rodel o răsucise în mîini vorbind cu colonelul, o sticlă de pepsi pe care căpitanul o dăduse lui Hugo Whoran și acesta o dusese la gură.

Colonelul îi vorbea încet Adinei care dădea mereu din cap, semn că a priceput. O cută adîncă îi stăruia între sprîncene, chiar și atunci cînd chipul îi era destins, ca acum. Fără perucă, lipsită de machiajul sofisticat ce-l avusese ultima dată cînd o văzuse colonelul în stația de benzină, arăta ca o fată oarecare, un pic prea severă.

— Cîți ani aveți dumneavoastră, Adine? întrebă clonelul tam-nesam.

— 26, răspunse ea fără să trădeze vreo uimire.

Studiară planul pe care li-l pusese colonelul la dispoziție, făcînd remarci scurte și punînd uneori întrebări. La dispoziția colonelului, Rossi strînse paharele, poșeta Adinei, pardesiul ei și sacourile lor, și le îngrămădi în debara. Căpitanul ieșise să facă o scurtă recunoaștere, totul părea să fie în ordine.

După plecarea lor, colonelul inspectă cu privirea încăperea, nu rămăsese nici o urmă, așa că o sună pe sora de noapte, lung, insistent, enervant. Ea sosi în următorul minut, era aceeași din noaptea trecută, sora Angelica.

— Ce este, ce s-a întîmplat? întrebă ea luîndu-l pe colonel de mînă cu un gest automat, voia să vadă dacă n-are febră.

Făcînd uz de toată diplomaţia lui, colonelul o determină să rămînă, să-i ţină puţin de urît. Ar fi fost foarte penibil ca sora de noapte să-şi dea seama că se umblă în cele două încăperi sigilate de procuror!

— N-aveţi febră mare, 37 cu doi e normal la starea dumneavoastră, spuse ea agitînd termometrul pe care colonelul îl ţinuse sub braţ pînă la exasperare, iar crampele alea sînt şi ele necesare, indică revenirea la normal a intestinelor...

Colonelul o servi cu bomboane de ciocolată, ea acceptă şi apoi se antrenă în discuţia iniţiată de el, fireşte, pe tema morţii doctorului Rotha.

— Sînt singură pe secţie, zise ea la un moment dat, medicul de gardă a plecat şi el dincolo, mai bine deschid puţin uşa, să aud dacă se întîmplă ceva...

Sora Angelica era şi ea tare necăjită, ţinuse la doctorul Rotha pentru că, zicea ea, era un om bun, cînd nu era în dispoziţie proastă mai schimbau cîte o vorbă. Doctorul nu uitase că se trăgea din fermieri, sora era şi ea de la ţară, ori ţăranii, cînd au un pic de timp, ce fac? discută despre pămînt, despre vreme, despre recoltă şi despre animale.

Sora Angelica era mereu de noapte, avea o fată mică, de şcoală şi trebuia să-i poarte grija în timpul zilei, era singură, bărbatul i se angajase pe un şantier în altă parte.

Colonelul asculta distrat povestea femeii, îngrijorat puţin de bunul mers al acţiunii celor ce ieşiseră. Nu voia nici măcar să se gîndească la ce scan-

dal ar ieși în caz de... În fond, nu voia decît o amînare de cîteva ore...

Căpitanul, Adine și cei doi tehnicieni, îmbrăcați toți în halate vișinii, ieșiseră ușurel, de data aceasta pe ușa principală, și, lipiți de zid, se strecurară unul după altul pînă sub primele geamuri ale băii legate de camera de gardă. Erau într-adevăr „geamuri", trei ochiuri rotunde, independente, dispuse pe lungime. Arhitectul alesese soluția aceasta, probabil îndrăzneață la timpul respectiv, alternase geamurile mari ale camerelor cu jocul rotund al ochiurilor de aerisire, la fiecare baie. Fațada nu arăta rău, era chiar nostimă. Căpitanul dibui în continuare pe lîngă zid, pusese acolo, în timpul serii, o scăriță scurtă, metalică, o scăriță de bibliotecă, pe care o găsise tot în debaraua directorului. O rezemă de zid și urcă precaut, avea unele emoții pentru că nu forțatul geamurilor era partea lui cea mai tare. Nu era nimic de făcut la primul ochi, era fie înțepenit, fie foarte bine închis. Căpitanul blestemă buna întreținere a clădirii. Tîmplăria de la el de-acasă ar fi cedat fără greș unei presiuni mai puternice. Nu avu noroc nici cu cel de-al doilea ochi. Îi pipăi cadrul de lemn, jur împrejur, centimetru cu centimetru, observînd cu groază cît de mic îi era diametrul. Oare cît avea Adine peste șolduri? Urcă pînă la ultimul fuștei al scăriței metalice pentru a ajunge la ultimul ochi de geam și, cu răbdarea pierdută, izbi puternic rama de lemn. Geamul cedă, se deschise lin și căpitanul respiră ușurat. Era fixat la poziția „12" și „6", trebuia scos din balamale, pentru că era cu desăvîrșire exclus ca vreo ființă omenească să se poată strecura prin jumătatea cercului. În fine, făcu și treaba aceas-

ta, cei de jos luară ochiul de geam şi-l depuseră cu precauţie lîngă zid. Adine îşi scosese halatul şi-şi netezea părul prins strîns la spate, de parcă vreo şuviţă rebelă ar fi putut-o împiedica să treacă prin deschizătura eliberată de sticlă.

Evident, n-ajungea la geamul de sus nici dacă se urca pe ultimul reazem al scăriţei. Căpitanul urcă din nou şi-o luă în braţe, făcînd o echilibristică periculoasă pentru a găsi poziţia cea mai bună: Adine trebuia să ajungă la geam cu picioarele, nu cu capul. În fine, cînd crezu că a reuşit, fata se zbătu puţin şi-i şopti: „pantofii!" Atunci o readuse la poziţia verticală şi pantofii îi fură scoşi. A doua oară totul merse mai bine, Adine reuşi. Căpitanul o sprijinea de umeri şi-i simţea faţa aproape, crispată de încordare. Cu oarecare greutate trecu pînă dincolo de şolduri şi restul fu, într-adevăr, o joacă. Înăuntru, Adine se folosi de ramele celor două geamuri de jos ca de o scară şi ajunse fără greutate la nivelul pardoselii sălii de baie. Cei trei, cu tot bagajul lor, se mutară cîţiva metri mai departe, sub fereastra camerei de gardă.

Peste cîteva clipe, din interior, Adine trase uşor draperia, perdelele şi întredeschise geamul. Urcă întîi Jarrot, gîfîind şi blestemîndu-şi în surdină „corpolenţa nenorocită". Ajuns să se aşeze pe pervaz, respiră uşurat şi-şi scoase pantofii cu meticulozitate, desfăcîndu-le atent şiretele, spre exasperarea celuilalt tehnician, care pufăia plin de nemulţumire. Pînă la urmă, Jarrot dispăru în încăpere. Într-un interval ceva mai scurt, îl urmă şi Rossi. De jos, căpitanul le întinse trusele de scule, aparatele de fotografiat, sacoşa cu pantofii, halatul Adinei. Fereastra fu în-

chisă, draperia trasă. Nu răzbătea afară nici o geană de lumină.

Căpitanul își luă scărița și o rezemă de perete, sub cele trei geamuri rotunde ale băii doctorului Rotha. Avu noroc de data aceasta, ochiul de jos cedă imediat, era și explicabil, ultima care folosise baia doctorului fusese Tiana, or ea, mai mică și decît Adine, nu ajunsese să deschidă decît geamul cel mai de jos. Aerisise și pe urmă îl „închisese" fără să se mai preocupe de zăvorîrea corectă a ivărului. Căpitanul scoase fără greutate rama din balamale și rezemă trofeul, ceva mai departe, de zid.

În sfîrșit, luă seama în jur. Noaptea era luminoasă, era senin, strălucea luna, mai erau și luminile de pe alee, așezate destul de departe ca să nu bată direct în geamurile bolnavilor, dar nu îndeajuns ca să nu răspîndească o lumină difuză, pînă pe zidul clădirii. Curios, adineaori cînd ieșiseră i se păruse că e mai întuneric! Ceea ce făcuseră ei era o nebunie curată, erau la vederea oricărui trecător întîmplător. Căpitanul regretă că nu aleseseră soluția cealaltă, violarea sigiliului pus de procuror. Colonelul însă n-o acceptase și căpitanul nu se prefăcuse că nu înțelege de ce, deși, oricum o întorceau, rezultatul era același! Tresări îngrozitor la zgomotul făcut de cineva pe pietrișul aleii. Era un cîine, un cîine mare și lățos, cine știe de unde apărut. Căpitanul îl chemă ușor și-l mîngîie pe blana aspră, mulțumit că nu lătrase.

Își privi ceasul, arătătoarele fosforescente arătau că nu erau încă în criză de timp, dar ce făceau cei dinăuntru? Ca alertați de neliniștea lui, cei trei apărură pe rînd la geam. Căpitanul refăcu, invers, ope-

rația dinainte: primi sacoșele, ajută celor doi tehnicieni să coboare, o văzu pe Adine închizînd geamul camerei de gardă și mută scărița pentru a-i facilita coborîrea pe dincolo, prin geamul băii.

Cu o oarecare aproximație, cei trei repetară mișcarea pentru a ajunge în camera doctorului Bob Rotha. De data aceasta urcă și Alex Romano, avea și el o sarcină precisă. Sub ferestre rămase cîinele lățos, culcat cu botul pe labe, la picioarele scăriței. Căpitanul se temuse că Adine va pierde vremea cu el, dar ea, se vede, avea disponibilități numai pentru Fufi, cățel de rasă dovedită prin patalamale, nici nu se uită la vagabondul murdar.

Camera doctorului, destul de mare, era plină de lucruri frumoase, cărți pe rafturi înălțate pînă în tavan, statuete de lemn, risipite care-ncotro, discuri ce fuseseră scoase de la locul lor și zăceau acum în evantai, pe podea, flori ce fuseseră aranjate cu gust în vaze potrivite, dar care, ofilite deja, răspîndeau un sentiment de melancolie. Cei doi tehnicieni se îndreptaseră spre baie, căpitanul și Adine se preocupau de micul seif al doctorului. Era o piesă tare drăguță, nu mai mare decît două cutii de pantofi puse una lîngă alta, stil belle époque, de fabricație vieneză.

— E un seif de călătorie, șopti Adine, arătînd mînerul. Dar ce frumos e pictat!

Cutiuța era așezată pe un scrin lustruit și arăta, într-adevăr, foarte bine, cu floricele pictate pe toate părțile.

— Nu pune mîna! spuse aspru căpitanul, cheamă-l pe Rossi.

Adine îl privi lung, căpitanul parcă stînjenit își netezi chica.

— Fă ce ți-am spus, insistă el, tot aspru, părînd complet indiferent la privirea lungă a fetei.

Rossi, un bărbat al cărui aspect evoca imaginea unui cioroi de desene animate, plescăi de plăcere și abia se reținu să nu mîngîie cutia. Închise un ochi și-l vîrî pe celălalt pînă aproape în broasca seifului.

— E o piesuță frumușică, începu el, dar broscuța nu e originală. Tipul ăsta avea broaște cu cheie, iar aici e o încuietoare cu cifru, după cum observați și excelențele voastre. Schimbarea a fost făcută demult, de un om priceput, și trebuie un ochi de maestru să vadă diferența, încheie el mucalit, lovindu-se cu pumnul în piept pentru ca nimeni să nu aibă nici un dubiu în ceea ce privește identitatea maestrului.

Se luară amprentele de pe toate părțile, se făcură pozele de rigoare, apoi căpitanul și Rossi se apucară de lucru.

— Nu-i treaba mea să comentez ce face șeful... începu Jarrot.

— Evident că nu e! vru căpitanul să pună punct.

— Nu-i treaba mea, reluă încăpățînat Jarrot, umblînd peste tot, în ciorapi, și avînd înfățișarea unui motan mare și gras, nu-i treaba mea, dar vă mai spun o dată că mergem pe căi bătătorite, și aici, ca și-n camera de gardă!

Se referea la faptul care nu-l mirase prea tare pe căpitan, că amprentele mai fuseseră luate de către cineva. Nu-i răspunse nimeni de data aceasta, dar nici el nu așteptase răspuns, continuase să-și vadă de lucrul lui. Cutiuța fu deschisă. Căpitanul îi ridică

încet capacul, convins că o va găsi plină cu fiole de morfină.

— Poză! ceru el.

Fotografia fu făcută, în cutie nu era absolut nimic, cu excepția unei foi de hîrtie, pliată în două, care se dovedi a fi o scrisoare neterminată. „Fiule", începea scrisoarea, „vara asta mergem la mare, în sfîrșit, tu și cu mine. Vom sta pe țărm și vom avea impresia că abia ne-am născut, abia am sosit de undeva, lăsați pe nisip de ultimul val. Și, pe urmă, eu voi începe să te văd și să te cunosc, așa cum ești tu, cel de acum..."

— Poză, ceru din nou căpitanul și avu grijă să se fotografieze toate cele patru părți ale scrisorii. Pe ultima pagină erau doar cinci rînduri.

Cercetară tot ce crezură de cuviință, luară probe și note referitoare la ordinea obiectelor, la resturile aruncate în coșul din baie, la numărul și tipul chiștoacelor de țigări, căpitanul făcu și o percheziție rapidă fără să dea de urma depozitului secret de fiole, frunzări grăbit niște dosare, ceru iar poze, în fine, crezură că au terminat și voiră să plece. Mai trebuiau să facă ceva și căpitanul nu-și amintea ce. Adine se împiedecă de pic-up-ul lăsat jos, pe covor, lîngă măsuță.

— A, da! zise căpitanul lăsîndu-se în genunchi lîngă aparat. După o scurtă căutare găsi ceea ce voia. Tiana reintrodusese discul crăpat în anvelopă.

— Poză, ceru căpitanul ținînd discul cu toată grija, de margini. Discul fu fotografiat pe ambele fețe. Rossi apropie de el lupa lui cît o farfurioară de ceai.

— Dealtfel se vede și cu ochiul liber, constată el. Adică vede ăla căruia nu-i fug ochii în alte părți!

— Numai prostii spui, tot timpul! mormăi Jarrot pregătindu-și pensetele și tampoanele mici de vată specială, cu care luă probe.

— Eu numai spun, dar alții sînt gata să le și facă! răspunse în doi peri Rossi, uitîndu-se ca din întîmplare la Adine.

— Destul, strecură printre dinți căpitanul.

— Destul, repetă serios Rossi, neadresîndu-se nimănui, dar continuînd să se uite la fată.

— Nu știu, spuse aceasta cam supărată, de ce ține colonelul să vă aibă mereu în echipa lui!

— Fiindcă sîntem deștepți, domnișoară, icni Jarrot aplecat peste încuietoarea ultimei sacoșe nearanjate.

Cînd îi văzu la adăpost, în mașina colonelului, căpitanul șuieră de ușurare! Cînd trînti ultima portieră, se auziră și ultimele note, cîntase Tiana. Ceva nu i se părea căpitanului în ordine, dar apoi se dumiri: nu răsunaseră aplauze, nici nu era cazul, acesta nu fusese un concert obișnuit. Reveni la fațada principală, urcă de două ori pe scăriță și repuse ochiurile de geam, înțepenindu-le cît putu mai bine, lăsă scara la pămînt, mai mîngîie în fugă cîinele vagabond, aruncă o privire pe la geamuri, părea că totul e în ordine, și urcă pe scara principală, în hol. Intră la colonel.

— S-a terminat? întrebă sora de noapte, ridicîndu-se grăbită. Se simțea vinovată că lăsase secția în părăsire.

— Imediat e gata, răspunse căpitanul, mîngîind-o neglijent pe obraz.

Femeia ieși zîmbindu-i și făcîndu-i semn să o urmeze.

— I-am dat bolnavului un somnifer ușor, îl anunță ea, era tare agitat și mi s-a părut că are nevoie de odihnă. Cine doarme cu el? Domnișoara? Să nu fie îngrijorată.

— Ai făcut bine, soră dragă, murmură el, sărutîndu-i mîna, deși simțea că-i vine s-o strîngă de gît, du-te acum în oficiu și fă o cafea tare medicului de gardă, are nevoie, a băut un păhărel, acolo.

— Dumneavoastră v-am pregătit de dormit...

— Te găsesc eu mai tîrziu, șopti el mereu calm și o împinse ușor de spate.

Colonelul picotea, făcînd eforturi să-și țină pleoapele depărtate.

— A fost bine? îngăimă el cînd rămaseră singuri.

— Lux, zise căpitanul aranjîndu-i perna ce alunecase.

— Mi-e cam somn...

— Dormi puțin, și cînd mă-ntorc îți spun tot.

Ca eliberat, colonelul suspină și adormi. Căpitanul stinse lumina mare, mască veioza cu o revistă, înșfăcă din debara bagajele celor trei, și fugi la mașină, folosind ieșirea mică din spate.

— În sfîrșit, murmură Adine.

— Nu luăm și cîinele ăla lățos? întrebă candid Rossi.

Căpitanul demară și înconjură pavilionul. Pe cînd se angaja în aleea centrală văzu primii inși părăsind pavilionul de locuințe.

— Asta da, treabă! exclamă satisfăcut Jarrot.

Aprinseră țigări abia după ce trecură de poartă. Căpitanul le dădu instrucțiuni precise, pe tonul lui

rece și distant. Le ajută să transbordeze totul, apoi îi mai vorbi Adinei, ținînd-o, fără să știe de ce, de umăr. Îl simți rotund sub palma lui deschisă toată, și-i spuse:

— Adine?! într-o șoaptă adîncă.

— Măi, Jarrot, se auzi vocea suavă a lui Rossi, ce ne facem dacă ne atacă Fufi?

— Lasă-mă-n pace, căpitane, zise Adine, ca ieșită din transă, și se strecură la volan.

Rămas singur în șoseaua pustie, căpitanul se rezemă cu spatele de mașina colonelului și-și aprinse o țigară. Îi tremurau mîinile și o aruncă după cîteva fumuri. Se așeză și-și lăsă brațele și capul pe volan. Rămase așa pînă se liniști.

Întoarse și rulă fără viteză mare pînă nu departe de intrarea în incinta clinicii. Opri și așteptă, cu toate luminile stinse. Nu peste mult timp, un convoi de trei mașini ieși pe poartă și se angajă pe șosea, în direcția orașului. Căpitanul porni motorul și ajunse în fața porții înainte ca portarul s-o fi închis.

— Mai ieșiți noaptea asta? întrebă omul.

— Nu, zise căpitanul, poți să te culci, din partea mea. Îi întinse omului două pachete de țigări și plecă, fără să mai vadă salutul lui, cu un deget ridicat la chipiu.

— A fost procurorul pe-aici? întrebă el, peste cîteva minute, pe Tiana, în camera colonelului.

— De unde știi? întrebă ea. Voia să vadă ce face tata. Tu nu știi de ce doarme așa de adînc?

— Ba da, i s-a dat un somnifer, n-ai nici un motiv de îngrijorare, răspunse el cărînd scărița în debara. A fost bine, acolo?

— Mda, răspunse ea nemulţumită, tu nu vrei să mă asculţi niciodată cîntînd?

— Te-am ascultat de-atîtea ori, şi exersînd şi „producîndu-te", aşa că o dată nu mai contează, răspunse el trîntindu-se în fotoliu.

— Aşa crezi tu, răspunse ea îmbufnată, ţine asta! şi-i întinse piaptănul, tocmai îşi pieptănase şuviţele. Avea deja pijamaua spitalului pe ea, şi cînd îşi ridică braţele pentru a-şi prinde părul în vîrful capului, mînecile prea largi îi căzură pînă aproape de umeri. Îşi răsuci un coc mic în creştet şi-l prinse cu o agrafă. Uită-te la mine, mă placi?

— Enorm, zise el fără să-şi întoarcă privirea.

— Vreau să-mi spui. Nu poţi să fii şi tu o dată serios?

— Zi şi noapte sînt serios, asta e vina ce mi se aduce tot timpul, îi răspunse el, închizînd ochii şi prinzîndu-şi degetele după ceafă. O auzi pe Tiana umblînd prin încăpere şi se simţi bine, aşa, cu ochii închişi.

— Te iubesc, bătrîne André, zise fata, şi el ţîşni, crezînd că Dallat s-a trezit. Se întorsese doar pe o parte şi fata-l învelise peste umăr.

— Te iubesc, Alessio, mai zise Tiana pe acelaşi ton uşor, fără nici o angajare.

— Asta-i lozinca serii?! întrebă el flegmatic şi se trînti iar în fotoliu.

— Auzi-l cum vorbeşte?! zise fata, adresîndu-se unui interlocutor nevăzut. Eu mă gîndesc la el, îi pregătesc oranjadă, bomboane . . .

— Şi-o foaie de trandafir cu un strop de rouă, mormăi el, simţind că moare de foame. Făcu un efort, se ridică şi intră în debara de unde reveni

peste un timp cu nişte senviciuri teribil de arătoase, aranjate pe-o tavă.

— Ah! strigă Tiana, şi-n clipa următoare mesteca de zor. Asta zic şi eu bărbat la casa omului. Nisip, tu de ce nu te-nsori?

— Mi-a fost destul o dată, răspunse el cu gura plină.

— Cum adică, zise ea cu mare mirare, lăsînd pîinea pe tavă, ai fost însurat şi eu n-am ştiut?

— De ce-ar fi trebuit să ştii tu?! întrebă el nepăsător, întorcîndu-i spatele pentru a intra iar în debara de unde reveni cu sticla de vin, mai era cam de trei degete. Tu vrei!

— Nu, răspuse ea încet, nu vreau. De ce nu mi-ai spus? De ce nu mi-a spus nimeni?!

— Ce te priveşte pe tine faptul că eu am fost însurat pe vremea cînd tu aveai zece ani şi săreai coarda-n balcon? se miră el, şi apoi adăugă: Hai, bea puţin de la mine, e bun, are să-ţi placă...

— Parc-ai fi tata, murmură ea, şi bău o înghiţitură.

Pentru prima dată, în seara asta, căpitanul o văzu cu adevărat, era firavă şi pierdută în pijamaua prea mare pentru ea. Părul strîns îi lăsa liber ovalul delicat al feţei. În penumbra odihnitoare a camerei, ochii ei păreau imenşi şi străluceau ciudat.

— Tiana, zise el blînd, Tiana mică, tu ştii că mie-mi place să te ascult, dar astă-seară n-am putut rămîne, crede-mă. Se opri brusc, pentru că voise să adauge: „E un mort, acolo, la morgă".

— N-are importanţă, zise ea absent, n-are nici cea mai mică importanţă.

— Ar trebui să te hotărăști, încercă el să regăsească tonul dinainte, dar nu mai merge. Nu mai mănînci? Nu? De ce?

— De ce ai părăsit-o? întrebă Tiana, evitînd să-l privească în ochi.

Căpitanul oftă scurt.

— N-am părăsit-o eu, răspunse el alegîndu-și acum cu grijă cuvintele, ea m-a lăsat pe mine, crede-mă.

— De ce?

— Așa, zise el, apoi luă seama și adăugă: Uite, era o fată cu care crescusem împreună, orfelinatul nostru era mixt... De îndată ce-am avut vîrsta potrivită ne-am căsătorit, pe urmă eu am tot plecat, în dreapta și-n stînga, voiam să cîștig o groază de bani pentru... amîndoi... și ea.., s-a plictisit să mă mai aștepte, așa că, într-o zi, la întoarcere mi-a spus... n-are importanță ce mi-a spus... în fine, am divorțat și ea s-a măritat cu altul... asta a fost acum o groază de ani, și de ce dracu mă chestionezi tu, pot să știu?

— Nu te chestionează nimeni, Alex, zise Tiana liniștit. Ai suferit?

— Da, strigă el, uitînd de colonelul care dormea, da, am suferit mai mult decît credeam că pot, dar acuma mi-a trecut, lasă-mă în pace, ce-ți pasă ție, de ce ar trebui să-ți pese ție?!

— Chiar așa, zise fata cu un calm suspect, de ce-ar trebui să-mi pese?!

Timp de cîteva minute nu mai schimbară nici o vorbă, căpitanul termină de mîncat mestecînd temeinic, fata fuma ghemuită în fotoliu, apoi el strînse

totul, împărţi oranjada pregătită, în două pahare şi-i întinse unul.

— Copilule, spuse el încet prinzînd-o delicat de bărbie şi obligînd-o să-l privească în ochi, copilule, sînt foarte obosit astă-seară, nu trebuie să fii supărată pe mine. Cum terminăm aici, îmi fac o zi liberă şi te duc unde vrei tu . . .

— La circ, sau la grădina zoologică, aşa-i? întrebă ea. Pentru că m-ai cunoscut pe cînd purtam codiţe şi săream coarda, pentru că m-ai dus la matinee şi mă luai de la serbările şcolare, ai să mă vezi tot copil pînă la o sută de ani?! Oh, Alessio! zise ea cu o disperare pe care căpitanul nu i-o putuse bănui şi care-l tulbură îngrozitor.

— Acuma să nu plîngi, făcu el o ultimă tentativă să-şi regăsească tonul dinainte şi nevoind să înţeleagă strigătul fetei, să nu plîngi, că nu mai am nici o batistă şi iar ai să-mi pătezi pieptii cămăşii, ca atunci cînd . . .

— Lasă Alex, că n-am să plîng, răspunse ea cu o oarecare răceală, renunţînd la acel „Alessio" care-l năucise pe el adineaori. Sînt şi eu obosită, mă tulbură şi luna, e o lună nebună noaptea asta. Du-te şi tu şi te culcă, mai spuse ea, zîmbindu-i de departe şi absent.

— Aştept un telefon, în zece minute.

— Răspund eu, despre ce e vorba?

— Spune şi tu că-i chem eu peste trei ore.

Căpitanul tăie o bucată groasă de şuncă, o introduse într-un colţ de pîine şi se apropie de fereastră.

— Am un prieten afară, explică el neîntrebat, şi Tiana dădu înţelegătoare din cap.

Era într-adevăr o lună nebună, inundă toată odaia.

Tiana stinse veioza și rămaseră așa, învăluiți în lumina aceea crudă și nefirească.

— Noapte bună, copilule, zise Alex Romano depunîndu-i o sărutare convențională pe moțul din vîrful capului.

— Noapte bună, Nisip-între-dinți, răspunse ea zîmbind.

Tulburat fără să știe prea bine de ce, căpitanul ieși. Sora Angelica îl pîndea din ușa oficiului surorilor.

— V-am pregătit de culcat, îl anunță ea. Și ceva de mîncare, dacă vreți.

Romano îi mulțumi.

— Nu vreți să veniți? întrebă ea încet, văzîndu-l ca înțepenit.

— Ba vreau, spuse el privind-o de sus pînă jos și prinzîndu-i mîna întinsă spre el. Intrară amîndoi în oficiul surorilor.

După plecarea căpitanului, Tiana, fără zîmbet acum, închise geamul, trase draperiile, reaprinse veioza și mută telefonul de oraș aproape de canapeaua cea îngustă. Cu un suspin de ușurare se întinse ca o pisică și adormi în secunda următoare. Respirația ei liniștită abia se auzea.

Colonelul întoarse capul cu precauție și-i privi fața destinsă de somn, lipsită de orice grijă. „Douăzeci de ani îi ai doar o dată" își zise el meditativ, apoi ieși din așternut, aduse telefonul la locul lui obișnuit și-și tăie o lămîie. Hotărît, somniferul nu-i făcuse bine, era treaz de cînd îi declarase fiică-sa, crezîndu-l adormit, că-l iubește. N-avusese de gînd să asculte conversația celor doi, pur și simplu voise

să readoarmă, apoi i se păruse că e mai bine să-i lase să se explice...

Telefonul sună strident și el se grăbi să ridice receptorul. Adine anunța că s-au instalat la sediul din A., conform dispoziției, și că au început developările.

Exact peste trei ore, căpitanul reveni, odihnit, ras la sînge, pieptănat cu îngrijire. Cămașa lui proaspăt spălată și călcată îl făcu pe colonel să ridice o sprînceană.

— N-au curent, îl anunță colonelul.

— Cum, n-au curent? nu pricepu celălalt.

— Așa bine, în A., pe sectorul respectiv e o pană încă neremediată.

Căpitanul drăcui în șoaptă, pricepînd acum că cei trei nu pot lucra fotografiile.

— Sună din sfert în sfert de ceas să mă-ntrebe ce să facă, zise colonelul. Ce să facă?! Să aștepte. Dacă nu i-am trimis de la început la B.! Asta-i tot, ridică el neputincios din umeri. Acum, spune-mi tu.

În șoaptă, căpitanul începu să-i povestească tot ce făcuse și constatase în cursul serii, dînd și interpretarea lucrurilor, așa cum o vedea el. La un moment dat se ridică și, continuînd să vorbească, ridică pătura ce alunecase de pe fata adormită, o acoperi cu grijă și reveni în fotoliu.

— Azi-mîine va trebui să ai și tu copii, nu să-i acoperi pe ai altuia, zîmbi colonelul.

— Numai pentru tine Tiana mai e copil, îl anunță sec Romano, privindu-l în ochi.

Suspinînd interior, Dallat găsi că-i mai bine să nu dea importanță declarației căpitanului, îl ambală în treburile lor și nu peste multă vreme, acesta ieși.

„La trei noaptea, și tot nu se astîmpără“, bombăni indignat portarul, obligat să deschidă. De la volan, Alex Romano îi zîmbi vesel și-l împăcă repede cu o hîrtie împăturită. Alături de el, Hugo Whoran se zgribulea, făcîndu-se mic, dar portarul n-avea de unde să știe nici cine e, nici ce învîrte.

CAPITOLUL XI

A doua zi dimineața, pe la nouă și jumătate, îngrozitor de prost dispus, colonelul hotărî să încerce o expediție pe cont propriu, oricum, n-avea nici un rost să stea blocat în cameră fără să știe nimic din ce se mai petrece...

Atacă altă pijama trimisă de Ducesă, una bleu foncé, de data aceasta, care-i venea mai bine decît cea maronie, se rase cu instrumentele lui Nisip, se pieptănă cu ustensilele Tianei și, cu „djelabaua“ fluturînd în falduri largi, ieși.

Nimeni nu-i acordă nici o atenție, orbit de lumină, colonelul se opri în capul celor cinci trepte monumentale din fața intrării. „Să dormi într-o dimineață ca asta!“ se gîndi el, examinînd cu atenție „terenul“. În față, pînă departe, se întindea aleea principală, ramificată în dreapta și-n stînga cu mici cărări presărate cu bănci, deja pline de bolnavi ce se soreau. În dreapta, la cîteva zeci de metri, pavilionul locuințelor, în stînga, după o cortină de brazi și fagi înfrunziți, o altă clădire. Cu planul făcut, colonelul

se îndreptă spre pavilionul locuințelor, pe o alee nu prea largă, prunduită, ca toate celelalte. Din păcate, unica bancă era ocupată de un adolescent ce vorbea unui cîine mare, lățos și murdar, așezat în mijlocul aleii.

— Îmi dai voie? întrebă colonelul.

— Vă rog, răspunse adolescentul, și-atunci colonelul își dădu seama că e un copil, fusese înșelat de statura lui înaltă.

— Mulțumesc, zise el, e al tău cîinele? Cum îl cheamă?

— Nu știu, nu e al meu, eu nu sînt de aici, l-am găsit lîngă bancă și ne-am împrietenit.

— Nu ești de-aici? insistă colonelul.

— Nu, am venit... am fost chemat... știți, tatăl meu a murit și mama...

— Deci tu ești Jean-Luc Rotha? întrebă colonelul cu compasiune, dă-mi voie să mă prezint...

Colonelul se prezentă, povesti copilului cum i-a cunoscut tatăl și-i spuse cîteva cuvinte simțite despre meritele lui, insistînd asupra recunoștinței ce i-o purta. Refractar la început, copilul se antrenă și el, punînd întrebări despre tatăl lui, așa că, pînă la urmă, colonelul se trezi improvizînd o „versiune Jean-Luc" a împrejurărilor în care îl cunoscuse și-l apreciase pe doctorul Bob Rotha.

Niciunul nu-și dădu seama cînd doctorul Tino Rotha, însoțind o femeie înaltă, blondă, elegantă, se opri lîngă ei.

— Mamă, unchiule, zise copilul ridicîndu-se în picioare, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul André Dallat, l-a operat tata!

Uluit de manierele de om mare ale copilului, de

seriozitatea lui, colonelul se ridică și se înclină în fața doctoriței.

— Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră, încercă Sonya Rotha să lege o conversație, e o fetiță încîntătoare și atît de talentată!

— Ce mai face? întrebă retoric doctorul.

— Vă mulțumesc, răspunse colonelul întîi aprecierii femeii, apoi adăugă pentru doctor: mai doarme.

— Foarte bine, zise doctorul, să se odihnească și ea bine, în pat.

— Pot să vin cu tine, mamă? întrebă băiatul ținînd-o de mînă.

— Nu, dragule, răspunse ea blînd, și o umbră îi întunecă frumoșii ochi viorii, am o treabă cu unchiul Tino, dar peste o jumătate de oră voi fi a ta.

Colonelul înțelese că erau treburi legate de aranjamentele înmormîntării și veni femeii în ajutor, rugînd copilul să mai rămînă cu el.

Cei doi plecară. Conversația se lega iar destul de greu, copilul aminti de Tiana, pe care-o auzise aseară.

— Bunicii i-ar fi plăcut să cînt și eu la pian, mărturisi el zîmbind, dar e destul de greu...

— Unde e bunica? întrebă colonelul.

Copilul arătă spre pavilionul locuințelor.

— Bunica nu l-a iubit pe tata, declară el după un timp.

— Așa-s bunicile astea, oftă colonelul, au sentimente ciudate.

— De la toamnă mă mut cu mama, reluă Jean-Luc, mergem amîndoi la B., are să fie bine...

— Îmi pare rău că treci printr-o încercare atît de grea... începu colonelul.

— Tata n-ar fi stat cu noi, continuă copilul, poate nu ştiaţi, părinţii mei erau despărţiţi. De aceea nu-l iubea bunica pe tata şi nici nu prea voia să-l vadă...

Întristat, colonelul îşi întoarse privirea, nu mai vorbise de mult cu copii de vîrsta asta şi nu crezuse că pot fi atît de maturi în gîndire şi exprimare. Să fi fost tînărul Rotha o excepţie? Dar colonelul începuse să se teamă de cuvîntul „excepţie".

— Am onoarea să vă salut, strigă de departe procurorul, venind fără grabă, cu servieta lui elegantă sub braţ. Feţele colonelului şi a copilului se întunecară, fiecare avînd alt motiv de nemulţumire.

— Bună ziua, salută copilul ridicîndu-se pentru a-i ceda locul şi ghemuindu-se apoi lîngă cîinele rămas tot pe alee.

— Ce mai faci, tineret zvăpăiat? întrebă procurorul pe un ton fals voios pe care-l credea, poate, potrivit pentru copii. O necăjeşti pe mama, ai?!

— Mulţumesc, nu prea bine, răspunse Jean-Luc, doar ştiţi că am venit la înmormîntarea tatălui meu.

Procurorul tuşi încurcat de punerea la punct pe care i-o aplicase, evident, involuntar, copilul. Situaţia era jenantă şi numai sosirea tînărului doctor Rodel îi puse capăt.

— Te caut peste tot, frate dragă, spuse el ciufulind părul copilului aplecat, să-ţi dau astea!

Avea în mînă o rachetă Dunlop şi două cutii de mingi. Pretindea că sînt ale copilului, cumpărate de Bob Rotha pentru el, „voia să-ţi facă o surpriză pentru vacanţa de primăvară".

— Atunci de ce erau la dumneavoastră? întrebă

copilul neîncrezător. Dar doctorul Rodel avea răspunsul pregătit.

— Ei, parcă nu știi ce mare tenisman sînt eu! Doctorul voia să verifice elasticitatea cordajului! Hai să mergem să încerci racheta!

— Nu știu dacă e potrivit să joc tenis într-o zi ca asta, refuză copilul, cuminte.

— Sigur că e potrivit, răspunse tînărul doctor, mai temperat, însă. Dar dacă nu vrei...

— Nu, nu prea vreau, spuse Jean-Luc zîmbind stînjenit. Dacă aveți timp, însă, am putea merge să spălăm cîinele, e foarte murdar și cred că e și lovit... uitați, aici are urme de sînge...

Doctorul Marc Rodel consideră cu entuziasm foarte temperat jigodia lățoasă.

— Cine știe ce vagabond e dînsul! Tu, se adresă el cîinelui, ești responsabil de dezastrele straturilor mele, așa-i?

— Faci și pe grădinarul, doctore? întrebă procurorul, nenimerind nici de data aceasta tonul cel mai potrivit.

— Mda, fac, răspunse în silă doctorul, parcă n-ați ști?! Întotdeauna mi-au plăcut florile, se adresă el colonelului, am și o seră. Va trebui să mergem și acolo, continuă el întorcîndu-se spre copil, să alegem ce flori vrei...

— De acord, acceptă copilul cu aceeași cumințenie care-l întrista pe colonel.

Plecară toți trei, doctorul, copilul și cîinele. Procurorul oferi colonelului o țigară de foi pe care acesta o refuză.

— Sora Mona, o cunoașteți pe sora Mona? și la semnul afirmativ al procurorului, continuă: ea sus-

ține că doamna Rotha n-are să vă ia niciodată de soț.

Procurorul nu răspunse, tenul lui roz de albinos deveni violaceu. Își aprinse țigara lui de foi, olandeză, și începu să pufăie. Lîngă el, colonelul simțea cum se-nfurie.

— Nu toți bărbații reușesc să se însoare cu femeia aleasă, zise procurorul în sfîrșit. Şi după un timp, adăugă: Probabil că sora Mona are dreptate, n-are să mă ia. Din cauza copilului, în mare parte. Nu ne putem suferi, deși eu am încercat. . .

— Ar fi mai bine să vă resemnați, îl sfătui colonelul aspru, mirîndu-se și el de ce-i venise să se amestece în afacerile altora.

— Da, așa ar fi mai bine, și așa am să și fac, desigur, mărturisi procurorul, și colonelul intui că suferă.

— Trece, încercă el o consolare stîngace.

— Trece greu, oftă procurorul, apoi, într-o clipă redeveni ființa antipatică pe care o cunoscuse colonelul ieri. V-am rugat destul de frumos să vă vedeți de treabă, de ce nu m-ați ascultat?

— Mi-am văzut, se eschivă colonelul, nu vedeți ce bine m-am refăcut? Am ieșit și la aer!

— Nu mai umblați cu fofîrlica, zise procurorul.

Expresia îl indispuse grozav pe colonel și refuză să-i răspundă ceva. Procurorul continuă:

— L-ați scos de aici pe Hugo Whoran. De ce?!

— Aa! afectă colonelul uimirea. Căpitanul s-a ocupat de treaba asta. Chestia e așa că Hugo Whoran, proaspăt ieșit din pușcărie, nu s-a astîmpărat, a mai făcut niște prostii, gen huliganisme și ceva găinării, era căutat de poliție și s-a ascuns aici, profi-

tînd de protecția doctorului Rotha care-i cunoscuse părinții, erau din aceeași localitate. Dealtfel, nici nu-l cheamă așa, numele lui adevărat...

— Știu care-i numele lui adevărat, spuse procurorul.

— Căpitanul n-a făcut decît să...

— De ce vă amestecați dumneavoastră în afaceri cărora nici denumirea corectă nu vă osteniți să le-o dați? „Găinării!“ M-ați încurcat îngrozitor! Și doar v-am prevenit...

— Domnule procuror, zise rece colonelul, vă rog să vă stăpîniți și, respectîndu-vă pe dumneavoastră, să vă respectați interlocutorii!

Procurorul înghiți de două ori în sec și făcu un gest disperat ce s-ar fi putut traduce cu „poftim, de ce-i arde lui!“

— În afară de asta, părerea dumneavoastră era formată de ieri, zîmbi răutăcios colonelul, și mi-ați impus-o și mie cu multă fermitate, deși eu nu vă cerusem concluziile, ci numai faptele...

— Trebuia să vă arestez căpitanul, asta trebuia să fac! explodă procurorul.

— Nu puteați, zîmbi subțire colonelul, a acționat în legitimă apărare, a avut și martori.

— „Legitimă apărare“, aruncă celălalt cuvintele, știți mai bine ca mine ce legitimă apărare e aia! Legile noastre nu permit...

— Căpitanul n-a încălcat nici o lege, continuă colonelul să se amuze. A acționat ca un simplu particular în legitimă apărare!

— Căpitanul dumneavoastră e un parșiv și jumătate!

— Ce limbaj aveţi, domnule procuror! se miră colonelul candid, decis să-l scoată de tot din sărite. În fond, la vîrsta asta, se gîndi el, ar trebui să fie mai stăpîn pe nervii lui.

— Aveţi dreptate, mă scuzaţi, spuse celălalt, dintr-o dată calmat, ca şi cînd ar fi ghicit gîndurile colonelului. Dar mă încurcă îngrozitor...

— La ce oră declaraţi ancheta închisă şi comunicaţi concluziile oficiale? întrebă colonelul.

— La unu, răspunse în silă procurorul. Apoi, neputînd, sau nevrînd să se stăpînească, adăugă cu satisfacţie prost disimulată. Veţi avea o surpriză. Una dublă!

— Adică? întrebă iute colonelul.

— Gata, nu vreau să vă spun nimic! zise procurorul fals modest şi, salutîndu-l cu multă deferenţă, plecă spre pavilionul locuinţelor, lăsîndu-l pe colonel din ce în ce mai indispus.

„Sora Mona, începu el să numere, sora instrumentară, doctorul Rodel, frumosul Marcello, procurorul, Sonya Rotha, doctorul Tino Rotha..."

Sora Mona îi era devotată, un devotament de femeie bătrînă şi sîcîită care nu suportă contrazicerile. Credea că doctorul Bob Rotha are s-o ia cu el, se mîndrea cu asta... îi asuprea şi cam dispreţuia pe cei din jur... să presupunem că aflase că doctorul nu avea intenţia s-o ia... ar fi rămas, credea ea, de batjocura celor pe care, mai mult sau mai puţin făţiş, îi dispreţuise ea... fără familie, fără prieteni, neiubită, fără ocupaţie, numai femeile cu familie se bucură cînd se pensionează... nevoită să audă falsele compătimiri şi zeflemelile abia ascunse ale celor din jur... o bătrînă refulată şi... da, cam aşa e,

cam fără inimă, mai bine zis, cu toată bunătatea dirijată într-o singură direcție... atît de bună față de doctorul Bob Rotha încît, călcîndu-și jurămîntul meseriei îl mai „ajută“ un pic, îi mai strecoară din „înțelegere“ cîte o fiolă de morfină, dînd peste cap tratamentul sever al medicului curant Sonya Rotha... pe asta n-o iubește chiar deloc, deloc, și sugerează lucruri ciudate, că nu mai are răbdare, că e curtată de o groază de bărbați, că a făcut totul dintr-o vină imensă față de doctorul... E sau nu e în stare o femeie ca sora Mona să-și asigure printr-o moarte, chiar a ființei pe care inițial o iubise și o respectase, să-și asigure pentru tot restul vieții stima, respectul și compătimirea celor din jur?!

Se ivește o ocazie, Sonya și Tino Rotha plecați la B., criza de abstinență certificată de atîția martori... cît despre cele necesare, și le-a putut procura cu atîta ușurință! Poate a acționat mai tîrziu, după ce, împreună cu doctorul Rodel și sora anestezist reanimatoarea au constatat că doctorul e în afară de orice pericol... deci asta ar fi trebuit să fie după miezul nopții, pînă atunci, vizavi stătuseră Tiana și Marcello, bînd ceai, în nișă...

Colonelul oftă adînc și-și aprinse o țigară, încercînd să nu se enerveze din cauza căpitanului ce nu mai venea, a aprobării oficiale ce nu mai venea, a rezultatelor expertizelor tehnice ce nu mai veneau pentru că nu erau gata, nu fuseseră lucrate la timp din cauza lipsei de curent, a verificării alibiurilor ce nu mai veneau... La ce bun să ai atîta aparatură în spate dacă nu te poți folosi de ea?!

— André, bună dimineața, spuse fiică-sa apărută pe neașteptate. Arăta grozav, atîtea ceasuri de somn

îi prinseseră bine. Unde e Nisip? întrebă ea sărutîndu-l.

— De ce? colonelul era bănuitor și prost dispus.

— D'aia, bătrîne André, am făcut ceva îngrozitor aseară, i-am promis că răspund la telefon în locul lui și pur și simplu am adormit!

— A, zise el mai calmat, nu-ți face griji, căpitanul se descurcă întotdeauna, nu se bazează el pe una ca tine!

— Cum, „una ca mine"? replică fata ofensată.

— Așa, o aiurită somnoroasă, obosită după concert, încercă el să dreagă lucrurile.

— Tu știai că Nisip a avut o nevastă? întrebă ea.

— Ți-am spus că nu e potrivit pentru tine! strigă el enervat.

— Credeam că ții la el, strecură fata, dintr-o dată sfioasă.

— Sigur că țin, răspunse colonelul, dar nu e pentru tine, și nu din cauza fostei lui căsnicii, doar nu era să ghicească existența ta!

— Atunci?!

— Și-apoi tu nici nu însemni nimic pentru el, nu vezi?!

— Asta rămîne de văzut, zise ea cu o veselie ce i se păru colonelului complet deplasată.

„Ba n-ai să vezi nimic" îi promise el în gînd, apoi îi dădu niște sarcini precise, ca să scape de ea, o iubea imens, dar acum îl scotea din sărite. O trimise să vadă ce e cu spălatul cîinelui, și cu un drum să se intereseze dacă are voie, el, taică-său, nu cîinele, să mănînce ouă moale, iar dacă da, să-i facă rost etc. etc. Fata plecă, bucuroasă să-i poată fi de

folos. După zece pași se întoarse, scotocind în săculețul ei. Îi dădu caietul de școlar, uitat sub pernă, cu însemnările și planul parterului.

„Ramolit bătrîn ce sînt“ se autocaracteriză cu asprime colonelul, „încă o chestie de asta, în alte împrejurări și mi-am dat cu firma-n cap! Ia să vedem mai departe: sora instrumentară... Sora instrumentară?! Sora instrumentară... de ce l-ar fi putut ucide pe doctorul Rotha? Prostii, pentru că a fost de față cînd doctorul mi-a propus o problemă de rezolvat... nu, hotărît, chestia asta cade! Deși, dacă mă gîndesc mai bine, exact fraza asta a doctorului mi-a dat mie impulsul psihologic, motivația acestei așa-zis anchete pe care am făcut-o. La ce dracu am făcut-o dacă nimic nu e clar? Adică de ce nu e clar? Cine mai e? Doctorul Rodel, un tip atît de simpatic, de deschis, de sincer, de hotărît, de bun la suflet! Mediul — burghezie medie: pian cu coadă și pisică siameză! Stop! De ce e simpatic? Pentru că e deschis, franc, dar n-am verificat nimic din ce-a declarat, și tot ce mi-a spus putea fi „ajustat“, fie pentru că face pe îndrăgostitul de propria mea fiică pentru a-mi abate mie bănuielile, fie...“

Colonelul gemu și se luă cu mîinile de cap. Doctorul Rodel avea aceleași posibilități tehnice ca și sora Mona; mai era și amănuntul cu atropina, că Bob Rotha i-ar fi spus că nu o folosește niciodată... dar îndrumarea la lucrările științifice! Astea aduc titluri, renume și renumele face bani... Chiar, unde erau lucrările neterminate ale lui Bob Rotha?

Nici așa nu mai merge, sînt de văzut mai bine aspectele pozitive. La ce fusese colonelul martor direct? La grija și bunăvoința cu care doctorul Ro-

tha se ocupa de Marc Rodel, îi dădea indicații, îi verifica ideile. Asta ar fi putut șterge totul... Lui Marc Rodel îi plăceau florile, le cultiva... și ce-i cu asta? O groază de criminali au sentimente gingașe pentru cîte ceva neesențial... Oare?!

Cît despre frumosul Marcello, își continuă colonelul ideile, ei bine, atenție, aici nu sînt obiectiv pentru că nu mi-a plăcut reacția Tianei, bine, dar de fapt, tînărul ce i-a făcut?! Nimic, colosala impresie ce-o lasă, e altă poveste. Marcello știe să mînuiască o seringă, asta e clar, nu știa că moștenitorul direct al doctorului e Jean-Luc, credea că e Carla, care îi e complet aservită din toate punctele de vedere, rîvnea mașina și eventualele economii ale doctorului, doctorul cîștiga colosal, indivizi cu psihologia lui Marcello n-au nici o reținere cînd e vorba de bani. Acuza cea mai puternică, însă, i-o adusese Carla refuzînd să-l mai vadă, îl crezuse, cel puțin pentru început, vinovat de moartea fratelui ei! Deci ea știa că Marcello avusese mijloacele tehnice, morfina, atropina, și ceea ce e mai grav pentru o îndrăgostită, îl crezuse capabil de gest!

Falsul Hugo Whoran, găinarul iubăreț. Îl avea cu ceva la mînă pe doctorul Rotha, asta e indubitabil, de aceea-și permisese atitudinea mai mult decît insolentă față de Tiana despre care putuse presupune că e prietena doctorului... deci pînă la ora aceea îl crezuse în viață... atunci ce rost avea să-l omoare, dacă-l șantaja cu ceva? Și-ar fi secat izvorul. Voise doctorul să-l denunțe? Să se scape de el cu orice risc? Evrika! tresări colonelul, aici e problema! În această direcție doctorul Bob Rotha voise să-i ceară sprijinul! Și-atunci să-l fi prevenit cineva pe Who-

ran și acesta să fi luat „atitudine“? Hm... ciudat e că de fiecare dată cînd s-a vorbit de acest individ, s-a făcut referire la părinții lui, care sînt consăteni cu cei doi Rotha... atunci legătura trebuie căutată în trecut, înainte de sosirea doctorului aici, dealtfel acest Hugo e și prea tînăr pentru a avea rol în afacere, dacă într-adevăr e vorba de ceva din trecut... Atunci, implicit sînt amestecați și Sonya și Tino, mai ales el, pentru că erau nedespărțiți. Să se fi făcut ei, sau numai Bob, vinovați cu ceva față de bătrînii lui acest zis Hugo?! Problema rămîne deschisă pînă la întoarcerea lui Alex Romano.

Procurorul... o aștepta pe Sonya Rotha care nu s-ar mărita cu nimeni pînă nu l-ar vedea pe Bob vindecat... asta nu e motiv... apoi e antipatic și încrezut.. asta cu atît mai puțin, în schimb nu-și pierde vremea, dovadă că a ridicat toate amprentele, a ajuns și la firul Whoran... Dar dacă vinovată e Sonia Rotha și el ar avea intenția să lase totul să treacă drept un accident?... iar accidentul e perfect verosimil, toți sînt de acord cu asta. Ba nu, sora Mona nu credea în accident... Psihologia și reacțiile unui morfinoman... un paravan comod... Ce-a făcut procurorul ieri-noapte?! Dar ce spunea adineaori? Dacă nu-și ține firea, o să facă o apoplexie, cu gabaritul lui... ce spunea?! că va face o anchetă dublă? Asta înseamnă două morți! Dar nu putea să spună așa ceva! Sigur, a spus „o dublă surpriză“. Și dublă surpriză ce înseamnă? Exact același lucru, nu? O simplă surpriză înseamnă o crimă, pentru că ne-surpriza fusese ipoteza cu accidentul, deja enunțată; atunci, în ideea asta, o surpriză dublă înseamnă două crime, sau mai bine zis o dublă crimă, nu e

același lucru, pentru numele lui dumnezeu! O dublă crimă presupune un singur autor!

Colonelul se ridică și porni agitat pe alee, cu pasul grăbit pe care, dealtfel, trebui să-l potolească imediat!

Doctorul Tino Rotha revenea abătut, fără îndoială de la catafalcul vărului său, înmormîntarea urma să aibă loc azi, la trei, într-un cimitir de țară, de după deal.

— Doctore, îl întrebă colonelul tulburat, doctore, cine-a murit?

— Poftim?!

— Mă scuzați, își reveni imediat colonelul, voiam să spun, cine a murit în afară de vărul dumneavoastră?

— Domnul Mattifas. N-ați stat prea mult la soare?

— Nu, zise colonelul serios. Dar înainte, cine-a murit?

— N-a murit nimeni, de luni de zile, în clinică. Au fost aduși niște accidentați deja decedați pe șosea. Aș putea ști și eu de ce vă interesează? întrebă doctorul intrigat.

— Sigur, doctore, zîmbi colonelul, încercînd să șteargă impresia penibilă ce-o făcuse adineaori. Mă gîndeam că s-ar putea strica reputația clinicii...

— Parcă asta contează acum?! zise doctorul și făcu un gest scîrbit cu mîna, îndepărtîndu-se.

Doctorul Tino Rotha, își spuse colonelul, văr bun cu Bob, crescuți împreună, ca frații, cu coatele tocite pe aceleași bănci și cu ochii zgîiți pe aceleași manuale, își aleg amîndoi medicina și ajung amîndoi chirurgi, unul pentru că avea chemare, celălalt din spirit de imitație sau din dorință de parvenire rapidă,

e o specialitate bănoasă, chirurgia, la un moment dat iubesc aceeași fată, asta e Sonya, ea-l preferă pe Bob. Ce face Tino în această situație? nu face nimic, rămîne burlac pînă în ziua de azi, dar are o prietenă... de ce alege Tino un post alături de vărul lui? Ca să-i ajute să revină la normal? Ca să aibe un mentor neoficial? poate că lui nu-i convenea ca doctorului Rodel să recunoască nevoia unui mentor; să „crească" în umbra lui? a se vedea ce e cu ideile, lucrările și cercetările lui Bob de care profită toată lumea și, se pare, destul de copios Tino, deja cu doctoratul dat, grade, primariat etc. Dar dacă sînt nedrept? O muncă susținută duce deseori la rezultate meritorii, acesta e cazul tipic, nu al geniilor. Dar ce cîștigă Tino din moartea asta? Nimic, pentru că aici sora Mona n-are dreptate, Tino n-a rămas burlac din cauza Sonyei și ea nu l-ar lua de bărbat. Ce caraghios! De ce se pune astfel problema? De ce trebuie să ia pe cineva de bărbat? De la sora Mona citire, ea spunea că Sonya e nerăbdătoare și, conform psihologiei ei, nu putea fi nerăbdătoare decît ca să se mărite! Dar poate avea alte pricini, postul pe care trebuia să-l ocupe peste o lună, educația lui Jean-Luc... Sonya nu dă impresia c-ar fi rîvnit la bunurile materiale ale ex-soțului ei, trebuie să cîștige și ea destul... ce-o putea face nerăbdătoare? Dar cine încasează asigurarea lui Bob Rotha? Adică nu, așa ceva e clar că nu există, nici o societate de asigurare nu se încurcă eliberînd poliță unui morfinoman cu cartelă oficială!

Dar e absurd, continuă colonelul, amîndoi au fost absenți din localitate și B. nu e chiar „colea".

„Așa ajung unii la casa de nebuni“ se autocompătimi colonelul, continuînd să se tîrîie de colo pînă colo, pe aleea principală.

— Domnul Dallat! auzi un țipăt strident ce venea din geamul deschis al cabinetului directorului. Era o soră care-l chema la telefon.

— Am onoarea, sînt locotenentul Colmari, auzi el vocea afectată a subalternului său. Permiteți să vă spun ce-am aflat: persoana feminină a fost la coafor, la maestrul Oliver... poftim? să trec peste? bine... ăăă... i s-a făcut o șamponare cu Loréal, cum? ați observat?... da, înțeleg, păi atunci ce să vă mai spun... nici consumația de la restaurantul... nu vă interesează?! păcat, nu mi-a fost deloc ușor să... seara? de la opt și pînă la șase dimineața n-a părăsit camera cumnatei sale, Charlotte... da, mi-a certificat proprietăreasa. Dimineața a plecat împreună cu persoana masculină, în mașina acestuia... da... Ceva mai puține... pentru seară da, a staționat în fața imobilului nr. 7 din strada... mașina, sigur, nu individul, da, certifică patrula de circulație, era parcată nereglementar... nu vă pot spune nimic deoarece e plecată într-un turneu... e baletistă... balerină?! da, mă scuzați, doriți să insist?... da, înțeleg și repet: Loréalul nu e esențial... sigur că mă gîndesc... Ce concluzie trag eu?! că vă simțiți foarte bine, domnule colonel, și asta mă bucură!... nu sînt obraznic, se poate?!

„Era de așteptat“, medită colonelul după ce încheie convorbirea, „era de așteptat și minte ăl de zice că nu mă bucur! Injecții de la distanță nu s-au făcut încă pe mapamond, concentrația unei fiole e unică, am priceput, deci cei doi sînt complet sco‹

din afacere. N-am decît să accept evidența, pentru că, din moment ce toată lumea de specialitate găsește circumstanțele accidentului perfect plauzibile, nu văd de ce m-aș încăpățîna eu să... În fond, ce știu eu despre psihologia unui morfinoman?! Nimic!

Colonelul își sprijini coatele pe pervaz și privi afară. Un grup neobișnuit polariza atenția tuturor: Jean-Luc, Tiana, doctorul Rodel și javra lățoasă soseau!

— Fii atent, André, strigă fiică-sa, ce frumusețe s-a făcut! Ce părere ai, bătrîne André?

„Copila asta e complet lipsită de bun simț" se indignă taică-său, dar zîmbi larg, de dragul lui Jean-Luc ce părea foarte mîndru de ispravă. „Fiule", își aminti el fără voie, „vara asta mergem la mare, în sfîrșit, tu și cu mine"...

Dintr-o dată se liniști, știu că el are dreptate și nu procurorul, nici ceilalți. „Pe dracu, psihologie de morfinoman, asta să o vîndă cui a mai cumpărat-o!"

— Bătrîne André, îi spuse fiică-sa, intrînd fără să mai bată la ușă, noi mergem în locuința Sonyei, să uscăm cîinele la radiator, să nu răcească. N-ai voie cu moale, pa! și închise ușa.

— N-ai voie, pa! mormăi înciudat colonelul, dar atunci ce am voie? Asta nu i-a venit în minte să întrebe!

„Auzi, dublă surpriză! Domnul Mattifas a spus...". Sună în disperare, trebuie să vină cineva cînd se suna din cabinetul directorului!

— Am auzit, am auzit, îi spuse o soră morocănoasă, cu ochii roșii, intrînd fără nici o grabă. Luați degetul de pe buton că se aude în tot pavilionul! Ce doriți? Colonelul refuză să se enerveze și se hazardă:

— Ești prea frumoasă soră, ca să umbli cu ochii înroșiți!

— Nu primesc nici un compliment în timpul serviciului și ochii mei înroșiți nu vă dau dreptul să fiți necuviincios!

La absurditatea replicii, colonelul nu avu altceva de făcut decît să izbucnească în rîs.

— De ce, domnișoară, credeți că...

— Hai, gata, lăsați-mă, îl întrerupse ea, spuneți-mi ce doriți și repede, că mă așteaptă omul legii!

Colonelul deveni brusc foarte interesat și vulgaritatea ostentativă a fetei nu-l mai preocupă pe moment.

— Tocmai, spuse el, încercînd să găsească o breșă, tocmai, doar nu vreți să vă prezentați așa, plînsă și nervoasă, să nici nu vă dați seama ce-i spuneți! Haideți, beți un suc, puneți-vă o compresă, ceva...

— Ce vă pasă dumneavoastră? cedă ea, totuși, și acceptă să se așeze pe scaunul indicat de colonel.

— Nu mai pot, sînt zăpăcită complet, mărturisi ea, am plîns toată noaptea, ca o nebună...

— Se vede, constată blînd colonelul. Ați ținut la doctorul Rotha?

Fata oftă, era într-adevăr frumușică deși cam grosier modelată.

— Și ce legătură poate stabili procurorul între acest sentiment și moartea doctorului? insistă el.

— Nici una, zise ea cu o mirare sinceră, nici nu-l interesează accidentul doctorului Rotha, l-a clasat, el vrea să știe de ce a murit domnul Mattifas!

Colonelul, care sunase tocmai pentru că voise să stea de vorbă cu cineva care știa amănuntele decesului domnului Mattifas, se cruci în gînd de norocul

ce-l avusese. Servi fata cu o portocală pe care tocmai o dezghioca, evident, nu avea suc, nu-i pregătise nimeni, apoi cu o ţigară, pe care ea o refuză.

— Mulţumesc, spuse ea ceva mai îmblînzită, de ce aţi sunat?

— N-are importanţă, minţi el căutînd rapid un motiv, ăă, ceva în legătură cu dieta mea, dar este timp după ce reveniţi. Trebuie să daţi o declaraţie, ceva?

— Habar n-am, mărturisi ea, că ce-am ştiut, i-am spus ieri.

— Eu credeam că domnul Mattifas a murit de bătrîneţe, lansă el.

— Sigur că de bătrîneţe, oftă fata, l-am regretat, că era simpatic, dar...

— Atunci?! o readuse colonelul la ce-l interesa.

— Atunci, treaba e aşa că domnul Mattifas făcea un tratament şi ultima injecţie i-am dat-o chiar eu. Făcea nişte injecţii de întărire, strofantină cu glucoză concentrată avea cordul slăbit, ca la vîrsta aia şi...

— Şi n-a putut suporta injecţia?

— Dimpotrivă, zîmbi asistenta amuzată de neştiinţa lui, injecţiile respective, cîte una pe zi, aveau tocmai rolul să-i întărească inima...

— Atunci de ce a murit? se miră colonelul.

— Tocmai asta vrea să ştie şi procurorul, zise fata. A murit că n-a mai avut zile, d'aia! Parcă moartea lui mai contează, cînd moare unul ca doctorul Rotha!

— Văd că sînteţi foarte necăjită...

— Doctorul Rotha declară ea, era om bun, m-a scăpat din nişte buclucuri, şi eu, orice-ar zice unii

despre mine, sînt în stare să simt recunoștință pentru cine merită!

— Și procurorul își închipuie că în zăpăceala generală ați făcut vreo greșeală? riscă Dallat.

— N-am făcut nici o greșeală, se încăpățînă fata. Făcusem injecțiile tuturor celor ce aparțineau de mine, nu mai rămăsese decît bătrînul. M-am întors în oficiu și am făcut amestecul acolo, nu puteam să greșesc, erau ultimele două fiole rămase pe tavă. M-a văzut toată lumea, că se mutaseră la noi, aici erați deja dumneavoastră, camera de gardă era sigilată, stăteau toți în oficiul surorilor, și doctorii Tino Rotha și Rodel și Sonya Rotha, și sora Mona, toți!

— De ce n-ați făcut amestecul la patul bolnavului, nu așa se obișnuiește?

— Ba da, dar bătrînului nu-i făcea plăcere să asiste la preparative și-l cruțam și noi, cît puteam...

— Domnișoară, nu vă faceți nici o problemă, îi spuse colonelul, conducînd-o spre ieșire, lucrurile sînt foarte clare, fiți calmă...

Din nou în capul scărilor, colonelul privea nostalgic aleea centrală: nu venea nici o mașină! Începuse să se cam lămurească, acum, cu injecțiile, și regretă că o pusese pe noră-sa pe drumuri, în starea ei! Unul din telefoanele de ieri fusese prea pripit! Poate nici Paul nu putuse să-și ia liber, la ei e acum plin sezon. Dar de ce nu mai sosea căpitanul? Îi simțea lipsa mai mult ca oricînd! I-ar fi plăcut să discute cu el niște aspecte... să afle datele noi... Așa, trebuia să-și tot învîrtă gîndurile de unul singur, în prostie...

Mohorîtă dar cu ţinuta dreaptă, doctoriţa Sonya Rotha revenea de undeva. Colonelul îi ieşi înainte, cît putu de repede, şi o puse la curent cu ocupaţia fiului ei.

— Mai bine, spuse ea, asta îi va abate puţin atenţia.

— Îmi daţi voie să vă conduc? o rugă André Dallat, şi apoi îi povesti şi ei împrejurările în care îl cunoscuse pe fostul ei soţ, arătîndu-i părerea de rău pentru ceea ce se întîmplase.

— Nu vreţi să stăm puţin? îi propuse el în dreptul băncii rămase libere.

Ea acceptă. Colonelul o examina discret, cu o curtoazie spontană. Calificativul care i se potrivea cel mai bine era cel de „chipeşă". Deşi întristată, Sonya Rotha părea să suporte cel mai bine dintre toţi pierderea doctorului Bob Rotha.

— Aud că domnişoara Carla Rotha e într-o stare foarte proastă, avansă el.

— Are aceeaşi structură psihică şi fizică pe care o avea Bob, spuse încet Sonya Rotha, sînt labili, conformaţia psihică a Lottei nu rezistă prin forţe proprii unui şoc de tipul acesta, e slabă aşa cum era şi Bob . . .

— De ce v-aţi risipit anii cei mai frumoşi cu el? întrebă colonelul, riscînd.

— De ce?! murmură ea cu tristeţe. De ce?! Ce rost mai au acum poveştile vechi?

— Poveştile vechi le generează pe cele noi, strecură colonelul.

— Nu, de data asta s-a terminat, răspunse ea cu gîndul parcă aiurea. Domnule Dallat, dumneavoastră aţi auzit de „afacerea Cassi?"

Colonelul își tortură în van memoria, numele nu-i spunea nimic.

— Eu sînt fiica lui, continuă ea, sînt Sofia Cassi.

Colonelul își mărturisi neștiința.

— Nu e de mirare, spuse ea fără să pară mirată, e o poveste veche, petrecută imediat după război în . . . , și numi un mare oraș dintr-o țară vecină.

Cassi fusese casier principal la o mare bancă particulară. Era un om vesel, deși cîștiga prost, suferea de o mulțime de boli și nici nu mai era prea tînăr. Tînără era nevasta lui căruia îi promitea marea cu sarea, fără să fi reușit să-i ofere încă nimic, avea și scuze, fusese război, fuseseră greutăți . . . Crezu că a prins marea ocazie a vieții lui atunci cînd fu introdus într-o afacere de speculă de imobile, era mare harababură după război, inițiată de întreprinderea unde lucra. Interese în afacere aveau și alții și, mînat de un imbold pe care, mai tîrziu, fiică-sa nu reușise să-l înțeleagă, Cassi se hotărî să profite. Erau mulți bani la mijloc, interese serioase, un om ce știe manipula conturi și cifre ar fi putut face avere . . . credea Cassi. Hotărî să ia o parte a afacerii pe cont propriu și deveni neloial nu numai față de municipalitate și față de firma la care era angajat, dar și față de organizația clandestină, o organizație semiteroristă cum erau destule în vremurile acelea tulburi,, cu care intrase în combinație. Descoperit, evident, n-a fost cruțat, și cum știa prea multe . . . Sofia avea 11 ani cînd, într-o seară, o seară de coșmar, i-a fost dat să facă primul ei pansament . . . Împușcat, într-un colț întunecos de stradă dosnică, tatăl ei mai găsise forța să ajungă pînă acasă, îi ceruse iertare și o rugase să ducă o viață

demnă... cum pierduse prea mult sînge, muri la scurtă vreme, fără a obține la rîndul lui, iertarea soției sale. A urmat o perioadă de groază...

Evocînd-o, după atîția ani, Sonya Rotha frisonă. Poliția, serviciile economice, ziarele, reporterii și fotografii, presiunile din umbră ale teroriștilor clandestini, pentru că afacerile lui Cassi nu fuseseră clarificate și lipseau mari sume de bani, pentru toate părțile... toate astea și mai ales oprobiul public căruia doamna Cassi nu-i rezistase... Dragostea ei se spulberase și făcea tot ce putea să o determine pe Sofia să trăiască noile ei sentimente, așa că, încet-încet, fetiței ajunsese să-i fie groază și de cuvîntul „tată". Pînă la urmă, sfindînd oprelîștile oficiale, fugind de amenințările din umbră, doamna Cassi hotărî să emigreze, or, treaba asta se putu face numai clandestin.

— Așa am ajuns aici, și din Sofia am ajuns Sonya, încheie femeia.

Colonelul continua să păstreze tăcerea de teamă ca printr-o replică prost plasată să nu o îndepărteze pe Sonya Rotha de subiect.

— Eram copil bun, învățam bine, continuă ea, dar n-am avut niciodată voie să fiu prima, n-aveam voie să atrag în nici un fel atenția asupra numelui ce-l purtam! Era fals, doar! Nu eram decît două emigrante clandestine și ani de zile n-am avut altă grije decît să trecem neobservate, șterse, să fim neînsemnate!

Aveau cerințe materiale modeste și le făceau față pentru că, neloial față de toată lumea, Cassi fusese loial față de interesele viitoare ale fiicei lui și avusese grijă să-i depună, pe cifru, o sumă — vai cît

de mică față de cele neclarificate — la o bancă serioasă. Sofia, devenită Sonya, hotărî să ducă o viață demnă, pe propriile ei picioare și astfel ajunse studentă la medicină. Începuse să uite spaimele copilăriei, să iasă din complexele care-o apăsaseră atîția ani, avea succese, era apreciată, visa o carieră mare...

— Într-o toamnă i-am cunoscut pe Tino și pe Bob, atît de asemănători, atît de veseli, de buni! Are să vi se pară curios, poate, dar Bob era cel care avea succesul mare, nu numai la studii, dar și în societate... avea întotdeauna după el o droaie de fete! Mie îmi plăcea însă Tino, poate mai puțin strălucitor, îmi plăcea atît de mult încît am hotărît, cu toată sinceritatea vîrstei, să calc porunca mamei și să-i spun cine sînt eu de fapt. Nu concepeam o iubire cu secrete...

— Și... i-ați spus? întrebă colonelul.

— Da... i-am spus. Mama avusese dreptate, nu eu. Iubirea n-a rezistat, Tino a dispărut un timp, nu înainte de a-mi spune că eram fiica unui escroc și că mă strecurasem prin fraudă „dar cine știe pentru cît timp“ în mijlocul unui popor care nu era al meu, într-o țară unde ocupam un loc ilegal. El n-avea nevoie de complicații, el voia să facă o carieră cinstită... Și, de fapt, avea dreptate, nu eram eu fiica unui escroc condamnat din toate părțile? Nu ocupam eu un loc fraudulos într-o țară care nu era a mea, de origine?! Numai că, după atîția ani, ajunsesem să mă simt în țara mea, nu voiam să fiu eliminată, nu voiam să-mi pierd locul pe care eram pe cale să-l cîștig... Mama și cu mine eram în delict față de legi.... îmi imaginam urmările... eram destul de

năucită să nu mă gîndesc la perioada de prescripție... În disperare de cauză, i-am spus totul lui Bob și el... el a hotărît să mă salveze! A fost o căsătorie ciudată, am avut doar răgazul să-mi strîng actele mele... false! Tino a revenit, nici azi nu știu unde dispăruse! după trei săptămîni, să-mi ceară iertare pentru lașitatea lui. Era deja tardiv, eram tînăra doamnă Rotha, dar nu purtam numele lui, ci al vărului lui! Cu alt curaj, mama și cu mine ne reglementarăm situația în fața autorităților. N-a fost așa de greu cum ne închipuisem, culmea era că se știa de noi, nu comisesem nici un delict, avusesem o comportare onorabilă, în fine, ne-au înțeles și, după mulți ani, am putut respira ușurate!

Căsătoria mea a fost ciudată — Bob mă luase din bunătate și eu îl luasem de frică — ciudată, dar nu nefericită! Descopeream un prieten adevărat, începeam să-l iubesc, așteptam un copil, renunțasem la studii, nu mai voiam să fiu doctorul Sonya Rotha, îmi era destul că eram doamna doctor Roberto Rotha! Credeam că Bob și copilul ce se născuse îmi vor umple toată viața! Atunci s-a petrecut ceva ciudat cu Bob și poate eram și eu prea tînără ca să știu ce să fac exact. Credea el că o căsnicie bazată pe compromis, ca a noastră, n-are șanse de supraviețuire și eu nu reușeam să-i arăt destul de bine că începusem să-l iubesc și că în fiecare zi mă simțeam tot mai legată de el?! Îmi venea să rîd amintindu-mi că-mi plăcuse Tino și-i eram aproape recunoscătoare pentru lașitatea lui, datorită căreia îl găsisem pe Bob! Eram o mamă fericită, știam că fiul meu are să fie mîndru de tatăl lui, că nu va trece niciodată prin ce-am trecut eu!

Şi pe urmă, într-o bună zi, ne-am despărţit, nu era prea complicat să desfaci o simplă căsătorie civilă ca a noastră, nu făcusem una religioasă. Mă gîndesc că e vina mea, nu trebuia să accept nici în ruptul capului, dar cînd eşti tînăr ai ambiţii ciudate, mîndrii caraghioase. Între timp, Bob reuşea din ce în ce mai bine în carieră, avea un viitor strălucit şi-l merita! Dar eu?! Cu permisiunea lui Bob păstrasem numele lui. Trebuia din nou să mă străduiesc să devin doctorul Sonya Rotha, aşa că mi-am reluat studiile, nu eram nici eu lipsită de calităţi. Între timp mă mai dezmeticisem, să ştiţi că nu eram nefericită, nu, deloc, atît eram de convinsă c-am să-mi recuceresc fostul bărbat, c-am să-i dovedesc că, deşi îl luasem de frică, ajunsesem să-l iubesc! Dar n-a fost aşa, lui Bob i s-a întîmplat o nenorocire şi nu eu am fost cea care să-l ajut, atunci cînd el avea nevoie de ajutor! L-a găsit, ajutorul ăsta, la Tino, nu la mine. Singura mea scuză e că nu ştiam nimic, dar asta n-are valoare, trebuia să bănuiesc, pentru că-l iubeam. Pe urmă, el a plecat, a renunţat la tot şi a venit aici ... aşa cum îl ştiţi ... Tino l-a urmat, Bob fusese totul pentru el, ţineau mult unul la altul, se aveau mai bine ca fraţii ... dar n-a putut face nimic pentru el!

Atunci, de îndată ce-am putut, am venit. Au fost nişte ani lungi aceştia, lungi şi grei. Nu se mai punea problema să-mi recuceresc bărbatul, nu, aş fi fost fericită să-l readuc pe omul Bob Rotha la linia de plutire, la normal. El făcuse ceva pentru mine, voiam să fac şi eu ce puteam ... şi eram aşa de aproape de victorie! Voiam ca el şi fiul lui să fie mîndri

unul de altul, un copil trebuie să fie mîndru de tatăl lui!

— Are de ce să fie mîndru, murmură colonelul.

— Nu, zise ea cu amărăciune, cînd va fi mai mare va afla adevărul, dacă nu cumva îl întrevede de pe-acum ... va afla că tatăl lui a murit dintr-un accident pe care-l putea evita dacă ar fi ...

— Sînteţi prea aspră, spuse încet colonelul, faptul că lua morfină ...

— Nu faptul că lua morfină, pentru numele lui dumnezeu! strigă ea, apoi reveni la tonul scăzut: Nu pentru că era morfinoman, ci pentru că n-a vrut să depăşească un prag ... Poate că aveţi dreptate, sînt aspră şi nedreaptă, dar atîtea sentimente contradictorii mă stăpînesc! Sînt vinovată că am lipsit ...

— Aţi plecat pentru că-l credeaţi în siguranţă?

— Sigur, murmură ea, dar aflu că m-a înşelat, nu-i fac o vină, dar eu ştiam că e la o doză mult mai mică decît s-a constatat la autopsie şi cînd colo ... De aceea şi-a injectat conţinutul a patru fiole ... Nu, nu pot să-i fac o vină, era încă bolnav şi eu credeam, el mă făcuse să cred prin zeci de semne, că e deja sănătos! Eu sînt cea vinovată!

— E greu să luptaţi de una singură!

— Da, e greu, şi lumea te judecă rău, mărturisi ea oftînd, pînă şi cei mai apropiaţi oameni mi-au pus beţe-n roate dintr-o bunătate rău înţeleasă, din dragoste pentru Bob ...

— Un specialist eminent ca el!

— Amîndoi au fost minunat înzestraţi şi amîndoi atît de slabi, în momentele de încercare! Asta li se trage de la tatăl lor, zise Sonya Rotha şi atunci colonelul pricepu că „amîndoi“ sînt Bob şi Carla. Poate

nu știți că Lotte e un adevărat talent în matematici? A crescut ca o floricică la margine de drum, și deodată ne-am trezit că ea, studentă în anul I participă cu o contribuție originală la un congres! Și totuși, azi-iarnă, cînd s-a certat cu Marcello, a venit aici, n-a spus nimănui nimic și-a făcut o tentativă de sinucidere!

— Sper că n-ați alinat-o cu morfină! scăpă Dallat.

— Nu, zise ea zîmbind trist, nu, fusese de învățătură experiența cu Bob.

— Doctorul o iubea mult, cred.

— Da, cu o dragoste aproape maladivă pentru că se născuse din remușcarea de-a o fi uitat atîția ani. El care era așa de bun, devenea egoist și rău cînd era vorba de Lotte. Uite, de exemplu, nu-l putea suferi pe Marcello . . .

— Și nu-i de înțeles?

— Nu din cauza banilor, dacă la asta vă referiți. Bob nu cîștiga rău, și împărțea totul în trei: Jean — Luc, Lotte și el. Dar băiatul acesta, atît de frumos, atît de înzestrat, provine dintr-o familie de diabetici, el însuși, crezîndu-se scăpat, în realitate a atins deja o formă ușoară, sigur, curabilă, dar de dus ani de zile, dacă nu toată viața, și Bob nu voia s-o vadă pe Lotte legată de un suferind . . .

— Aha, zise colonelul, înțelegînd altfel acum unele lucruri.

— Unde sînt lucrările doctorului? întrebă colonelul.

— În seiful lui, zîmbi doctorița unei amintiri. Mă întreb cum o să le scoatem, eu l-am obligat să le închidă acolo, eu cu Marc, l-am supravegheat amîndoi, și acum că a murit și domnul Mattifas, nu mai știe

nimeni cifrul... Seiful era un cadou de la domnul Mattifas, bietul bătrîn, ţineau unul la altul...

— Ce nenorocire i s-a întîmplat doctorului? zise încet colonelul ca pentru el.

— Acuma pot să vă spun, zise femeia, e aproape incredibilă, nici eu n-am aflat-o decît acum cîteva luni, mi-a povestit Bob, într-o seară. Acum zece ani, la G., Bob operase şi făcuse o greşeală profesională absolut de neînţeles în cazul lui, uitase o pensă în abdomenul unui bolnav. Operaţia fusese foarte reuşită, se părea că bolnavului îi merge bine. Bob fusese obligat să lipsească două zile din localitate şi în absenţă a izbucnit scandalul. Mai bine-zis a fost înăbuşit înainte de-a izbucni, de Tino, care, din fericire, a fost pe fază, a redeschis abdomenul, a distrus radiografiile făcute... I-a comunicat totul lui Bob, la întoarcere. Reacţia lui a fost îngrozitoare şi în disperare de cauză i s-a administrat o morfină. Din nenorocire... a prins. Nu s-a mai întîmplat nimic, pentru că bolnavul s-a restabilit complet, nici nu ştia că i s-au făcut două intervenţii! Numai Bob nu şi-a mai revenit, niciodată!

CAPITOLUL XII

— Vă rămîn foarte recunoscător că mi-aţi vorbit atîta, spuse colonelul privind ţintă în ochii viorii ai Sonyei Rotha.

— Dimpotrivă, murmură ea trist, eu vă port recunoştinţă că m-aţi ascultat, la un moment dat po-

vara dusă de unul singur devine prea grea și trebuie împărțită cu cineva, și sînt lucruri pe care nu le poți spune nici măcar propriei mame... S-ar putea să nu ne mai vedem, după ce veți pleca de aici...

— A, nu! zise colonelul cu vioiciune, din moment ce vă mutați amîndoi la B.! Nu se întîlnesc pe toate drumurile oameni adevărați și am de gînd să încerc să vă cîștig prietenia, a dumneavoastră și a fiului dumneavoastră, pe orice căi!

— Vă mulțumesc, spuse ea simplu, și-i zîmbi.

— Tată, tată, se auzi o voce de femeie. Întoarseră amîndoi capul.

— E nora mea, exclamă colonelul ridicîndu-se, omițînd să-și numească și fiul, deși, veneau amîndoi pe aleea principală.

— Am crezut că nu mai ajung, spuse noră-sa, obosită, lăsîndu-se greu pe bancă. Era însărcinată și dădea impresia că nu mai are mult pînă să nască. Ești bine, tată?

— Foarte, spuse el sărutîndu-i fruntea asudată de care i se lipiseră șuvițele bretonului.

Făcu prezentările și pe urmă rămase cu mîna Mariei în mîna lui. Ținea mult la ea și-i părea nemaipomenit de rău că o pusese pe drumuri, în starea asta. Îi adusese o ocazie pînă la poartă, Paul nu conducea, și ei trebuiseră să străbată pe jos tot drumul din șosea pînă aici.

— Sînt un socru iresponsabil, se acuză colonelul.

— Ți-am adus un plic, spuse lunganul de Paul, fiul său, stai că ți-l dau imediat. Stătea în picioare, în fața lor, stîngaci ca-ntotdeauna, neștiind unde să depună ghiveciul învelit în foaie albă, ca să poată

căuta plicul, scăpîndu-și ochelarii cu lentile groase pe alee, mormăind într-una: „o secundă, o secundă".

Sonya Rotha îi luă floarea din mînă, colonelul îi ridică, icnind, ochelarii și nevastă-sa, Marie, anunță cu vocea ei clară că plicul e la ea, așa că Paul se trezi fără nici o treabă, cu mîinile lungi atîrnîndu-i pe lîngă trunchi. Colonelul suspină neauzit.

Paul îi adusese ultima lui realizare, era foarte mîndru de ea fiind „premieră mondială". Desfăcu, dintr-o dată abil, hîrtia ce învelea ghiveciul, erau acolo niște flori de gheață, albastre!

— Ei, ce ziceți? zise Paul modest.

Doctorița se entuziasmă formidabil și-l lăudă peste măsură, declară că i-l trimite pe Marc Rodel, mare amator de flori, care va leșina cînd va vedea micuțele flori albastre!

Previziunea ei nu fu departe de adevăr. Sosiți în fugă, Marc Rodel și Tiana se întrecură în laude. Tînărul doctor se interesă îndeaproape de toate și Paul, bucuros, îi dădea lămuriri. Marie se odihnea cu capul pe umărul colonelului, zîmbind în neștire, ca toate femeile însărcinate ce se simt bine. Tiana sufla peste florile gingașe, ca și cînd ar fi vrut să le sărute. Colonelul simțea că-nnebunește!

— Însă e absolut necesar nisip sărat. Fără el, se fîsîie totul, spunea, a treia oară, Paul.

— Ei, vezi! exclamă Marc Rodel. N-am studii, dar am intuiție în materie de flori. Uite, și eu mi-am adus trei saci de nisip sărat pentru straturile de sub geamuri! Vreți să vedeți? Și dacă vreți să veniți și în seră . . .

Doctorul și cei doi frați Dallat plecară împreună să examineze realizările cu care doctorul se lăuda

atîta. Colonelul își conduse nora în cameră, era plăcut și cald acolo, și o culcă fără voia ei, îngrijorat.

— O secundă, să dau un telefon! se scuză el. O căută pe Adine-cea-severă, care-l anunță că Alex Romano pornise spre el, cu o parte din rezultate, și că într-o jumătate de oră vine și ea cu restul.

— Bine, zise el, dar să-mi spui acuma un singur lucru, ce era pe disc? Sărat, zici? Bravo, încheie convorbirea ca și cînd ar fi fost meritul Adinei că pe discul spart fuseseră găsite urme de nisip sărat!

Își răsfăță nora cu ce mai găsi bun din lucrurile aduse de căpitan și-i povesti nelămuririle lui în legătură cu fiolele de morfină. Avea o încredere desăvîrșită în bunul simț al Mariei, fusese farmacistă într-un laborator la fabrica de medicamente, înainte de a se mărita. Ea îl ascultă cu ochii larg deschiși, părînd preocupată doar de lămîia pe care o sugea.

— Dacă tu, tată, înclini spre a considera moartea doctorului drept un asasinat, atunci ar fi normal să încerci, din punctul de vedere al asasinului, unul robot, evident, să vezi care e modalitatea cea mai sigură. Or, aia pe care o presupui tu, are prea multe fisuri! Nu e sigură, nu e comodă deloc! Să-l găsească pe doctor adormit, să-i mai facă o injecție fără ca el să protesteze, să nu-l vadă nimeni... Nu e prea complicat? N-ar fi mai simplu să pună la îndemîna morfinomanului o fiolă ultraconcentrată?!

— Dar se poate? Mi s-a spus că nu e decît un tip de concentrație! zise colonelul întrevăzînd o cu totul altă cale.

— Se poate, spuse ea, uite, se iau, să zicem, cinci fiole, se deschid, se lasă să se evapore lichidul de

fond, nu te interesează pe tine acuma compoziția exactă, nu?, rămîne pe fund morfina concentrată, din cinci fiole se strînge totul în una, se relipește gîtul tăiat, e simplu, merge la o flacără de gaz, și gata! De ce patru fiole cînd e mai „comod“ cu una?!

— E complet amețitor ceea ce-mi spui tu, murmură colonelul, și arăta, într-adevăr, amețit.

— Dar măcar ți-e de folos? întrebă noră-sa storcînd ultima picătură de lămîie. Tată, morcovi n-ai?

— Am mere.

— Nu e același lucru, zîmbi ea.

— Sigur că nu, sigur că nu, spuse el absent, gîndindu-se la cu totul altceva. Dar ca să fie sigur că morfinomanul alege exact fiola aceea...

— Trebuie să fie ultima dintr-un set, zise Marie. Fie, dă-mi un măr dacă n-ai morcovi.

Mașinal, colonelul începu să-i curețe un măr și să i-l dea tăiat în bucățele mici.

— A, și mai este o chestie, adăugă noră-sa după un timp, e destul de posibil ca Tiana să aibă dreptate susținînd că a auzit un strigăt, știi, există un antidot, se numește nalorfină, are exact acțiunea contrară morfinei, se folosește și în dezintoxicații. Are un efect îngrozitor. Presupune că doctorul tău, peste criza lui de abstinență, își mai adaugă efectul unei nalorfine, atunci ajunge capabil de orice...

— Adică?

— Să se dea cu capul de perete, să se arunce de la etaj... nu e glumă, intoxicația cu morfină, tată! zise ea serios. Sau, dacă are altă fiolă la îndemînă, să și-o facă rapid. Toată chestia e că nu-și mai dă seama de superconcentrație, pentru moment se simte

ca și cînd ar fi luat doza normală, în condiții normale, adică atunci cînd nu e în criză.

— Bine, dar de ce nimeni de aici nu s-a gîndit la explicația aceasta atît de simplă?

— Nu e chiar așa de simplă, zîmbi ea, mi-e mie la îndemînă pentru că am lucrat toată ziua cu fiole, cu probe, știi tu. Apoi, tu mi-ai spus că existau patru fiole golite, nu? În plus, am rămas cu impresia că, exceptînd o soră, nimeni nu avea nici cel mai mic gînd în direcția aceasta...

— Deci eu pot să-mi închipui că doctorul a venit să-și facă injecția, a luat întîi nalorfina și apoi și-a mai făcut încă o fiolă... Vezi tu, încă nu se leagă treaba! Există, clar, patru fiole golite de morfină și nici una de nalorfină, cît despre atropină... adică stai puțin...

— Tată, îl întrerupse Marie, nici ciuperci n-ai? Aș mînca ciuperci cu brînză iute!

Colonelul începu să rîdă, mîngîindu-i mîna transpirată.

— Spune-mi, reveni el la ale lui, ce e aia strofantină? La ce folosește?

— Cu glucoză concentrată, de pildă, se folosește pentru stimularea activității cordului în diverse...

— Se poate muri din asta?!

— Ei, tată, zise ea pe gînduri, dac-ai ști din cîte se poate muri! Uneori și dintr-o picătură de apă chioară! Pe cît e de rezistent, organismul uman e pe atît de slab... lasă, îmi dau seama că azi nu te interesează considerațiile de ordin general. Da, în combinație cu florat de..., într-adevăr, strofantina provoacă stop cardiac...

— Nu, mormăi colonelul, nu se poate, doar știa că bătrînul ceruse autopsie la G., nu merge...

— Floratul de... nu lasă urme în organism, zise noră-sa, nu se poate detecta la autopsie. Dar tu de cîte morți te ocupi aici? Cine-a mai murit?

— Nu, nu, refuză el să-i răspundă, n-are nici o importanță. Tu cît mai ai pînă naști, Marie?

— Vreo trei săptămîni, răspunse ea. Ți-am fost de vreun folos tată? Mă tot frămîntam pe drum...

— Ai o minte de aur, o lăudă el și dacă rezolv ceva, e numai datorită ție. Ești foarte obosită?

— Nu, deloc, minți ea.

Colonelul hotărî că locul ei nu e aici, unde urma să fie dezvăluit un asasinat (cel puțin) pe de o parte, iar pe de alta, lumea se pregătea de o înmormîntare, așa că fu foarte fericit să-l vadă sosind pe Romano. Umplînd toată camera parcă, mișcîndu-și fără astîmpăr trupul bine legat, căpitanul ardea de nerăbdare să rămînă singur cu Dallat. Îi spusese doar din prag: „Whoran are un rol clar, dar e un fir lateral" și se oprise, la semnul de tăcere al colonelului.

— Tiana, spuse colonelul cînd fiică-sa reveni cu Paul și cu doctorul Marc Rodel, voi trei mergeți acasă, nu vă grăbiți, vă opriți în A. și mîncați ceva, ciuperci, morcovi și alte bunătăți...

— De ce? începu fiică-sa.

— O fi și mama îngrijorată, zise colonelul. Cînd ajungeți îmi dați un telefon.

— Bine, tată, acceptă ea cuminte, trăgînd cu coada ochiului la pîntecul cumnatei sale. Chiar că aveam și eu poftă să mănînc ceva bun...

Marie chicoti și se ridică, destul de sprintenă, de pe pat.

— Am plecat, anunță Tiana vioi, ne vedem în cinci minute la mașină, eu fug să-mi iau rămas bun de la doamna Rotha și de la Carla. Iar tu, fii cuminte, se adresă ea colonelului, nu te mai agita atîta, și vezi să nu răcești, la plimbarea de seară!

În fine, rămas singur, colonelul scoase un suspin de ușurare. Era unu fără cinci minute cînd căpitanul reveni și-l anunță cu gura pînă la urechi că „onor familia“ a demarat cu bine.

— Ei, acum să stăm de vorbă! zise el bine dispus, sînt sigur că putem da de firul corect.

— Nu mai e nevoie, spuse moale colonelul, l-am găsit adineaori, și, dacă aș fi fost puțin mai atent, rezolvam toată problema de azi-dimineață! Dar așa e cînd îmbătrînești, judeci mai greu.

— Patroane, ești mare! exclamă satisfăcut căpitanul. Spune-mi...

Dar tocmai atunci sosiseră o groază de persoane, procurorul, doctorii Rehm, Tino Rotha, Rodel, frumosul Marcello cu Carla, și sora Mona. Căpitanul trase draperiile, lăsînd lumina să se filtreze prin perdelele subțiri.

— E ora unu, declară sec și prost dispus procurorul. Ne-am gîndit să vă rugăm să participați și dumneavoastră la comunicarea concluziilor la care am ajuns, chiar dacă în mod oficial nu aveți de-a face cu cazul...

Colonelul îi întinse hîrtia adusă de noră-sa. Era o aprobare excepțională pentru a se ocupa de elucidarea circumstanțelor morții doctorului Bob Rotha.

— Și mai bine! spuse procurorul fără a se vădi cîtuși de puțin supărat. V-ați formulat vreo părere?

Colonelul rupse o foaie de hîrtie din caietul de școlar și scrise ceva. Procurorul acceptă ideea, scrise și el un rînd, pe o pagină scoasă dintr-o agendă. Erau urmăriți în tăcere de cei de față, fiecare cu altă expresie. Schimbul hîrtiuțelor împăturite avea ceva teatral, nefiresc.

— Mă duc s-o aduc pe Sonya, se ridică doctorul Tino Rotha.

— Nu, am rugat-o eu să nu vină, anunță alb procurorul, stai jos Tino, pentru ea e mai bine acum să stea cu copilul.

Cei doi despăturiră fiecare hîrtiuța celuilalt, aveau, și colonelul și procurorul, expresii impenetrabile. Se priviră o clipă în ochi.

— Pe căi diferite, începu procurorul cu o voce stinsă de tot, domnul Dallat și cu mine am ajuns la aceeași concluzie. Dînsul are căderea oficială să se ocupe de acest caz, așa că îl rog să înceapă.

Colonelul îl privi lung și înțelese perfect starea de spirit a procurorului. Începea să aibă pentru el respect și simpatie.

— Doctorul Roberto Rotha I, începu colonelul a decedat în cursul nopții de . . .

Recapitulă datele cunoscute de toată lumea, reaminti presupunerea accidentului și aparențele care permiteau interpretarea respectivă.

— Dar n-a fost așa, continuă el după ce se uită pe rînd la ascultătorii săi, și reținu expresia fiecăruia. În realitate, doctorul Bob Rotha a fost victima unui asasinat înfăptuit cu premeditare. Roberto Rotha II, sînteți autorul acestui act care vă privează, printre altele și de calitatea de medic.

— Dar cum e cu putință! strigă indignat Tino Rotha, sărind ca împins de arc din fotoliul în care stătea. Léon dragă, se adresă el procurorului, noi sîntem prieteni, cum poți permite una ca asta?! E o absurditate...

— Stai jos, Tino, zise procurorul încet, acuma prefăcătoriile nu mai au nici un rost.

Fu o clipă de rumoare generală și, deși nimeni nu-și schimbă locul, Tino Rotha părea, în fotoliul său, izolat complet de ceilalți. Intră Adine, care-și dădu seama de situație într-o fracțiune de secundă. Fără nici o vorbă, așeză pe birou teancul de poze, pus într-o anvelopă portocalie. Căpitanul îi făcu semn și ea dădu din cap că a înțeles. Își puse un teanc de foi în față și începu să noteze ce se spunea.

— Iată constatările mele, reluă colonelul, și, dacă doriți, puteți să aduceți corectări sau completări, după cum, în limitele legii, puteți să nu declarați nimic pînă la ancheta oficială, la procuratură. Doctorul Bob Rotha, intrat în criză de abstinență, din motivele pe care le cunoaștem acum, se repede în camera lui, pentru a-și face, în sfîrșit, doza. Nu avea intenția să-și injecteze mai mult decît conținutul unei fiole, sînt convins de asta. După primele clipe își dă seama că a fost înșelat, că fiola pe care o spărsese și al cărui conținut și-l injectase nu conținea morfină, ci altceva, poate nalorfină, poate, pur și simplu, apă distilată! Într-o stare de nervi de nedescris — Tiana îl auzea din baie, dar asta dumneavoastră n-aveți cum s-o prevedeți — doctorul găsește forța să taie gîtul ultimei fiole pe care o mai avea în micul lui seif, poate înnebunit la gîn-

dul că nici aceea nu e bună! Dar era, era prea bună, o fiolă cu o concentrație de aproximativ patru ori mai mare decît una obișnuită! Poate ne dați mai tîrziu detalii despre modul cum ați realizat-o?! Pe moment, doctorul nu realizează nimic altceva decît o senzație de bine de care avusese mare nevoie, dar deja, spune fiica mea, începuse să se miște greoi. El pleacă, dîndu-și seama că nu poate rămîne în propria lui cameră și, automat, se îndreptă spre camera de gardă, după ce făcuse un popas de cîteva clipe în propria lui baie. De ce?! Înclin să cred că aruncase la coș, bine învelite, fiolele golite. Mi s-a spus că era foarte atent în păstrarea aparențelor. Era aproximativ ora zece și șase, șapte minute. Tiana, reintrată în baie, îl aude revenind, dar ea se înșelase, nu era el, erați dumneavoastră, Tino Rotha. Ați sosit de la B., pe ascuns, nu vă văzuse nimeni, pentru că știați că scadența era în seara aceea, dumneavoastră cunoșteați cifrul casei de fier și avuseseți grijă să puneți înăuntru cele două fiole schimbate! Nu l-ați găsit în cameră, fusese și un schimb de gardă de care nu știați, ați ieșit, cu tot riscul, pentru că în baie fiica mea fredona și în cameră erau hainele ei, v-ați lămurit că ceva nu e în ordine! Cum a fost mai departe? Ați văzut poate ușa camerei de gardă întredeschisă?! Ați avut curajul s-o deschideți singur?! Mă rog, ați intrat. Vărul dumneavoastră era trîntit pe pat, căzuse deja într-un somn nefiresc, datorat dozei în exces. Ați făcut ceva ce vă propuseseți, doar de asta erați revenit din B., i-ați introdus picăturile de atropină în ochi, știind că la un eventual control, care a și avut loc, pupila doctorului va fi găsită normală și că nimeni nu va crede că a fo-

losit atropină! N-o folosea niciodată, tocmai să se poată sustrage unui eventual accident, era conștient doctorul Bob Rotha de limitele în care se mișca, folosind morfina! Și nu voia să moară, avea motive puternice care-l legau de viață, știați asta, nu?!

Totuși, pupila normală trebuia justificată! Ați hotărît să lăsați sticluța cu atropină, nu chiar la vedere, să n-o vadă cei ce vor controla somnul doctorului, dar nici prea ascunsă! Ați apăsat degetele doctorului pe sticluță...

— Într-adevăr, amprentele digitale ale lui Bob există, zise procurorul, cu o voce ce părea să vină de departe...

— În schimb, interveni Adine, nu există nici una în jurul mînerului ușii dulapului suspendat unde a fost pusă sticluța!

— E firesc, reluă colonelul, doctorul atîrna prea greu ca să puteți să-l ridicați și să-i apăsați degetele, pe ușa dulapului. Poate nici nu v-ați gîndit, nu știați că fusese proaspăt frecat și presupuneați că, de fapt, e plin de amprente vechi, ale tuturor medicilor care făcuseră de gardă în ultima vreme. În fine... ce v-a mai rămas de făcut?! Să aruncați la coș, mai bine zis în găleata emailată, tip spital, cele patru fiole de morfină, pregătite de mult, ne veți spune mai tîrziu cînd, tocmai în scopul acesta!

— Dar e absurd, e incalificabil ce faceți! spuse doctorul Tino Rotha. Chiar dac-ați accepta că aș fi fost capabil de o asemenea faptă, e cu neputință de dovedit! Nu eram în localitate...

— Ba da, doctore, spuse căpitanul, există un martor. Patroane, continuă el adresîndu-se colonelului, cum pozele nu erau gata, m-am repezit la pompa

aceea de benzină să-ţi verific presupunerea cu fata despre care presupuneai că, prea gătită fiind, o întinde de la slujbă! Am găsit-o, şi ea zicea că nu, dimpotrivă, a rămas de serviciu toată noaptea, în locul altuia. Cum eu mă faceam că n-o cred, şi-a amintit că a făcut plinul unei maşini în care era şi cineva cunoscut, doctorul Rotha! Asta, spunea ea, a fost în jurul orei nouă şi un sfert . . .

— Nu cunosc nici o fată de la benzină! strigă Tino Rotha.

— Vă cred, zîmbi ameninţător căpitanul, altfel aţi fi coborît din maşina în care făceaţi autostopul. De-altfel, şi fata a făcut o confuzie, ea fusese pacienta lui Bob Rotha pentru o mică intervenţie şi era chiar mirată că n-o mai recunoaşte! Ea l-a recunoscut pe doctorul Bob Rotha, nu pe Tino Rotha, dar confuzia ei nu e singulară, vi se întîmpla des, nu?

— Am fost la B., gemu Tino Rotha, pot să certific . . .

— Da, aţi fost, fu de acord colonelul, v-aţi lăsat maşina în faţa locuinţei balerinei, a fost văzută toată noaptea, dar dumneavoastră aţi făcut un tur de forţă şi aţi revenit aici . . .

— Dar nu e adevărat!

— Ei, atunci mă lăsaţi să continui? întrebă colonelul retoric. Aţi fi vrut să ieşiţi din camera de gardă, treaba era terminată, dar nu se mai putea, erau voci şi paşi pe coridor. Ce-aţi făcut oare? La îndemînă era baia camerei de gardă, aţi intrat tocmai la timp pentru că sosise doctorul Rodel, apoi alergase după sora Mona, apoi reveniseră amîndoi cu asistenta anestezist-reanimatoare! Aţi avut poate emoţii, dar ei n-au intrat în baie . . . Mă rog, aici se pot prezenta

și variante, poate că n-ați apucat să puneți sticla cu atropină în dulap și nici fiolele în coș, oricum, ați avut destul timp după aceea, pentru că din camera de gardă nu mai puteați ieși! Fiica mea și doctorul Rodel stăteau de vorbă pe coridor. Trebuia însă să ajungeți neapărat în camera doctorului! V-ați amintit că trebuiau înlăturate urmele adevărate ale drogării, cele două fiole aruncate de doctor în baie, în coșul de resturi!

Data trecută, baia fusese ocupată, era Tiana acolo. Acum Tiana era pe coridor, dar drumul nu mai era liber! Ați fost obligat să ieșiți pe geam, sperînd poate că tot pe geam veți intra în camera doctorului! Așa ați făcut, într-adevăr, nu vă văzuse nimeni și, odată ajuns în camera doctorului, ați controlat întîi micul seif! Ați luat, probabil cu această ocazie, bruioanele lucrărilor ultime ale doctorului și, nu știu de ce, ați pus o scrisoare în loc. Sau poate era? Și v-ați gîndit totuși să lăsați ceva?!

— Ce monstruozitate! gemu doctorul Tino Rotha.

Ceilalți tăceau, sora Mona își ștergea lacrimile ce-i lunecau pe obrajii ofiliți, doctorul Alfred Rehm își luase capul în mîini, Marc Rodel își mușca degetul arătător, Marcello, mai frumos ca oricînd, privea în gol fără să-și dea seama de impresia pe care o produsese asupra Adinei. Carla plîngea și ea. Căpitanul acceptase mutește o țigară de foi oferită de procuror și, întorcîndu-se la locul lui, în trecere, îl strînsese afectuos și înțelegător de umăr. Fața rozalie a acestuia devenise foarte palidă, îl privea pe Tino cu o expresie de mirare îndurerată.

— Da, e o monstruozitate, acceptă colonelul, dar vă aparține în întregime. Uite cum a fost, reluă el

firul expunerii, domnul Mattifas care își făcea „plimbarea de seară“ în geam — ce păcat că n-am sesizat de la început ce tip de plimbare făcea bătrînul domn! — v-a văzut intrînd pe geam în camera în care el știa că e fiica mea. Ea fusese, nu cu mult timp înainte, să vadă ce fac eu, bătrînul domn n-avea de unde să știe că rămăsese pe coridor, credea că v-a lăsat pe dumneavoastră pe geam, să petreceți noaptea cu ea! Mi-a împărtășit și mie presupunerea lui, refuzînd să-mi dea numele bărbatului cu care fiica mea petrecuse o parte din noapte. Mărturisesc cinstit că problema nu m-a lăsat indiferent și l-am bănuit întîi pe Marcello, (Marcello zîmbi jignitor, Carla nu reacționă, căpitanul strînse din dinți iar Marc Rodel se foi pe scaun), apoi, în urma desfășurării evenimentelor cu care vă voi pune imediat la curent, am fost convins că bătrînul se înșeală, că-l văzuse pe Whoran, intrînd și ieșind! Am făcut această greșeală numai pentru că presupuneam că a văzut pe cineva intrînd pe ușă, nu pe geam! Or, bătrînul domn nu-și părăsea patul decît pentru a se rezema puțin de fereastră! Să revin, deci. Ați controlat seiful . . .

— Îmi dați voie, interveni Adine. Nu există decît amprentele lui Whoran pe seif.

— Firește, încuviință colonelul, completarea e binevenită, deși în demonstratia mea nu mai aduce nimic. Ați șters atent seiful, convins că înainte de-a fi cercetat oficial va fi atins de multe mîini . . .

— Nu e asta, zise slab doctorul Tino Rotha, nici nu credeam că va fi cazul unei cercetări . . . eu . . . nu voiam să-l omor pe Bob . . . eu . . .

— Voiați numai să-i provocați o nouă recidivă, nu-i așa? întrebă neutru colonelul, nevoind să sublinieze importanța replicii doctorului Tino Rotha.

— Da, zise acesta, și m-am înșelat asupra dozei...

— Să presupunem, acceptă colonelul. V-ați înșelat pentru că nu mai erați la curent cu adevăratul stadiu la care ajunsese Bob Rotha, el se ferea de dumneavoastră și nu voia să știți cît de departe ajunsese pe calea vindecării! Nu mai voia să-l „ajutați", ca de atîtea ori, în decursul acestor ani! După cum nu mai voia nici „ajutorul" sorei Mona, desigur, acordat din cu totul alte considerente!

— Vreți să reveniți la mersul evenimentelor? interveni procurorul.

— Sigur. Deci, ați șters seiful și ați intrat în baie pentru a subtiliza, presupun eu, cele două fiole goale pe care le aruncase Bob. Dar, din nefericire, rămîneți blocat în baie pentru că în cameră intrase Whoran! Nu puteați risca să vă vadă, trebuia să așteptați să iasă, or tipul nu pleca, aștepta încăpățînat sosirea doctorului! Atunci, în așteptare, Whoran își pune mîinile pe seif, poate voise să-l controleze, cert e că nu l-a deschis...

— Permiteți, interveni căpitanul. Whoran încerca să-l șantajeze pe doctor pe tema viciului lui, bazîndu-se pe faptul că acum cîțiva ani, înainte de a intra în pușcărie, îi furnizase un lot de fiole, provenit dintr-un furt, considerat atunci minor, dintr-o farmacie, mai bine-zis un depozit de medicamente. Zic „minor", pentru că fuseseră furate atunci cantități mari de medicamente prețioase și se crezuse că morfina fusese luată în marea grabă, printre altele. Ieșit din pușcărie, Whoran comite alte delicte

și, în disperare de cauză, se refugiază aici, contînd și pe tăcerea doctorului și pe banii pe care spera să-i obțină. El se baza pe faptul că doctorul comisese o ilegalitate, acum cîțiva ani, cumpărînd, cu bani grei, dealtfel, morfina furată.

— Așa e, aprobă scurt procurorul. Dar doctorul mă pusese deja la curent pentru că se săturase să mai poarte după el... mă rog, voise să termine cu toate compromisurile. De aceea, explică el căpitanului, m-ați încurcat, cu intervenția dumneavoastră!

— Îmi pare rău, se scuză căpitanul, dar o merita.

— Să revin, reluă colonelul. Whoran se instalează în cameră, fumează ca la el acasă, mă rog. Fiica mea revine numai la miezul nopții, stătuse de vorbă cu Marcello (căpitanul își îngustă ochii și atunci colonelul făcu o completare)... și cu Carla, care voise, poate, să mai vorbească doctorului... Deci fiica mea revine și se sperie îngrozitor la vederea lui Whoran, care dealtfel se poartă cu o insolență revoltătoare. Pînă la urmă îl dă afară și vrea să intre în baie, să se spele pe față! Bănuiesc, sînt sigur că ați trecut prin momente „grele", singura precauție pe care ați putut s-o luați a fost să deșurubați becul, să nu fie lumină! V-ați lipit de zid și ați fost tot timpul la cîțiva pași de ea, care se spăla în chiuvetă, la lumina indirectă ce venea din vestibul! În fine, fata reintră în cameră, deschide fereastra pentru că nu suporta mirosul mentolat al țigărilor lui Whoran, dar se teme să se culce, rămîne în fotoliu, cu lumina aprinsă, ascultînd un disc și, așa, adoarme mai tîrziu... Vă amintiți ce mi-ați spus azi-dimineață cînd, la întrebarea dumneavoastră, v-am răspuns că Tiana mai doarme?!

— Da, spuse foarte palid doctorul Tino Rotha.
— Vedeţi? reluă colonelul. „Să se odihnească şi ea, ca lumea, în pat", de ce doctore? Pentru că noaptea trecută aţi trecut pe lîngă ea, adormită în fotoliu! De unde ştiaţi lucrul acesta? La dorinţa mea, fata păstrase absolută tăcere asupra întîmplărilor nopţii, eram la curent doar eu şi mai pe urmă, căpitanul. Eraţi obligat să ieşiţi iar pe geam, pentru că ea, fricoasă, acum încuiase uşa şi, mai mult, o blocase cu un scaun. Dar geamul era deschis, nu era o problemă ieşirea, parterul nu e prea înalt. Aţi sesizat faptul că aţi călcat un disc? Probabil că da, v-aţi şi temut ca fata să nu se trezească, norocul ei că la vîrsta asta are somnul profund! Aţi lăsat urme în şanţurile discului, ori nisip sărat nu există decît în faţa ferestrelor, unde doctorul Rodel cultivase flori de gheaţă! Discul fusese văzut întreg de fiica mea, după plecarea lui Whoran, şi oricum, acesta nu intrase pe geam, nu trecuse prin straturi! Cînd aţi sărit jos, în sfîrşit liber, aţi fost din nou văzut de domnul Mattifas, bătrîn fără somn, plantat iar în geam! Putea fi ora unu şi jumătate spre două. Abia aţi mai avut timp să ieşiţi în şoşea, să prindeţi o ocazie, să ajungeţi la B., dar aţi ajuns bine, la şase eraţi deja în faţa casei Charlottei Rotha, unde înnoptase Sonya Rotha.

Aţi avut sau nu o surpriză găsindu-l mort pe vărul dumneavoastră?! Rămîne să se stabilească ulterior dacă ceea ce aţi făcut dumneavoastră a fost numai o tentativă pentru recidivarea doctorului Rotha... personal înclin să cred că aţi premeditat asasinarea lui, şi mă gîndesc la amănuntul cu sticla de atropină şi la dispariţia ciornelor lucrărilor din

seif... mă rog, nu e treaba mea, pe moment să mai insist. L-aţi găsit deci mort, aţi fost, ca şi toţi ceilalţi îndurerat, l-aţi cunoscut pe căpitanul Romano, aţi vorbit cu procurorul, vechi amic, aţi aflat cum, obligat la două operaţii, şi spărgîndu-şi din greşeală fiola zilei, doctorul a intrat în criză de abstinenţă... Credeaţi că norocul v-a favorizat, nu? garda schimbată, criza... fiola spartă... poate v-aţi dat şi seama că fără aceste evenimente pe care nici nu le prevăzuserăţi, de fapt, el n-ar fi luat morfină din depozitul „secret“... poate v-aţi consolat şi cu gîndul că „soarta“ a fost de vină?!

Din nefericire, bătrînul domn Mattifas vă face o aluzie la preocupările dumneavoastră nocturne, crezînd că face bine, că vîrsta îi dă dreptul să moralizeze... V-a cerut poate să fiţi om de onoare şi să mă anunţaţi?! Şi apoi era şi cam jenant faptul că ştia cifrul seifului, fusese doar al lui. Mă întreb cum l-aţi aflat dumneavoastră?! Şi cînd?! De cîte ori i-aţi ajutat vărului dumneavoastră să recidiveze?!

Bătrînul lua strofantină cu glucoză concentrată. Înlocuind glucoza cu florat de..., injecţia provoacă stop cardiac şi nu lasă urme detectabile la autopsie. Asistenta medicală, autoarea injecţiei, avea deja renumele de zăpăcită, şi acum nu mai era nimeni s-o scoată din bucluc! Totuşi, mă feresc să afirm că aţi făcut substituirea de fiole...

— S-a făcut, de azi-dimineaţă, zise moale procurorul, inventarul medicamentelor intrate de luni, pe secţie, lipseşte o fiolă de florat de..., sau mai bine zis, e trecută în scripte cu un scris necunoscut, că ar fi fost folosită de un bolnav care neagă să fi pri-

mit vreo injecție în intervalul respectiv! Aspectul acesta mai rămîne de cercetat, în orice caz.

— Nu vă mai obosiți, declară doctorul Tino Rotha, trecînd de la intonația speriată la cea ironică. E așa cum ați presupus!

— Aș vrea să ies, spuse doctorul Marc Rodel.

— Încă nu, îl opri aspru căpitanul.

Doctorul Alfred Rehm gemu încetișor, sora Mona exclamă în neștire:

— De ce? De ce?!

— Am putea ști și de ce, răspunse colonelul, acum, cînd, în mare, știm cum, și în mod exact cine. Dar pentru asta ar trebui să ne întoarcem demult, în copilărie, nu-i așa, doctore Tino Rotha?

Ați fost mereu doi și mereu al doilea, adevărat?! Poate nu v-a deranjat prea mult, la început, era și profitabil, nu? mereu în nimbul de strălucire a celuilalt, la școală, în societate, la spital... La un moment dat puteați fi și identificați, ca valoare, vreau să zic, numele unuia atrăgea automat pronunțarea numelui celuilalt... nici nu era jenant, nu-i așa? era același nume. Bob avea o mare bunătate sufletească, era incapabil să conceapă răutatea, și unde? la cel pe care-l considera mai mult decît un frate, un alter ego! Era fericit să fiți împreună, să vă ajutați unul pe altul, poate nu-și dădea seama cîte făcea pentru dumneavoastră, poate-și dădea, și se bucura să vă poată fi de folos?! Greșesc mult?!

— Nu, răspunse surd Tino Rotha.

— Nu vreau să spun că dumneavoastră erați o nulitate, nu, departe de mine gîndul acesta, erați un om obișnuit, cu destulă putere de muncă să puteți reuși și singur dacă n-ați fi fost nărăvit de boala

orgoliului, măcinat de ambiţii cărora nu le puteaţi face faţă! Şi, în orice caz, reuşita dumneavoastră, prin forţe proprii, nu se putea compara cu cea a lui Bob, natură mult mai înzestrată, o excepţie de mare valoare.

Într-o zi, intervine ceea ce aţi considerat dumneavoastră „trădarea" lui. Nu suportaţi şocul mărturisirii fetei iubite, o părăsiţi, dar nu prevedeţi că ea va ajunge sub protecţia chiar a lui Bob!

— Am greşit, da, mărturisi Tino Rotha, mi-a fost frică şi-am pierdut-o, dar o iubeam şi-am mai iubit-o mulţi ani încercînd s-o recîştig!

— Ai iubit-o! exclamă scîrbit procurorul.

— Să revin la meserie, zise colonelul deja foarte obosit. Căsătorit, Bob nu vă mai „ocrotea" chiar atît, şi prima dovadă a fost că după terminare, el începe să urce treptele ierarhiei medicale universitare, în timp ce dumneavoastră efectuaţi doar stagiaturi obişnuite! Ziceţi că aţi vrut s-o recîştigaţi, dar cum?! Nu, nu cred că pe ea aţi vrut s-o recîştigaţi, ci pe el, voiaţi să intraţi din nou în nimbul lui de specialist deja reputat! Nu v-a reuşit figura cu denunţul identităţii Sofiei Cassi, aşa-i?! Nu prevedeaţi urmarea?!

M-am tot referit la „problema" pe care voia doctorul Bob Rotha să mi-o dea s-o rezolv. Crezusem la un moment dat că e în legătură cu Whoran, văd acum că nu, o luase deja în vedere procurorul. Oare nu asta voia să afle Bob Rotha? Identitatea celui care acum 13 ani a ameninţat liniştea Sonyei? Ca persoană particulară, era convins că nu are acces la informaţie, poate îşi închipuia că aş putea să i-o obţin eu? Am s-o obţin, pentru mine, doctore Tino

Rotha, vă rog să fiţi convins! Merită să cercetez? Da sau nu?!

— Nu, murmură Tino Rotha devenit apatic.

— Ei bine, asta n-a mers, dimpotrivă, cei doi păreau şi mai legaţi, se descopereau unul pe altul şi se iubeau. Aşteptau un copil şi în acest trio viitor Tino chiar că n-ar mai fi avut nici un loc! Ce-aţi făcut, doctore, ce-aţi făcut? De ce-şi părăseşte Bob mica lui familie? De ce?

— Nu ştiu, răspunse doctorul.

— Nu-i adevărat! ţipă Marc Rodel, nu-i adevărat! Abia acum îmi explic eu nişte lucruri pe care nu le înţelesesem niciodată!

— Aţi insinuat, frăţeşte, nu-i aşa, că nu poate fi sigur de paternitatea copilului?!

— Aş fi vrut atît de mult să fie al meu! murmură de departe doctorul Tino Rotha. Mi-e greu să vă explic, dar eu o voiam înapoi pe Sonya, fie şi cu acest preţ...

— Şi apoi, toată înscenarea aia, cu pensa uitată în abdomenul bolnavului, pentru că n-a fost decît o înscenare, nu-i aşa?! continuă furios colonelul.

— Pe jumătate, recunoscu Tino Rotha.

— Ce înscenare? întrebă procurorul.

— Am să vă spun mai tîrziu, îl amînă colonelul. Restul e cunoscut de toată lumea. Într-un moment de mare slăbiciune, să nu uităm că se vedea lovit în meserie după ce se văzuse lovit în sentimentele lui familiale, într-un moment de criză deci, Bob Rotha acceptă o morfină. Probabil nici n-aţi visat la o „continuare" atît de frumoasă, dar aţi ştiut să profitaţi imediat de ea. Bănuiesc că Bob Rotha se mai zbătea să scape, la un moment dat a părăsit totul,

s-a refugiat aici dar l-ați urmat! Cu siguranță însă că Bob nu bănuia rolul dumneavoastră, vă credea iubitor și devotat...

— Eram! se încăpățînă doctorul Tino Rotha. Nu puteți să pricepeți...

— Ba pot, ripostă violent colonelul. Ce-ați gîndit cînd ați văzut-o și pe Sonya Rotha instalată aici?! V-ați mai făcut proiecte în legătură cu ea?!

— Un timp, murmură doctorul.

— Dar era complet inutil, și pînă la urmă ați înțeles că iubirea ei de fată pentru dumneavoastră murise în clipa cînd i-ați strigat că e fata unui hoț și că profită de o țară străină?! Că trecuse alt prag, ca soție a lui Bob și ca mamă a fiului lui?!

— Da.

— Dar mai rămînea Bob, continuă colonelul aspru, mai rămînea mintea și puterea lui de muncă, trebuiau exploatate de cineva și, lăsînd fărîmițe și pentru „colective" v-ați însușit partea leului?!

— Aici am și eu multe de zis, interveni procurorul cu vocea lui stinsă, nu prea mai e mult timp, avem o înmormîntare azi, dar să știți că problema doctorului Bob Rotha mă preocupa de mult. Era o valoare și valorile, multe, puține, cîte avem, trebuiesc ocrotite, eu sînt dator să le ocrotesc... Ne cunoaștem de mulți ani, Tino, continuă el abătut, ești un om vesel, dezinteresat în toate direcțiile în afară de meseria ta, și n-am vrut mult timp, în virtutea prieteniei noastre, să văd evidența, să fiu sincer nici n-am văzut-o pînă ieri... Luptam alături de Sonya și de doctorul Rodel, care poate ni s-a alăturat inconștient, să-l scoatem pe Bob, să-l apărăm de el însuși și încă de cineva... și acel cineva erai tu,

Tino... Recunosc, într-adevăr, devotamentul tău față de el și de fosta lui nevastă sărea în ochi, oricui, era temeinic clădit pe fapte presărate de-alungul anilor... Dar la un moment dat, doctorul Bob Rotha începuse să se trezească... să o vadă cu alți ochi pe Sonya, evident, nu ca o viitoare soție, acesta ajunsese, în atîția ani, un capitol încheiat ci ca pe un prieten adevărat, și, ce e mai important, să se preocupe de fiul lui... E un aspect delicat aici, Tino, și multe pot fi iertate, dar nu crimele împotriva copiilor...

Procurorul se ridică, arătînd că el considera discuția încheiată. Era afară o mașină care-l aștepta pe doctorul Tino Rotha, pentru că el, procurorul, voia să participe, alături de Sonya și de fiul ei, la înmormîntarea lui Bob. Doctorul Tino Rotha ceru voie să treacă prin apartamentul lui și procurorul aprobă, dîndu-i un om să-l însoțească. Unul după altul, tăcuți, îndurerați și furioși, părăsiră cabinetul directorului sora Mona, doctorii Rodel și Rehm, cei doi tineri. Aveau să participe și ei la înmormîntarea doctorului.

— Vă mulțumesc, zise procurorul, înainte de-a pleca și el. Vă mulțumesc că ați vorbit în locul meu, nu știu dacă mă înțelegeți...

— Sigur că vă înțeleg, îi răspunse colonelul strîngîndu-i mîna, nu vă faceți nici o problemă, noi sîntem combatanți pe aceeași parte a frontului...

Procurorul strînse mîna Adinei și a căpitanului care-l privea în ochi, și plecă, gras și mototolit, cu servieta lui elegantă sub braț.

— Acasă cu voi, spuse colonelul celor doi colaboratori ai lui, acasă și la treaba care vă așteaptă.

— Mă întreb ce facem cu astea, zise Adine-cea-severă, arătînd vraful de poze la care muncise atîta. Vor fi folosite la proces?!

— Hm, făcu Dallat.

— Nu va fi nici un proces, drăguţă domnişoară, rîse lipsit de orice veselie, căpitanul.

Şi într-adevăr, nu avu loc nici un proces. În drum spre oraş, doctorul Tino Rotha muri fără ca cineva să-şi dea seama, păruse, de la început, doar ghemuit în colţul maşinii.

— Cianură, zisese medicul legist, după ce-i aruncă prima privire.

EPILOG

Colonelul îşi ţinu cuvîntul şi se duse cu Tiana la noul bar „Bum-bum", e adevărat, nu peste o lună, ci peste trei.

— Credeam că m-aţi uitat, îi spuse Pierrot, barmanul, ceva mai înfloritor decît îl văzuseră ultima dată, în localul staţiei de benzină din micul orăşel de provincie.

— Se poate, Pierrot?! replică ofensat colonelul. Să ne uităm noi, între noi, vechii prieteni? N-am uitat nici ce ne-ai promis! Ceva cu totul şi cu totul... Dar mai aşteptăm două persoane...

— Pe cine? întrebă Tiana iute, ne era vorba că stăm noi doi?

— O surpriză, fata tatii, zîmbi el. O lăsă singură la masă și se duse la bar să-i aducă farfurioara cu măsline, deja pregătită de Pierrot.

— Ce mai e nou? întrebă acesta.

— Nimic, răspunse colonelul, și apoi repetă: nimic. Plecăm mîine, toată familia să facem o tură prin Spania.

— Foarte bine, încuviință Pierrot, doar e plin sezon.

Prima persoană așteptată sosi, era doctorul Sonya Rotha.

— Ah, André, ce surpriză frumoasă mi-ai făcut, strigă Tiana, și apoi se aruncă de gîtul femeii.

— Ba surpriza frumoasă e pentru mine, zîmbi aceasta, și era cu adevărat bucuroasă că-i vede. Răpitorul dumneavoastră de serviciu vine într-o clipă, dă cuiva un telefon.

— Ăsta nu poate fi decît Nisip, zise Tiana și păli îngrozitor, nu-l mai văzuse de la scurta ședere la clinica din A., căpitanul lipsise din țară.

Colonelul vorbea Sonyei Rotha, urmărind cu coada ochiului reacția fetei.

Căpitanul sosi imediat. Foarte bronzat, cu părul scurtat, era parcă altul. O cicatrice subțire, nu de mult vindecată, se întindea de la colțul ochiului stîng și i se pierdea pe tîmplă.

— Ce mult ai slăbit, spuse Tiana privindu-l țintă.

— De dorul tău, glumi el, dar Tiana și colonelul simțiră că nu era o glumă.

— Ce frumoasă te-ai făcut, continuă el.

— De dragul tău, răspunse ea, pe același ton.

Pierrot le aduse într-adevăr ceva grozav, era o salată de fructe, stropită din belșug cu ceva bun.

— O foaie de trandafir cu un strop de rouă, zise Tiana neadresîndu-se nimănui anume.

Căpitanul zîmbi și privirea ochilor lui verzi o învălui.

„Hm, reflectă colonelul, despărțirea aceasta n-a prea avut rezultatul pe care-l scontam eu, dar încă nu e nimic pierdut, mîine plecăm pentru o lună, cine știe ce se mai întîmplă între timp. . .“

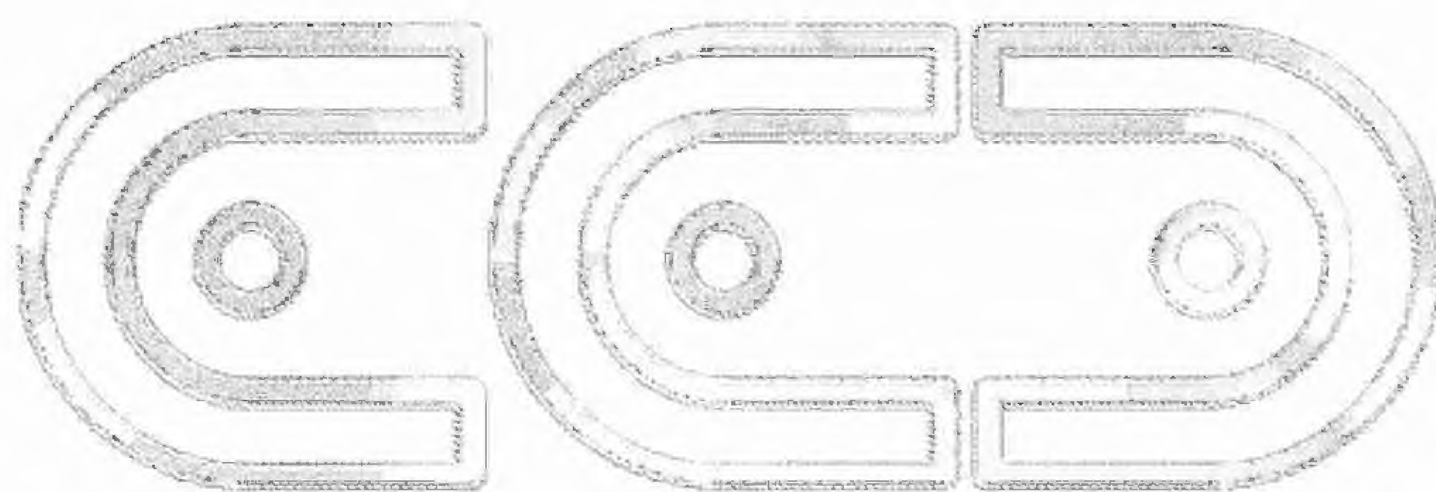
Redactor: MIRCEA OPRIȚĂ
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apărut: 1976. Bun de tipar: 10.02.1976. Comanda nr.: 1346. Coli de tipar: 7,75. Tiraj: 100.000 + 90 broșate. Hîrtia: semivelină 63 g/m². Format: 70 × 100/32. C.Z. pentru biblioteci: 859.0-31.

*Tiparul executat sub comanda nr.: 38/1976 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca, str. Brassai nr. 5—7.
Republica Socialistă România*

CLUB
COLECȚIA
Povestiri
ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE

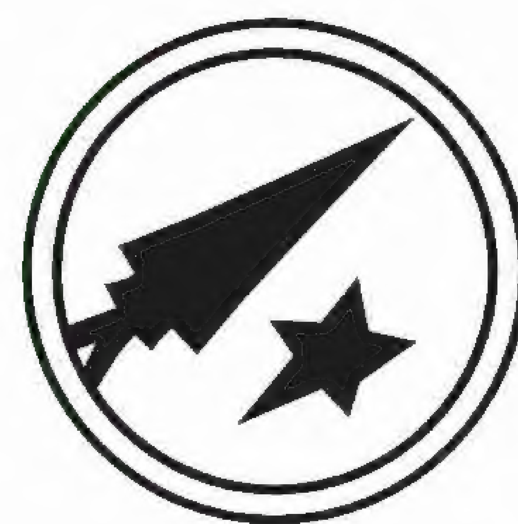

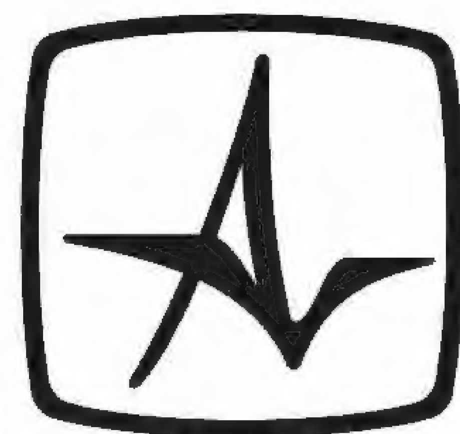

AVENTURA

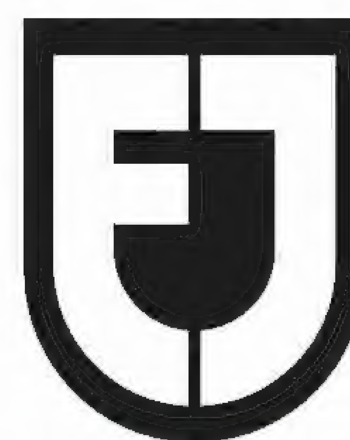

C R

EDITURA "ION CREANGĂ"

SCORPIONUL

COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX

fondată în 1895
bpt
serie nouă